

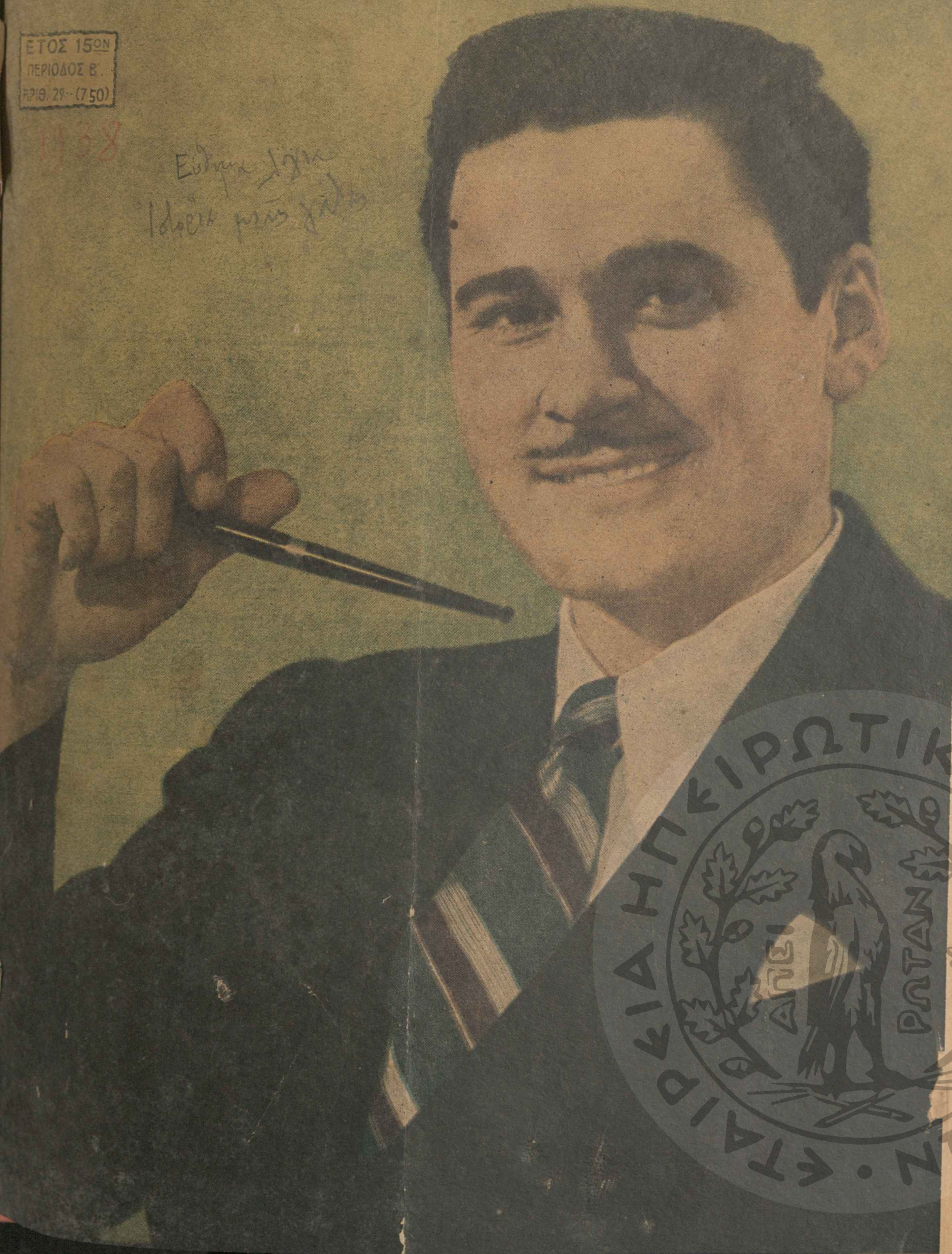
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}

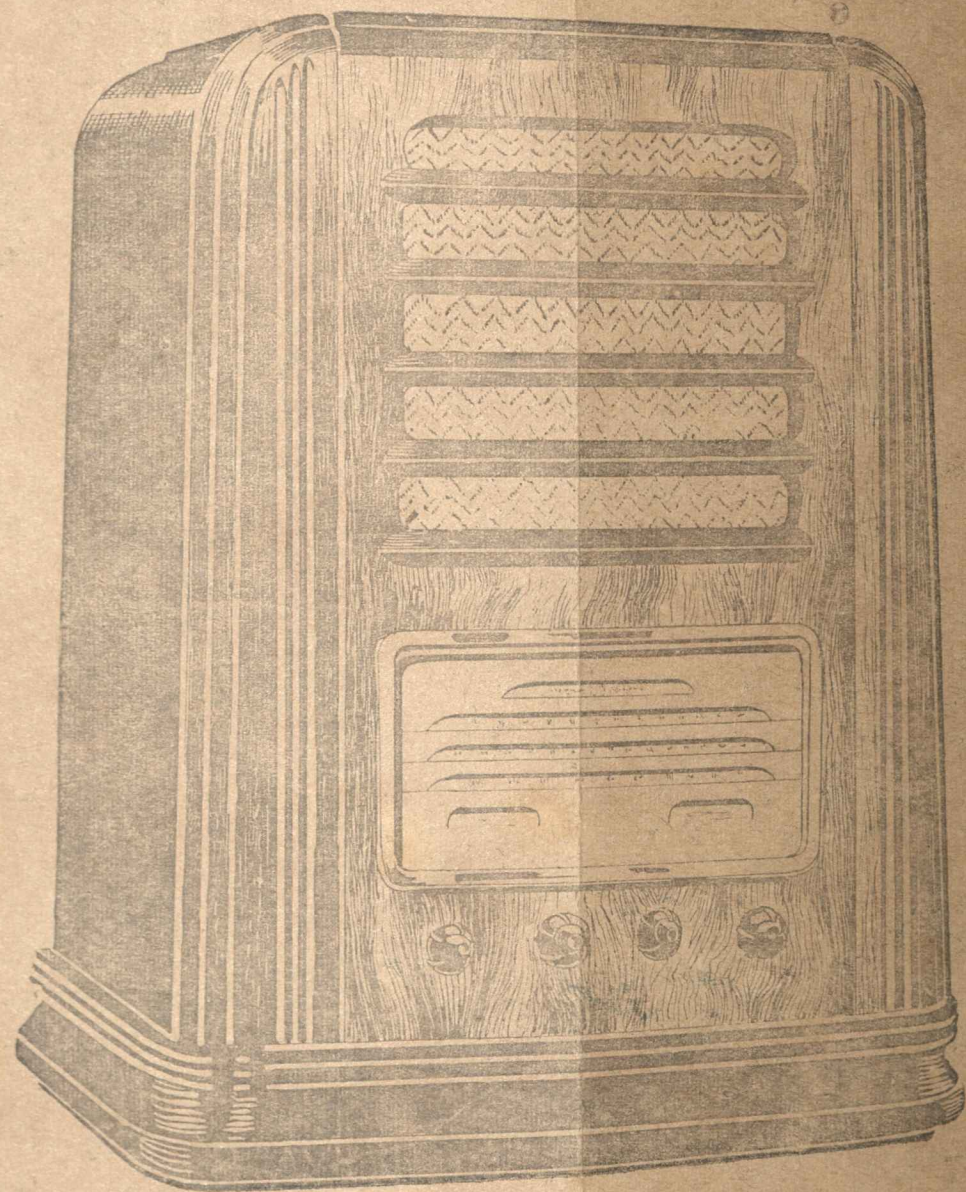
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 29--(750)

1938
Ευθύνη Ισμή
Ιδρυτής πρὸς γένος

ΓΚΡΕΚΑ

ΤΥΠΟΣ FE 82 8 ΛΥΧΝΙΩΝ

*Ιδεώδης Αἰὲς Βραχέων
μεσαιών, καὶ μακρῶν κυ-
μάτων ἐπιτυχανομένη διὰ
τῆς νέας ἐφευρέσεως*

Tone Monitor

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ MAUROIS

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ ΔΙΧΩΣ ΕΡΩΤΑ

(Τις τελευταίες μέρες η Γαλλική Ακαδημία εξέλεξε ως μέλος της τον συγγραφέα Αντρέ Μαρουά, γνωστόν κυρίως από τις διάφορες βιογραφίες μεγάλων ανδρών που κατά το παράδειγμα, του Έμιλ Λούντβιχ, έγραψε. Αλλά ο Αντρέ Μαρουά, εκτός από τις βιογραφίες, έχει και ποιήματα, καθαράς φιλολογικῆς, έργο. Το τρυφερό και δραματικώτατο διήγημα, που δημοσιεύουμε κατωτέρω, είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα της υπέροχης τέχνης του νέου Γάλλου Ακαδημαϊκού):

«Κύριε,

Σας θεσπίζω, πώς δεν συνηθίζω καθόλου να γράφω σε έναν άγνωστό μου, έστω κι' αν αυτός είναι μυθιστοριογράφος. Αν το αποφασίζω σήμερα κι' αν ακόμα εγχομαι (ας το εξομολογούμαι) να δώ το γράμμα μου αυτό δημοσιευμένο από σας είναι γιατί πιστεύω, ότι η ιστορία μου, αν και είναι τόσο απλή, θα προσφέρει στις αναγνώστρες σας κάποιαν ωφέλεια. Η περιπέτειά μου, που υπήρξε επί πολύν καιρό η αιτία της δυστυχίας μου, μπροσε αύριο να συμβῇ και σ' αυτές, ή και στις κόρες των ακόμα. Θάθελα λοιπόν αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, να τις παρασύρω προς μία λύσι εντελώς αντίθετη από κείνη, που, —άλλοιμονο!— δόθηκεν άλλοτε από τους γονείς μου εις βάρος τῆς εὐτυχίας μου.

Θα προσπαθώ να σας διηγηθῶ την ιστορία μου με κάθε ακρίβεια.

Όπως πολλές νέες Γαλλίδες, ήμουν, στην αρχή του παγκοσμίου πολέμου, αρραβωνιασμένη μ' ένα νέο, που έφυγε για να πάη να πολεμήσῃ. Ήμουνά τότε, το 1914, δεκάεξη μόλις χρονῶν. Το 1917, ο αρραβωνιαστικός μου σκοτώθηκε σε μία μάχη. Όταν το έμαθα, ένοιωσα μία λύπη τόσο βαθιά, ώστε στις πρώτες στιγμές της απελπισίας μου έβλεπα ότι η ζωή μου είχε τελειώσει πειά και ότι δεν θα

παντρευόμουν ποτέ. Οι γονείς μου, που ήσαν κι' οι δύο άνθρωποι με μεγάλη καλωσύνη, προσπάθησαν τουλάχιστον να με παρηγορήσουν. Στο τέλος ενός χρόνου, αφού δεν μπορούσα να ξεχάσω αυτήν τη συμφορά, με πήγαν προς τη Μεσημβρία, όπου εγκατασταθήκαμε γι' αρκετόν καιρό κάτω από το Σαιν Ραφέλ.

Τα ξενοδοχεία της Κωκῆς Ακτής, ήσαν τότε σχεδόν άδεια. Η κοινὴ ἀνησυχία συνέγεναν τους Γάλλους. Έτσι, συνδεθήκαμε άμέσως αρκετά στενά, οι γονείς μου κι' εγώ, μ' έναν γέρο βιομήχανο πολύ αξιανάπητο, που συνώδευε τον γυιό του, τραυματία του πολέμου αναρρώνοντα. Αυτός ο γέρος μου φάνηκε γρήγορα σαν ένας από τους πιο ενδιαφέροντας ανθρώπους που είχα γνωρίσει. Με είχε πάρει κι' αυτός με καλό μάτι και κάναμε μαζί στους δεινούς δρόμους, που έφθαναν, άπόμεσα από τα βλάτια του Έστερέλ, ως τις θρακώδεις βουνόσειρές, μακρινούς περιπάτους. Μου διηγάσανε τη ζωή του, που έμοιαζε με μία παραμυθένια ιστορία. Αφού έζησε σ' όλη του τη μετέωρη τις χειρότερες περιπέτειες, ο κ. Μασαγκουέλ είχαν ιδρύσει μία από τις μεγαλύτερες γαλλικές βιομηχανίες. Τώρα έζουσίαζε δεκαοχτώ γυιάδες εργάτες και ήφερε να τους κάνει να τον αγαπούν. Εχε μία περίεργη μόρφωσι, άποκτημένη από τυχαία διαβάσματα, αλλά στερή και πρωτότυπη. Ήτανε ακόμα και γερουσιαστής. Τέλος είχε έναν χαρακτήρα σταθερό και ευχάριστο και κατώρθωσε, πράγμα που δεν το είχε κάνει κανένας από τον καιρό του πένθους μου, να με ξαναφέρει στη ζωή.

Πολύ διαφορετικός μου φάνηκε ο γυιός του Φρανσουά. Με πολύ πόνο αναθυμούμαι σήμερα ποιές υπήρξαν, εκείνη την εποχή, η πρώτη μου έντυπώσις από τον Φρανσουά Μασαγκουέλ. Μά πώς να συμπάσους το έφος του, το

γεμάτο αδυναμία, τη δειλία του, τις σαν τοῦ κάθουρα χειρονομίες του, τις συγκεχυμένες φράσεις του! Σημειώστε ακόμα πώς είχε έναν χαρακτήρα μελαγχολικό και ότι το πρόσωπό του ήταν αρκετά ωραίο. Φαινόταν ωστόσο προωρισμένος για την άτυχία.

Είχα εύκολα μαντέψει, από τις πρώτες μέρες, πώς ήταν έρωτευμένος μαζί μου. Δεν το λέω αυτό από ματαιοδοξία, αφού άλλως με ο Φρανσουά δεν μου άρεσε καθόλου και αφού ήμουν, μέσα στο ξενοδοχείο, η μοναδική νέα γυναίκα. Φαινόταν εξ άλλου πολύ άνικανος για να προσπαθήσει να με κατακτήσει και η σφοδρότητα των αισθημάτων που του ένέπνεα εκδηλωνόταν μόνον με την τρομαγμένη φυγή του κάθε φορά που με έβλεπε μονάχη. Στην πραγματικότητα ζήλευε την τόλη του πατέρα του, όταν εκείνος στον δρόμο με φώναζε για να κάνουμε έναν περίπατο, στον οποίο το τραυματισμένο πόδι του Φρανσουά δεν του επέτρεπε να πάρει μέρος.

Ο κ. Μασαγκουέλ, στις μακρές περιπλανήσεις μας στο ποτάμι, μου μιλούσε συχνά για τον γιο του. Στο βάθος υπέφερε, αυτός ο τόσο ανεργητικός άνθρωπος θλιπνώντας να ζή κοντά του, εκείνος ο νερούλιασμένος νέος. Πρό πάντων τρώμαζε με την ιδέα πως θα είχε στις υποθέσεις του, ένα τέτοιο διάδοχο. «Μην ξεχνάτε, μου έλεγε, ότι ο Φρανσουά έχει μεγάλη προσόντα. Στον πόλεμο έδειξε μια αξιοθαύμαστη γενναϊότητα. Το έμφυτο θάρρος του εξαγοράζει στα μάτια μου την πνευματική του δειλία. Προσθέστε ότι είναι η προσωποποίηση της εντιμότητας και ότι η ευγένειά του, όταν τον λησάν να την εκδηλώσει, καταπλήσσει για την λεπτότητά της... Μάλιστα κρύβει μέσα του τα μεγαλύτερα προτερήματα ενός ανθρώπου... Και ίσως-ίσως ενός αρχηγού...» «Αλλά του λείπει η θέληση, που και δίχως αυτά τα προτερήματα, θα του έδινε μια προσωπικότητα...» «Α! αν μπορούσα να έρθω γι' αυτόν μια γυναίκα, που θάβλεπε να του δώσει αυτή την εμπιστοσύνη στον εαυτό του που του λείπει... Αυτό θα ήταν η σωτηρία του...» «Αν μείνει έτσι, χωρίς ένα αντίρροπο στη φυσική του ιδιοσυγκρασία, τρέμω με τη σκέψη του τι θα συμβεί, όταν εγώ λείψω».

Δεν χρειάζοταν να είναι κανείς πολύ δευδερκής για να καταλάβει ότι ο γέρο - σύντροφός μου μ' αυτές τις κουβέντες του με καλούσε να παίξω τον ρόλο που του υποδείκνυε. «Η ιδέα αυτή μου φαινόταν στην αρχή παράλογη, και σχεδόν τερατώδης. Ύστερα, στις ατέλειωτες ώρες της μονωσέως μου, κλεισμένη στο δωμάτιό μου, σκέφθηκα: «Όπωςδήποτε, έλεγα στον εαυτό μου, από τον θάνατο του άρραβωνιαστικού μου, η ζωή μου είναι κατεστραμμένη. Ο έρωτας πειά, μου είναι απαγορευμένος. Αλλά δεν μου μένουν λοιπόν καθήκοντα, για να έκτελεσω;» «Ημουν, όπως τότες και τότες νέες, αγόρραστη για άφοβισμό, για ήρωικές θυσίες. «Δεν θα μπορούσα, σκεφόμουν, να εκπληρώσω μια αποστολή αρκετά ωραία, κάνοντας αυτόν τον νέο έρωτά να κυβερνήσει τα άπειρα έργαστάσια, που θα γίνουν μια μέρα δικά του;» «Αν σ' αλήθεια, όπως λέει ο πατέρας του, υπάρχει στον Φρανσουά, κάτω από τ' άσχημα φαινόμενα, κάτι καλό, δεν θα ήταν έξοχο έργο να γινώσκω η γυναίκα που θα ξαναφέρει στον κόσμο αυτόν τον χαμένο άνθρωπο;» «Ήταν αλήθεια πώς δεν αγαπούσα τον Φρανσουά Μασαγκουέλ, αλλά αυτή η αδιαφορία μου μου φαινόταν σαν εγγύηση για την ευγένεια των αισθημάτων μου. Αφού σκεφθήκα έπιπλυν καιρό αποφάσισα τέλος να μη τον αποθαρρύνω και, αν ζητούσε να με παντρευτεί, να το δεχθώ.

Ο καυμένος ο Φρανσουά! Δεν είχε καθόλου ανάγκη από ενθάρρυνση, για να μ' αγαπά. Από το πρώτο μας ραντεβού (που το είχα προετοιμάσει, όχι χωρίς κόπο σ' ένα μικρό δάσος, γειτονικό στο ξενοδοχείο) καθισμένος στον κορμό ενός κοιμένου έλατου, άρχισε να μου μιλάει γι' αγάπη με ατελείωτες και συγχισμένες φράσεις. Και λίγες ώρες αργότερα ο κ. Μασαγκουέλ, πολύ ευτυχισμένος, μου

είπε πως ο γιός του τοῦ είχε διηγηθῆ την συνομιλία μας και ότι θα πήγαινε τοῦ ἴδιου θράδου κίλλας να μιλήσει με τους γονείς μου. «Εκείνοι πάλι, με τη σειρά τους, δέχθηκαν τους γονείς μου, με χαρά. Φοβόντουσαν θλιπνώντας με να μένω χωρίς λόγο πιστή σε μια άναμνησι. «Ήξεραν την παρουσία και την δύναμη των Μασαγκουέλ. Ο Φρανσουά τους άρεσε για τον σεβασμό που τους έδειχνε και για την συνειδητή του ευγένεια. Μου είπαν πως θα γινόμουν πολύ-πολύ ευτυχής και πως είχα κάμει την καλύτερη έκλογη.

Μερικές μέρες το πιστεύα αυτό κι' εγώ ἡ ἴδια. Σὰς είπα πως αγαπούσα θαθειά την προσωριζόμουν να γίνω κόρη του, κουέλ. Τώρα μάλιστα που προσωρίζομαι να γίνω κόρη του, μου μιλούσε με μια εμπιστοσύνη, που μ' έκανε πολύ περήφανη. Με κατατόπιζε για τις υποθέσεις του, για τις ελπίδες του, για τους φόβους του. «Ενοιώθα πως θα γινόμουν βασίλισσα, ἡ τουλάχιστον πριγκίπισσα, κληρονόμος ενός μεγάλου βασιλείου — των έργαστάσιων του. Ήταν ένας μεθυστικό αυτό για μια νέα διασημένη ἡ γράση μου, και, τις πρώτες μέρες, κι' αυτός ο Φρανσουά, έμψυχος και, τις πρώτες μέρες, δεν έπαιξε και πολύ άσχημα τον ρόλο του, στο ρομαντικό σενάριο που είχε συνθέσει ἡ φαντασία μου.

Κάναμε μαζί μακρινούς περιπάτους.

«Ημουν ωστόσο ειλικρινής μαζί του και τοῦ εξωμολογήθηκα, από την πρώτη σχετική συνομιλία μας, πως τον παντρεύομαι χωρίς να τον αγαπώ: «Αλλά τότε, είπε, γιατί...» «Γιατί, τοῦ ἀποκρίθηκα, νοιώθω πολλή συμπάθεια για σάς, γιατί δεν αγαπώ κανέναν άλλο, και γιατί ακόμα πιστεύω πως θα μπορέσουμε, οι δύο μας μαζί να κάνουμε μεγάλα και φέλιμα πράγματα». «Εσπρώξα μάλιστα την ευσυνειδησία μου μέχρι σημείου να του γράψω μια μεγάλη επιστολή, για να τον θεαίσω, ακόμα μια φορά, πως δεν τον αγαπούσα. Μά δεν φαινόταν πως έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτές τις επιφυλάξεις. Από τότε που άρραβωνιαστήκαμε έπιπνυμα, είχε γίνει πού τολμήρος. Με τις άργες χειρονομίες του, τίληγε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου γύρω από τη μέση μου και μ' αγαλλίαζε. Αυτό όμως μου ήταν δυσάρεστο, και σχεδόν άδυστηρό.

Ζητώ συγγνώμη γιατί μεταχειρίζομαι αυτήν την λέξη. Ο Φρανσουά δεν την άρεζε. Σὰς είπα πως δεν τον εύρισκα καθόλου άσχημο. Οι πρότεροι του ήσαν, παρ' όλη τη δειλία του, πολύ χαρίστοι και ἡ εκδηλώσεις του γεμάτες λεπτότητα. Αλλά ἡ αλήθεια, ἡ τρομερή αλήθεια, ήταν πως δεν μπορούσα να τον αγαπήσω και ότι στο

βάθος της καρδιάς μου το ήξερα αυτό. Τέλος ο Φρανσουά ανέρρωσε. Ο κ. Μασαγκουέλ θάβλεπε να πάη στις υποθέσεις του. Οι γονείς μου μου έπαναλάμβαναν διαρκώς πως ἡ μακροχρόνιας μνηστείας είναι επιπλέον βάρος. Τέλος αποφασίστηκε να γίνει ο γάμος στις 21 Ιουλίου. Από τη στιγμή που πάρθηκε αυτή ἡ απόφαση, ο Φρανσουά σαν ένας καταδικασμένος σε θάνατο, που τοῦ έχουν νερώσει από σκληρότητα, την ἡμερομηνία της εκτέλεσής του, που ξέρει την ἡμέρα που θα πάη να ζή και που ἡ τούτοις, δεν μπορεί να το πιστέψει.

«Δεν είναι δυνατόν, έλεγα, σε δεκαπέντε μέρες, σε δεκαπέντε μέρες, να θρεθώ μόνη μ' αυτόν τον νέο. Κάτι θα συμβεί που θα με σώσει». «Εν τούτοις, ἡ μέρες περνούσαν και δεν γινόταν τίποτα. Ο μέλλον πεθερός μου, που ήταν πολύ μεγαλύτερος γι' αυτόν, έδειξε ότι έβλεπε την άνησυχία μου, πιστεύοντας τον εαυτό του. Ίκανο να την καταπραΰνει προσπαθώντας να με καταπλήξει με τις μεγαλοπρεπείς ετοιμότητες του γάμου.

Τρεις ἡμέρες πριν από τον γάμο μου, κυριευμένη από πανικό, τόλημνα να εξωμολογηθώ τον τρόπο μου στους γονείς μου. Ακούγοντάς με, έμειναν κατάπληκτοι και πάντων, ανένδοτοι.

— Δεν μπορώ, έπανελάμβαναν, δεν μπορώ... «Αν μ' ε-ξαναγκάζανε να τον παντρευτώ, θάλεγα: «Όχι!».

— Είσαι τρελλή, μου είπεν ἡ μητέρα μου, τρελλή για

δέσιμο. Δεν διαλύουν ένα γάμο, τρεις μέρες πούν από τα στέφανα.

— Πρό πάντων, πρόσθεσεν ο πατέρας μου, όταν δὲν έχει μεσολαβήσει τίποτα... Τι ἐπιχειρήματα μπορείς να φέρεις σ' αυτούς τους ανθρώπους, που είναι εδνεόστατοι κι' ἐντιμώτατοι;

«Η άναγγελία τοῦ γάμου έχει δημοσιευθῆ, ἡ προσκλησεις έχουν σταλῆ, οι μάρτυρες φτάνουν αύριο. Είναι ά δ υ ν α τ ο ν...»

Μ' αυτήν την λέξη που την τόνισεν ἰδιαίτερα ο πατέρας μου έφυγε. Μένοντας μόνη μαζί με την μητέρα μου, έκαμα μια άπελπισμένη προσπάθεια. Προσπάθησα να της περιγράψω την άθελγη φρικίαση τοῦ τρόμου που μ' έπανε κάθε φορά που ο Φρανσουά επιχειρούσε να με πάρη στην άγκαλιά του και τη μυστηριώδη θεσιαιότητα πως θα ἤμουν δυστυχισμένη, αν τον παντρευόμουν.

— Πόσο υπερβάλλεις τα πράγματα! μου είπεν ἡ μητέρα μου. «Αν ήξερες πόσο πιδό απλή είναι ἡ ζωή, από όσο την φαντάζεσαι! Δεν αγαπάς τώρα τον άρραβωνιαστικό σου; Αλλά, φταχό μου παιδί, θα τον συνήθισες σιγά-σιγά και μιά μέρα θ' ανακαλύψης έξαφνα πως τον αγαπάς. Ναί!... Μή με κυτῶς έτσι... Μπορώ να σου μιλή εγώ κατ' αυτόν τον τρόπο. Όταν παντρευτήκα τον πατέρα σου, μάλιστα τον γνώριζα. Παρ' όλη αυτά όμως ζήσαμε ευτυχισμένοι.

Αφού λοιπόν δεν γινόταν άλλοιως άποφάσιση να υποχωρήσω και άρχισα να προετοιμάζομαι να υποταχθώ στη μοίρα μου. Τέλος, ἡ μέρα τοῦ γάμου έφτασε. Παντρεύτηκα τον Φρανσουά. Ἐπὶ μερικές ώρες ἤμουν άνικανη να σκεφτώ το παραμικρό. Ύστερα πήγα παραζαλισμένη ν' αλλάζω το νυφικό μου φουστάνι μ' ένα ταξιδιωτικό κοστούμι. Η τραγωδία διαδεχότανε την κωμωδία.

Θάπρεπε να σὰς διηγηθώ ένα κεφάλαιο άπ' αυτήν την τραγωδία. Είσατε μυθιστοριογράφος και καταλαβαίνετε, φαντάζομαι πολύ καθαρά αυτήν την μακρά και όδυνηρή ιστορία μιας άταίριαστης συμβίωσης. Το ένστικτό μου δεν με έλχεν άπατήσει. Δεν μπορούσα ν' αγαπήσω τον Φρανσουά. Ήταν ένας σζυγος αξιολύπητος και άπογοητευτικός. Τοῦ κάκου προσπάθησα, όπως το είχα αποφασίσει, να τον μεταμορφώσω. Ο θάνατος τοῦ πατέρα του, που συνέθε λίγον καιρό μετά τον γάμο μας, μ' άφησε μονάχη κοντά του. Πολύ γρήγορα, παρ' όλες τις προσπάθειές μου και την καλή του θέληση, τα έργαστάσια άρχισαν να κινδυνεύουν. Ότε οι έργατες του, οῦτε οι υπάλληλοί του σεβόντουσαν τον Φρανσουά. Εγώ ἡ ἴδια είχα φτάσει να χάσω το θάρρος μου και άπομακρυνόμουν από κείνον. Ο δυστυχισμένος απέδωσε την άπομακρυνόμηση μου στις πιδό άδωδές φίλιες μου και ἡ ζήλεια άρχισε να δηλητηριάζει την συμβίωσή μας.

Τσακισμένη από τους άγώνες, από τους έλέγχους, έσερνα δέκα όλόκληρα χρόνια τα άρρωστα νεύρα μου από κλινική σε κλινική. Μετά την κρίση τοῦ 1931, ο σζυγός μου κατεστράφη από παράλογες χρηματοπιστηριακές επιχειρήσεις. Τότε προσπάθησα να έξασφαλίσω την ζωή μας με την έργασία μου. Αυτό όηρηξεν ἡ σωτηρία μου. Η έξασκησι επάγγέλματος μου απέδωσε λίγη ἡσυχία και με άπέσπασε για ένα μεγάλο μέρος της ἡμέρας από έξαντλητικές και μάταιες συνδιαλέξεις. Σιγά-σιγά άρχισα να ζω μιά νέα ζωή και να ελπίζω σε μιά άπελευθέρωσι. Και τέλος εύρισκα πως θα είχα το θάρρος να εγκαταλείψω τον Φρανσουά. Ήταν το μόνο μέσον για να δώσω ο ένας στον άλλο την ευκαιρία να ξαναφτιάξῃ τη ζωή του.

Αλλά αυτό είναι μιά άλλη ιστορία, που άλλως τε θ' άργίση ακόμα να τελειώση. Εκείνη που θάθελα να σὰς διηγηθώ, γιατί μου φαίνεται πως περιέχει ένα χρήσιμο μάθημα για τις γυναίκες, είναι ἡ ιστορία τοῦ γάμου μου. Η κρίσιμη στιγμή τοῦ δράματός μου, ἤτανε το δευτερολεπτό που στά κλάματά μου και στις παρακλήσεις μου, ο πατέρας μου, που μ' αγαπούσεν έν τούτοις μ' όλη του την καρδιά, μου άποκρίθηκε: «Νά διαλύεις τον γάμο τρεις μέρες πριν από τα στέφανα; Αυτό δεν γίνεται!» Άπ' αυτά τα λόγια προήλθαν όλες ἡ δυστυχίες της στερημένης ζωής μου.

Η αλήθεια είναι πως όταν κρίνεται ἡ ευτυχία μιας όλόκληρης ζωής όλα γίνονται. «Αν ἡ μητέρα μου με ήξερε τότε καλύτερα, μου φαίνεται πως έπρεπε να καταλάβῃ πως δεν μπορούσα να ζήσω ευτυχισμένη μαζί με τον Φρανσουά και να εξηγήσει καθαρά, αυτό που εγώ εξ ατίας της νεότητός μου, δεν ένοιωθα, παρά συγκεχυμένα. Πολλές ἡμέρες της εποχής μας είναι φιλενάδες και σχεδόν σύμπροθοι των θυγατέρων τους. Αυτές θα με ώδηγούσανε καλύτερα. Η άλλες, ελπίζω, πως χάρις σε σὰς, θα διαβάσουνε

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΥΡΑΝ ΤΟΥ ΕΥΒΟΛΙΚΟΥ Μ. — Έχάρηκα πολύ που σὰς γνώρισα από την χαριτωμένη φωτογραφία σας. Πραγματικά έχετε πολύ διπλο-σάγωνο, αλλά συντελείτε κι' έσεις σ' αυτό έτσι όπως κρατάτε το κεφάλι σας. Προσπαθήστε να κρατάτε το σαγόνι σας όσο το δυνατόν ψηλότερα και να σνηβίσετε σ' αυτήν την στάση. Επίσης απαραίτητως πρέπει να κάνετε κάθε μέρα γυμναστικές άσκήσεις τοῦ κεφαλιού, δεξιά, άριστερά, έπάνω και κάτω, από είκοσι φορές κάθε κίνησι. Κάθε θράδυ κάνετε ένα έλαφρό μασάζ εκ των κάτω προς τα έπάνω αλείφοντας το σαγόνι σας και τον λαμό σας με την εξής αλοιφή:

Γλυκερίνης 30 γρ.
Ιωδιούχου καλίου 1 γρ.
Αιθέριον έλαιον κίτρου όσον άρκεί.

Τά θαμμένα ξανθά μαλλιά έπαισαν να είναι πειά της μόδας. Τά δικά σας άλλως τε μου φαίνονται υπόδονα. «Αν θέλετε ν' ανοίξη λίγο το χρώμα τους, λούζετέ τα κάθε δεκαπέντε μέρες με Σαμπονιόρ Τέτ-νιόαρ και όταν τά ξεπλένετε χρησιμοποιείτε χαμομήλι, στο όποιον έχετε σί-ψει 1—2 λεμόνια. Όσο για τά χέρια σας, ίσού μιά ποιμάζα, ἡ όποία άσφαλώς θα σὰς τά λευκάνη, άρκεί να την φοράτε κάθε θράδυ με γάν-τια, έπειτα δὲ να βάζετε γάντια κάθε φορά που θα θήγτε έξω με ἡλιο:

Οξύδειον τοῦ ψευδαργύρου 3 γρ.
Βούτυρον κακάου 20 γρ.
Λανολίνης 15 γρ.
Υδατος άπεσταγμένου 5 γρ.
Βάμματος ιεροβοτάνης 3 σταγ.

ΜΕΓΙΣΤΗΝ Κ. — Να θρέχετε κάθε μέρα το χνούδι αυτό με όξυζενε τών 12 γ. Θα ξανθήνη έτσι και δεν θα φαίνεται πειά σγεδόν καθόλου. ΑΠΟΓΟΤΕΥΜΕΝΗΝ, Πάφον Κύπρου. — Χρησιμοποιείτε κάθε θράδυ την εξής λοσιόν:

Σουμπλιμέ 25 γρ.
Θεικού ψευδαργύρου 2 γρ.
Οξικού μολύβδου 2 γρ.
Υδατος άπεσταγμένου ρόδων 250 γρ.
Κολώνιας 50 γρ.

Η λοσιόν αυτή χρησιμοποιείται κάθε φορά διαλυμένη σε νερό σε αναλογία 1 κουταλιά τοῦ γλυκού λοσιόν, 4 κουταλιές νερό θραυμένο. Επίσης θα σὰς ώφελήσει πολύ και το άγγουρόνερο.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ, Πάτρας. — Για να αναπτύξετε και να κάνετε πιο σφιχτό το στήθος σας πρέπει πρώτον να κάνετε μιά έλαφρά παχυτική διαίτα, να τρώτε άμυλώδη, φρούτα πολλά σε κομμάτια, μπανάνες, να πίνετε μπύρα, γλυκό κρασί κλπ. Δεύτερον, κάθε πρωί να περπάτε το στήθος σας μ' ένα σφουγγάρι βρεγμένο με πολύ κρόο νερό και κατόπιν να κάνετε ένα έλαφρο περιτρωτικό μασάζ με τάλκ. Τρίτον να φοράτε ένα καλό σουτιέν, και τέταρτον να πίνετε τρεις φορές την ἡμέρα ένα ποτήρι τοῦ λευκού από το εξής αϊρέτι:

Βάμματος γαλέας 200 γρ.
Σιροπιού 80 γρ.
Βάμματος Ανίθου 30 γρ.

Για να καθαρίσετε το πρόσωπό σας χρησιμοποιείτε κάθε θράδυ την λοσιόν Σκλιν - τόνικ Νο 2 τοῦ Ζαρ, και αλείφετε τά μάτια σας γύρω με κρέμα Σκλιν - φούντ της ἴδιας μάρκας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

«ΣΙΓΑΝΗ ΦΩΤΙΑ»

Με τον τίτλο αυτό έκυκλοφόρησε συλλογή τοῦ παλαιού συνεργάτου μας κ. Γ. Κατσαούλα, περιέχουσα 40 περίπου ποιήματά του. Διακρίνονται όλα για το άδίστατο ύφος των και τη φυσιοκρατική τους διάθεση, που τά κατατάσσει με ταῦ των πιδό χαρακτηριστικῶν δείγματων της τελευταίας παραγωγής. Τιμή ὁρ. 25. Πωλείται σ' όλα τά βιβλιοπωλεία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό τοῦ κ. Γεωρ. Κ. Καρανικολοπούλου έξεδόθη εις κομψόν τόμον σειρά μελετών υπό τον τίτλον «Οφέλιμες Γνώσεις». Συνιστάμεν το βιβλίον εις πάντα φιλαργνω-στην.

την θλιβερή ιστορία μου, θ' αποκομίσουνε ένα ώφέλιμο δι-δαγμα και δεν θα θυσιάσουν επιτόλεια τά καρσία τους».

Για την αντίγραφη
ANDRE MAUROIS

"Ανοιξα την τζαμένια πόρτα της ταβέρνας, μιά γιά μιά στιγμή καρφώθηκα στην θέσι μου με τό θέαμα που αντίκρυσσα.

"Ήταν μιά ταβέρνα, εκεί στην οδόν Πατησίων, λιγάκι παρά πέρα απ' το Μπερνίτσα, που την είχαν δυο αδελφία. Ήταν Σαντορινιοί και γι' αυτό την λέγανε «Σαντορινιά Ταβέρνα». Είχε και

ρετσίνα καλή, πρό πάντων όμως θαυμαστούς μεζέδες: Καλαμαράκια της ώρας, τηγανητά κτλ.

"Εκεί πηγαίναμε κάθε θράδυ, κατά τις τρεις-τρεισήμιση το πρωί, με τον μακαρίτη τον Μανώλη τον Ρέπουλη, τον αρχιουντάκη μου και τον — επίσης μακαρίτη — Μήτσο τον Δρούγα, τον αρχιεργάτη μας.

"Η «Ακρόπολις» τότε του Βλάση του Γαβριηλδη, το 1898 ήταν αληθινό σεντόνι. Αφού λοιπόν με τον Δρούγα έτελείωνα τη σελοδοποίησι, κατέβαινε κι' ο Μανώλης στο τυπογραφείο, έβριχνε μιά ματιά και κατόπιν δρόμο γιά τη «Σαντορινιά».

"Εκείνη την εποχή έμεσουρανούσε η παλληκαριά. "Ας την είχε κυνηγήσει άμειλικτα, μόλις εγκαθιδρύθη — το 1891 — η στρατιωτική άστυνομία, ο διευθυντής της Μπαϊρακτάρης, συνταγματάρχης. "Ας έκοβε με τό ψαλλίδι τό ένα μανίκι του σασκακιού του «Κουτσαθάκη», αφού ο ίδιος τό θεωρούσε περιττό και περνούσε μόνον τό ένα, αφήνοντας τό άλλο νά κυματίζει στον αέρα. "Ας θέριζε σύρριζα τις λαδωμένες άφέλειες. "Ας ξεσχίζε με ζουράφι τις μυτερές πόντες των μονόσολων λάστικων, που όσοι «κούτσαθοι» είχαν δηλώσει γιά νταήδες τό φοροόσαν πατημένα στο πίσω μέρος. Μόλις άπεμακρύνθηκε από την Διεύθυνσι της Άστυνομίας ο Μπαϊρακτάρης και τον διαδέχθηκαν οί συνταγματάρχαι του πυροβολικού Βλαχόπουλος και Μανουσολιανάκης, ή τακτική Μπαϊρακτάρη εγκατελείφθη, οί «παλληκαράδες» δέ από τό άλλο μέρος ξεθάρρεψαν.

Τά μέτρα που είχε ο Μπαϊρακτάρης έν χρήσει, θούρδουλας, αλύγα θραστά στίς μασχάλες, σφηνίτσες στά νύχια, σαρδέλλες του θαρελιού χωρίς νερό μ' ένα κανάτι αϊγινίτικο κρεμασμένο στά σίδερα του κρατητηρίου — ή «θάσσανος διά της έλπίδος» των Ίεσοξεταστών — τό ψαλλίδι, τό ζουράφι, όλα εκείνα τά σύνεργα, που αποτελούσαν την τακτική Μπαϊρακτάρη, είχαν θεωρηθή ως αναχρονισμοί, ως «μεισαινισμοί» κτλ.

"Εως ότου ήλθε Διευθυντής και ο συνταγματάρχης της Χωροφυλάκης Λευκάδιος, όπου τό πήρε και τό σήκωσε πεία.

Μόλις άνοιξα λοιπόν, εκείνο τό θράδυ, την πόρτα της «Σαντορινιάς» έμεινα καρφωμένος στή θέσι μου με τό θέαμα, που αντίκρυσσα.

Πρέπει στο άναμεταξύ αυτό νά σας πώ, ότι ο Ρέπουλη, δέν ήταν άνθρωπος της ταβέρνας και της πιάτσας. Ούτε το πιστολιού και το καυγά.

Στήν «Σαντορινιά» πηγαίναμε κατ' άνάγκην. Τότε ήταν επί θύραις ο Ίσπανο-αμερικανικός πόλεμος, και είχε κορυφωθεί τό ενδιαφέρον όλου του κόσμου. Ο Βλάσης από κεί κάτω απ' τη Νέα Ύδρη μας έστελνε κατά τις δύο άπ' τά μεσάνυχτα, ο εύλογημένος, τά τηλεγραφήματά του.

"Εκείνη την ώρα λοιπόν που τελειώναμε τη βουλειά μας, τρεις - τρεισήμιση ύστερ' από τά μεσάνυχτα έπεινούσαμε, πρώτον. Ο «Ανδρίτσος», ο «Μπερνίτσας» ο «Φάντης», ο «Κρητικός», δέν είχαν ά κόμη άνατελείει. «Κουλούρια και τυρί» μανάχα στην Όμόνοια και τον χειμώνα... σασαλέπ. Τ' άλλα κέντρα, μύρες κτλ. έκλειναν από τις δώδεκα.

"Επειτα... του στραβού τό δίκιο: Μπορεί κανείς, φαντάζεσθε, νά πάη νά κοιμηθή έπειτα από κείνο τό ένκευριστι-

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΣΤΟ ΜΕΣΟΥΡΑΝΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ

λίγα δευτερόλεπτα στο κατώφλι αστισμένος. Μόψ, όπως ήταν ο Μανώλης ο Ρέπουλης στον ύπντο βαθμό, δέν μπορούσε νά διακρίνη τί γινόταν εκείνη την ώρα στο έσωτερικό.

"Ήταν χειμώνας κι' έκανε κρύο διαολέμένο. Ξουρίζε! "Αδεια ή ταβέρνα σχεδόν. Μονάχα στή μέση, γύρω από ένα σιδερένιο τραπέζι, τρεις άνθρωποι του λαού με τά ποτήρια τους, τό κατοσταράκι και με τά λείψανα του μεζέ τους.

Μά στο τραπέζι άπάνω, σαν γαρνιτούρα, έστίθε μιά κάμα πελώρια και μιά δ. κανη πιστόλα.

"Εκείνη την εποχή πλάι στα δνόματα των θρυλικών παλληκαράδων των χαρτοπαγίων και των οίκων της μαμάς του Έρωτος, έμεσουρανούσε και ο Άντρέας ο... Δυσώνυμος.

Δέν ήταν γνωστό τό επώνυμό του. Ή παράδοσις έλεγε, ότι ήταν νοικοκυρόπουλο του Ψυρρή, γιούς μαμής. Οί Ψυρριώτες όμως με κανέναν τρόπο δέν έννοούσαν νά τον «παραδεχθούν» γιά «θρέμμα - γέννημα» της συνοικίας των Ήρώων.

"Ελεγαν, ότι τους ντρόπιζε με τη δειλία του και ότι έκανε τον παλληκαρά γιά θιοπορισμό. Ή αλήθεια είναι, όπως είχα μάθει, ότι είχε λύσει τό πρόβλημα της ζωής τρώγοντας και πίνοντας εις θάρος των ταβερνοβίων "Αθηναίων, που τον φώναζαν στην παρέα τους, γιά νά τους διηγείται τους άθλους του και νά... γελούν.

Δέν τον είχα, όμολογώ, ίσασε τότε γνωρίσει. Μού τον είχαν όμως σκιαγραφήσει ζωντανά μερικοί φίλοι μου. Ήταν ένας ώραιος άνδρας, δεμένος, με τετράγωνους ώμους. Κατάμουρα μαλλιά με άφέλειες λαδωμένες, μουστάκες ό λώμαυρες παχειές, σαν του μακαρίτη του Ζαΐμη — πριν ξυρισθή — μεγάλα μαύρα μάτια, θαθουλωμένα και μαύρα όλόγυρα, σασκακί σταυρωτό «ντιαγκονάλ» και πανταλόνι «τζογέ» με φιλέτα μεταξωτά, καπέλλο ήμίψηλο σκληρό με «χλίσι» και παπούτσια λάστιχα, δίσολα, ξώρραφα, πασαλειμμένα, «ένεκα ο κάλος», αινώνως με ψαρόλαδο.

Την εμφάνισή του εκείνη «έσυμπληρωνε» ο... όπλισμός του. Ζωνάρι, φαρδύ, μεταξωτό, κόκκινο αλικο, με τη φουντωτή άκρη του κρεμασμένη, μιά δίκανη πιστόλα πάντοτε άδεια... «γιά νά μήν παίρνη κυσάκη στο λαϊμό του, άπάνω στον θυμό του», όπως έλεγε, μιά πελώρια κάμα με γοργόνες και άχ - θάχ! σκαλισμένα στή λάμα της και με σπάγγο-κρεμασμένη από τη μέση του, άριστερα μέσ' απ' τό πανταλόνι του μιά... Ξιφολόγχη Γκρά!

Στήν «κάμαρή» του ή στο «δεξιό» γιά ρεζέρβα, έπρόσθεταν οί Ιδόντες και ειδότες, είχε ένα κανονάκι με την μπουκα πρós την πόρτα, δυο-τρια πιστόλια σπασμένα, στον τοίχο, ένα κράνιο, μιά μπαλαστωμένη κουκουβάγια, ένα ελκόν σμα με τό σχετικό καντήλι και πλάι στο κρεβάτι του μιά λεκάνη γεμάτη... μπαροϋτι. Ή καλές γλώσσες όμως έθεβαίνωναν, όταν ήταν... καρδουνοδοκονη. Ίδιαίτερο χαρακτηριστικό: Σαν έβόμωνε έτριζε τά δόντια του άπ' αίσια...

Όστόσο έσπρωξα την πόρτα και παραμέρισα γιά νά περάσω ο Ρέπουλης. Μά την ίδια στιγμή...

"Ακούω κούφια τά τουφέκια άκούω σμίξιμο σπαθίων, άκούω έζλ! άκούω πελέκια άκούω τριξιμο δοντιών.

κό ξενύχτι και με τά πνευμόνια φουσκωμένα απ' τις αναθυμίες του άντιμυίου, του άρσενικού, του μολυβιού, της τυπογραφικής μελάνης;

Γι' άναφυχή λοιπόν πηγαίναμε στή «Σαντορινιά» μάλλον. Έκαθόμαστε καμιά ώρα, έτοιμούσαμε κάτι και κατόπιν... «Καλή... μέρα σας».

"Εστάθηκα λοιπόν

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ... ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΟΣ

Ο διάσημος Βέλγος συγγραφέας Μωρίς Μαίτερλιγκ, παρά τά έβδομηνταεπτά χρόνια του, εξακολουθεί νά είναι θαλερός και άκμαϊότατος. Πρό όλίγου καιρού είχε πάει σ' ένα γαλλικό χωριό γιά νά αναπαυθή μακριά από την τύρθη των μεγαλοπόλεων. Μιά μέρα ενώ έβγαίνει απ' τό ποτάμι, όπου είχε πάει τό μπάνιο του, τον συλλαμβάνει ο άγροφύλακας, ο όποιος δείχνοντάς του τις ταμπέλες με την σχετική άπαγορευτική διαταγή, τον ρωτάει:

— Γράμματα δέν έέρετε;
— Δυστυχώς, του άπαντάει ο πνευματώδης Μαίτερλιγκ.
— Δηλαδή με κοροιδεύεις;
— Όχι... δυστυχώς! Άλλά τί τά θέλετε, όταν κανείς φθάση την ηλικία μου, τά χάνει κάπως...
— Καλά, καλά, άφήστε την φλυαρία και δώστε μου την «αυτότητά σας».

"Επειδή όμως ο συγγραφέας δέν είχε μαζί του τά πιστοποιητικά του, ο άγροφύλαξ τον ώδήγησε στα Γραφεία της Κοινότητας, γιά ν' άποδείξη την ταυτότητά του... ο κατηγορούμενος. Στον δρόμο πιάσαν φιλή κουβέντα. Ο Μαίτερλιγκ έξεθειάζε στον συνοδό του τά άγαθά του άθλητισμού, δηλώνοντάς του πως προτιμούσε τό μπόξ απ' τους... φασιανούς και τό κούμπι... απ' τον έρωτα.

Ο άγροφύλακας που δέν είχε καταλάβει πολλά πράγματα μπάνοντας στο Γραφείο της Κοινότητας, φώναζε στον πρόεδρο:

— Σας φέρνω έναν γένο που... δέν έέρει τί λέει... Τό καλό που σας θέλω, χωρίς αναβολή... στείλτε τον στο φρενοκομείο!

Κι' ο Μαίτερλιγκ γέλασε με την καρδιά του.

Ο ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ... ΒΛΑΚΑΣ!

Την χρονιά που ο πρό έτών άποθανών διάσημος Γάλλος συγγραφέας, Ανατόλ Φράνς, είχε τιμηθή με τό θραβείο Νόμπελ, πήγε νά αγοράση ένα ψηλό καπέλλο, προκειμένου νά παραστή σέ μιά επίσημη τελετή. Στο πρώτο μαγαζί που μπήκε, κανένα απ' τά κλάκ που δοκίμασε δέν συμφωνούσε με τό κεφάλι του. Βγαίνοντας στάθηκε στην διτίνα που ήταν δίπλα στην έίσοδο και έβλεπε τά διάφορα είδη. Εκείνη τη στιγμή ο ύπάλληλος που τον περιπολήθηκε, είχε πλησιάσει τον καταστηματάρχη. Κι' ο Ανατόλ Φράνς άκούσε τον έξης διάλογο:

— Έπροσέξατε τον πελάτη που βγήκε;
— Όχι, τί είχε;
— Ένα πλακούτο, καμπούρικο κεφάλι, ένα κεφάλι... γνησιού ήλιθίου!

— Δέν έέρεις, άδερφάκι, τί μπιστόλα είν' αυτή, τό όποιον έχει και ιστορική αξία. Είν' η μπιστόλα του Μέν' Αλέξανδρου του Μακεδόνα, που σκότωσε στο σβίδο τον Αννίβα. Τό όποιον μπράκι και κάτω. Έσείς, άδερφάκι, οί καλαμαράδες έέρετε μοναχά νά γράφετε, μά δέν έχετε ιδέα από όπλα και έμποτισμό (Ιπποτισμό), τό όποιον, νομίζω...

Σ' άλλο τεύχος του «Μπουκέτου» θά σας πρξώ πως έβασίλεψε τό άστέρι του καυμένου του Άντρέα στο βόλο.

*Όπλα και Ιπποτισμός... Πώς ;...

Ο νεφεληγερέτης Ζεύς εξαπέλυσε τους κεραυνούς του. Κλάγγ-κλάγγ τό άτσάλι πάνω στή λαμαρίνα του τραπέζιού! Ή πελώρια κάμα με τις γοργόνες σπαρταράει σαν ψάρι. Ο ύποκόπανος της διμούτσουνης πιστόλας θροντοκοπάει. Και σαν ύπόκρουσις ένας τριγμός. Ο Ήρακλής του Ψυρρή τρίζει τά δόντια του.

Φόδος και τρώος! Ο Ρέπουλης κατακίτρινος, άπομένει σαν στήλη άλατος. Και θλαστημίδι... χείμαρρος! Όλα τά θεία, τά δσια και τά Ιερά! Μέχρι καντηλιών. Κατ' άνυπάρκτου δέ έχθρο.

Μιά σκέψις τότε πέρασε από τό μυαλό μου σαν άστρατη. Σας είπα και παραπάνω, ότι έως εκείνη τη θραδυά δέν είχα λάθει την τιμή νά γνωρίσω τον «Δόν Κιχώτο» αυτόν του Ψυρρή. Τον Άντρέα χωρίς επώνυμο, που ο κόμος τουδωκε γιά παρατσούκλι την όνομασία του νυκτερινού άγγελίου του κοιτώνος.

Άλλά και δέν μπορούσε κανένας, μά κανένας με τά μαλά σωστά, νά σκιαμαχή μέσα σέ μιά ταβέρνα, φοβερίζοντας στα καλά καθούμενα την Ύφήλιο με τό φορητό του όπλοστάσιο.

Όπου άέφρινα, δέν ξέρω πώς γυρίζει ο άρήσιος Ιπότης πρós την πόρτα, που είχαμε σταθή και τί έλεπα; Έπάνω σέ ώμους τετράγωνους άφέλειες μαύρες λαδωμένες, μουστάκες, μεγάλα μάτια, θαθουλωμένα και όλόγυρα, σασκακί σταυρωτό, ντιαγκονάλ, πανταλόνι τζογέ κλπ.

Ο Άντρέας ο... Δυσώνυμος! Πάμε νά φύγουμε άπ' μού κάνει ο Ρέπουλης.

— Κάτσε, θά γελάσου με τό λέω.

Ξεθάρρεψε κι' έκαθήσαμε σέ μιά γωνιά. Νέα θύελλα - θλαστημίδι εξαπολύθηκε τότε από τό κεντρικό τραπέζακι.

Και σαν νά μήν έφθαναν όλα, όσα σας είπα, έαφνικά, με συγχοδία βγήκε από Άγίους, Άγ γέλους, Χριστούγεννα, ά στραποκοπάει στο διάστημα μιά ξιφολόγχη σαν σούβλα κοκορεταίου.

Αι, αυτή ή Ξιφολόγχη του Γκρά, που ξεγλύστρησε απ' τό πανταλόνι του, ήταν τό «Σήμα κατατετατό» του Άντρέα.

Πατέμας όρθιος και πριν καλά-καλά ο Μανώλης καταλάθη τί έσκόπευε νά κάνω, χύνομαι πάνω στον Ήρακλέα, τον θουτάω και σηκώνω τό χέρι μου γιά χαστούκι.

— Ρ' άδελφάκι άς τους χωρατάδες ρέ' φωνάζει ο Άντρέας. Έγώ σ' άστειεύθηκα μαθές. Παιδί, ένα ποτηράκι γιά τον άδερφό μου και μεζέ.

— Άς μείνη' το κάνω. Έχω παρέα κεί στή γωνιά. Και με την παρέα σου νά μάς τιμήσης. Παιδί άλλα δυο ποτήρια, πιάσε μιση, άδερφάκι και μεζέ γιά τρεις.

Με κανέναν τρόπο δέν ήθελε ο Μανώλης νά σηκωθή από τη θέσι του. Δέν μπορούσε νά πιστέψη τά μάτια του. Δέν τό γορούσε ο νους του, τό άπονενομημένο διάβημά μου.

Έβλεπε νά του πώ με λίγα λόγια, ποιος ήταν εκείνος ο παλληκαράς και με χλίια στανιά τον εκατάφερα νά καθίσουμε στο τραπέζακι του Άντρέα γιά ν' άκούση τις μπρα-θούρες του:

— Τραβάω, που λές, άδερφάκι Ρέπουλη, τη διμούτσουνη... Μπάμ, μπάμ, μπάμ, μπάμ! Τέσσερα μολύβια, τέσσαρα άνοματέοι στον τόπο!

— Μιά καλά, κύριε Άνδρέα' του παρατηρεί άφελέστατα ο Μανώλης. Ή «διμούτσουνη» έχει δυο κάννες. Πώς λοιπόν έξοτιώσε τέσσερες κάτω;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η μάχη εχεν αρχίσει από τα μεσάνυχτα και συνεχιζότανε όλη την νύχτα.

Ο κ. Μέραρχος

Οι έχθροι είχαν κάνει αβφνιδισμό. Είχαν θάλει εμπρός μερικούς Τουρκαλβανούς, που έφωσαν τα ελληνικά και έφώναζαν, διαρκώς, για να άπατήσουν τους δικούς μας.

— Γιώργο! Μήτρο!... Μήν τουφεκάτε, θρέ, και είμαστε δικοί σας.

Μά οι δικοί μας τους κατάλαβαν και το τουφεκίδι έπεσε θροχή απ' άκρη σ' άκρη. "Αναψ' ή φωτιά. Σε λίγα λεπτά οι Έλληνες κάμανε επίθεσι. Κύματα ανθρώπων και φωτιάς, που έπροχωρούσαν, σπάζανε άπάνω στα αντίθετα προχώματα και γύριζαν όπισω. Τότε άλλα κύματα άρμούσανε από την άντικρυνή μεριά κι' έρχόντουσαν άγριεμένα, κατά των δικών μας. Μά το τουφεκίδι το θεριστικό, τους έκανε να καταλαγιάζουνε και γύριζαν και πάλι από κεί που ξεκινούσαν.

Κύματα άρμούσανε από την άντικρυνή μεριά κι' έρχόντουσαν άγριεμένα, κατά των δικών μας. Μά το τουφεκίδι το θεριστικό, τους έκανε να καταλαγιάζουνε και γύριζαν και πάλι από κεί που ξεκινούσαν.

— Άλλο πύρινο μπουρίνι τότε ριχνόταν από δω...

Και στο μέσον φαράγγια, κρημνοί, κατοτοπιές, σκοτάδια γεμάτα τραυματίας, όπου θογογούσαν και σκοτωμένους που στραγγιζανε το αίμα τους στη γη, σταγόνα προς σταγόνα.

Και ή γη σαν διψασμένη τδπινε... το ροφούσε άχόρταγα.

Και το τουφεκίδι θαστούσε άτελείωτο και από τις δυο μεριές. Το κροτάλισμα των όπλων, το συνεχές και άδιάκοπο, έφθανε ως πένη ιακόν... σαν θόρυβος, πρωτοχρονιάτικης ροκάνας. "Ενα δαιμονιώδες «κρά-κρά-κρά», άδιάκοπο, συνεχές, ένκευριστικό, που το οικεοπιτε κάθε ένα λεπτό, ως παρένθεσις, ο έκκωφαντικός κρότος των τηλεβόλων, που άρτίσανε κι' αυτά να λήνουνε.

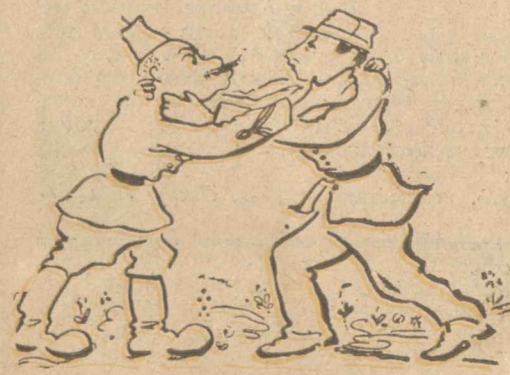
Πυρά, πυκνά, ραγδαία...

Η μάχη άγρίευε, άπλωνόταν, έγενικεύετο...

Άγριοι θάμνοι έξερριζώνοντο και έποδοπατούντο, χώματα αναπηδούσαν, λίθοι έξεσφενδονίζοντο μακριά από τις όπλες των άλλων και των πυροβόλων τους τροχούς.

Όγκοι σκοτεινοί στρατιωτών, τρέχανε προς τα εμπρός, όπου το πανηγύρι του θανάτου, διαταγές ακουγόντουσαν, θόρυβος και συμφορμής γδούπων, μέσα στο σκοτάδι, σαν ήχο συγκρουομένου σιδήρου και αλύσεων...

Διαγγελείς περνούσαν μέσα στην άγρια της νύχτας μαυρίλα, έφιπποι, σαν φαντάσματα.

— Σ' έπιασα!...
— Κι' έγώ!...

Στεκόντουσαν για μιá στιγμή, στο ο Μέράρχου τη σκηνή, άνα κοίνοσαν πληροφορίες και περιμένανε διαταγές. Τα έλογά τους κά θυγρα, με στε φάνια λευκών άφρών σ τ ά πλευρά κ α ι σ τ ο στήθος. Κάθιδροι κι' αυτοί και κατακόκκινοι, άγριεμένοι, με το πληγικό θα-

θεία στο μέτωπό τους, έλάμβαναν διαταγές, χανόμενοι και πάλι στο σκοτάδι με μεγάλο καλπασμό.

Όλη νύχτα θάσταζε της μάχης το καικό.

Τό πρωί σαν άρχισαν άξημερώνη κι' άρχισαν ν' άχνίζον τών μα κρυνών θουνών ή κορυφές, ή μάχη έπαψε άπόταμα, σαν άπό συνθήματος και από τα δύο μέρη.

Κι' εκεί που θοοούσε κι' έμούγγριζε, πρό δολίγου, τω πολέμου ή άρρηγή, μιá θασθείά σιωπής άπλώθηκε απ' άκρη σ' άκρη της νραμής.

Τότε άρχισαν να άνεθάνουνε σινά-σινά, μέσα από τα θασθείά τα ρέματα και τις κατοτοπιές, οι έλαφρώς τραυματισμένοι και όσοι, κατά τις έφόδους είχαν παραπληνηθή και είχανε παραστρατήσει...

Ένας τέτοιος παραστρατημένος Κερκυραίος, ένας νέος, ψηλός και δυνατός, καθώς έφαχνε να βρή τόν δρόμο και να ιδή ποδ είναι ο έλληνικός στρατός, για να πάη και αυτός στο σύνταγμα του, έπεσε άπάνω σ' έναν θεόρατο Τουρκαλβανό στρατιώτη, που είχε χαθή κι' αυτός.

Μόλις άντίκρυσε ο ένας τόν άλλον εκεί στην έρημιά, ριχνονται με λύσσα και μανία κι' άρπάζονται κ' οι δυο απ' τόν λαιμό.

— Σε κρατώ τώρα, άνάθεμα τόν γονιό σου! του λέει ο Κερκυραίος.

— Άμ' έγώ! του άπαντάει ο Τουρκαλβανός, που ήξερε τα ελληνικά καλά.

— Είσαι αιχμάλωτός μου, διάλε ξμπα μέσα σου!

— Και σ' δικός μου, όρε μπέρρο μου, του λέει ο Άρβανίτης.

Δυνατοί κ' οι δυο παλεύανε ποιός να κάμη καλά τόν άλλο.

Φώναζε ο Κερκυραίος, μήπως είναι κανένας άλλος "Ελληνας εκεί κοντά, να πάη να τόν βοηθήση, φώναζε κι' ο Τουρκαλβανός, άλλα ψυχή δεν άπαντούσε.

Τέλος, ο Τουρκαλβανός λέει στον δικό μας:

— Καλά. Έχεις έσύ έναν αιχμάλωτον. Έμένα...

— Ναί.

— Έχω κι' έγώ άλλον έναν. Έσέναν!... "Ας τους κάνομε, λοιπόν, ανταλλαγή...

— Μά γίνετε αυτό;

— Πώς δεν γίνεται!

— Έ, τότε, άφου γίνεται, άς γίνη.

Κι' άφηκαν ο ένας του άλλου τόν λαιμό και... άνήλλαξαν τους αιχμαλώτους!

— Έχεις τώρα και κάνα σιγάρο, άδερφέ αιχμάλωτε; έίπεν ο Τουκαλβανός.

— Πάρε, αιχμάλωτε άδερφέ μου, δυό.

Σε λίγο κ' οι δυο τους άνέβαιναν προσεκτικά, ο καθένας στην αντίθετη πλευρά της θασθείας χαράδρας, πηγαίνοντας στα σώματά τους.

Η ανταλλαγή των αιχμαλώτων είχε γίνη με δλους τους δρους του διεθνούς δικαίου και τους κανόνες του ίπποτισμού...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Είχαν θάλει εμπρός μερικούς Τουρκαλβανούς.

Διαγγελείς περνούσαν μέσα στο σκοτάδι έφιπποι, σαν φαντάσματα.

ΕΚΛΕΓΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΛ ΠΩΝΑΓΑΠΥΜΕΝΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

— "Ω! ή μι-

κρούλα πολυαγαπημένη μας!... Πόσο είμαστε ευτυχισμένοι. Ζάν Φρανσουά! Φοβάμαι όμως πως αυτό δεν θα στατήσει... Νά! είναι σαν τον σημερινόν ώμορφο ήλιο που φατίζει το τέλος της εποχής... Ο καιρός αύριο θα χαλάση...

— Είμαστε πολύ ευτυχισμένοι, Μαρινέττα... Άστειεύεσαι... Και γιατί; "Α! μαντεύω, θα έλαβες κανένα γράμμα από τις δασκάλες της κόρης μας... Και στοιχηματίζω πως θα σου γράφουν ότι ή πολυαγαπημένη μας Ρίτα είναι πάντα πρώτη στην τάξη της.

— Κάτι παραπάνω, κύριε!... Κάτι παραπάνω!

— Άλήθεια... "Α, τότε θα έδωσε εξετάσεις... Πέτυχε;

— Ρωτάς αν πέτυχε; "Ηρθε πρώτη... πρώτη άκοις... αν και ήταν ή πιο μικρή απ' όλες... "Η δασκάλα της είναι πολύ περήφανη γι' αυτή... Μοι γράφει πως θα ήταν κρίμα να μην την άφήσουμε να εξακολουθήση τις σπουδές της.

— "Ω! "Ω! και τα χρήματα;

— Πώς; Δεν πέτυχες για την κόρη μας μιá δωροφάνια απ' τόν διευθυντή της Τραπεζής;

— Βέβαια, έχεις δίκαιο. "Ετσι, ενώ εμείς τα διαζουμε με δυσκολία πέρα στο Παρίσι, ή Ρίτα μας σπουδάζει σαν δεσποινίς του καλού κόσμου, στο οικότροφο του Άγιου Σταυρού, παρακαλώ...

— "Οπου και θα μάς την προκίσουν, άντρώλη μου!

— "Ο! αυτά είναι πολύ όραία, μά...

— Τι μά;

— Τιποτε, Μαρινέττα... Μονάχα που δεν τη δλέπουμε ποτέ...

— Ποτέ! χμ! χμ! Κ' ύστερα; Άφου είναι για το καλό της; Αυτό μονάχα είχες να μοι πής, κύριε γκρινιάρη;

— Κι' έπειτα... κι' έπειτα... δεν είμαστε άρκετά πλούσιοι...

— Διαρκώς τα ίδια... Κ' ή μικρή μας κληρονομία κ' ή οικονομίες μας που θα μεγαλώνουν από μέρα σε μέρα; Γιατί θα δουλέψουμε γι' αυτό...

— Θα στερηθούμε στην άνάγκη... Δεν είναι έτσι, φίλε μου;

— Βέβαια... Και με τι εύχαρίστησι!...

— "Α! αυτή τη φορά μίλησες καλά, Ζάν! "Η μικρούλα μας πολυαγαπημένη δεν θάχη να παραπνευθί για τίποτε... Φτάνει να βρή έναν ώραίο και καλό σύζυγο... Καί, δόξα τω Θεώ, είναι τόσο ώμορφη, ώστε θα τόν βρή...

— Πάντως, δεν θα ταιριάξη μαζί του καλλίτερα απ' ό,τι ταιριάξαμε εμείς! "Α! Αυτό είναι ά-

δύνατον!

Και ο Ζάν-Φρανσουά Άρλόντ, άρχιεπισκόπος στην Τράπεζα της Γαλλίας, έδωλε πρόσχαρο το καπέλο του κι' άγκάλιασε χα-

διάρικά τη λυγερή μέση της συζύγου του, ή όποια διαμαρτυρήθηκε, γελώντας:

— "Ω! Άφήσε τα τώρα αυτά!

— Μά άφου σε άγαπώ...

— "Ω! άς άφήσουμε τις άγάπες μας, καλέ μου Ζάν-Φρανσουά, και άς σκε-

φτόμαστε τη Μαργαρίτα μας μόνο, τη μικρούλα μας Ρίτα!...

— Ναί, μά έσύ το παρακάνεις... Τά στερείσαι όλα... όλα... προς χάριν της!

— Δεν έπαψα όμως να άγαπώ και σένα άνόητε.

— "Α, τότε θα έδωσε εξετάσεις... Πέτυχε;

— Ρωτάς αν πέτυχε; "Ηρθε πρώτη... πρώτη άκοις... αν και ήταν ή πιο μικρή απ' όλες... "Η δασκάλα της είναι πολύ περήφανη γι' αυτή... Μοι γράφει πως θα ήταν κρίμα να μην την άφήσουμε να εξακολουθήση τις σπουδές της.

— "Ω! "Ω! και τα χρήματα;

— Πώς; Δεν πέτυχες για την κόρη μας μιá δωροφάνια απ' τόν διευθυντή της Τραπεζής;

— Βέβαια, έχεις δίκαιο. "Ετσι, ενώ εμείς τα διαζουμε με δυσκολία πέρα στο Παρίσι, ή Ρίτα μας σπουδάζει σαν δεσποινίς του καλού κόσμου, στο οικότροφο του Άγιου Σταυρού, παρακαλώ...

— "Οπου και θα μάς την προκίσουν, άντρώλη μου!

— "Ο! αυτά είναι πολύ όραία, μά...

— Τι μά;

— Τιποτε, Μαρινέττα... Μονάχα που δεν τη δλέπουμε ποτέ...

— Ποτέ! χμ! χμ! Κ' ύστερα; Άφου είναι για το καλό της; Αυτό μονάχα είχες να μοι πής, κύριε γκρινιάρη;

— Κι' έπειτα... κι' έπειτα... δεν είμαστε άρκετά πλούσιοι...

— Διαρκώς τα ίδια... Κ' ή μικρή μας κληρονομία κ' ή οικονομίες μας που θα μεγαλώνουν από μέρα σε μέρα; Γιατί θα δουλέψουμε γι' αυτό...

— Θα στερηθούμε στην άνάγκη... Δεν είναι έτσι, φίλε μου;

— Βέβαια... Και με τι εύχαρίστησι!...

— "Α! αυτή τη φορά μίλησες καλά, Ζάν! "Η μικρούλα μας πολυαγαπημένη δεν θάχη να παραπνευθί για τίποτε... Φτάνει να βρή έναν ώραίο και καλό σύζυγο... Καί, δόξα τω Θεώ, είναι τόσο ώμορφη, ώστε θα τόν βρή...

— Πάντως, δεν θα ταιριάξη μαζί του καλλίτερα απ' ό,τι ταιριάξαμε εμείς! "Α! Αυτό είναι ά-

δύνατον!

Και ο Ζάν-Φρανσουά Άρλόντ, άρχιεπισκόπος στην Τράπεζα της Γαλλίας, έδωλε πρόσχαρο το καπέλο του κι' άγκάλιασε χα-

διάρικά τη λυγερή μέση της συζύγου του, ή όποια διαμαρτυρήθηκε, γελώντας:

— "Ω! Άφήσε τα τώρα αυτά!

— Μά άφου σε άγαπώ...

— "Ω! άς άφήσουμε τις άγάπες μας, καλέ μου Ζάν-Φρανσουά, και άς σκε-

φτόμαστε τη Μαργαρίτα μας μόνο, τη μικρούλα μας Ρίτα!...

— Ναί, μά έσύ το παρακάνεις... Τά στερείσαι όλα... όλα... προς χάριν της!

— Δεν έπαψα όμως να άγαπώ και σένα άνόητε.

— "Α, τότε θα έδωσε εξετάσεις... Πέτυχε;

— Ρωτάς αν πέτυχε; "Ηρθε πρώτη... πρώτη άκοις... αν και ήταν ή πιο μικρή απ' όλες... "Η δασκάλα της είναι πολύ περήφανη γι' αυτή... Μοι γράφει πως θα ήταν κρίμα να μην την άφήσουμε να εξακολουθήση τις σπουδές της.

— "Ω! "Ω! και τα χρήματα;

— Πώς; Δεν πέτυχες για την κόρη μας μιá δωροφάνια απ' τόν διευθυντή της Τραπεζής;

— Βέβαια, έχεις δίκαιο. "Ετσι, ενώ εμείς τα διαζουμε με δυσκολία πέρα στο Παρίσι, ή Ρίτα μας σπουδάζει σαν δεσποινίς του καλού κόσμου, στο οικότροφο του Άγιου Σταυρού, παρακαλώ...

— "Οπου και θα μάς την προκίσουν, άντρώλη μου!

— "Ο! αυτά είναι πολύ όραία, μά...

— Τι μά;

— Τιποτε, Μαρινέττα... Μονάχα που δεν τη δλέπουμε ποτέ...

— Ποτέ! χμ! χμ! Κ' ύστερα; Άφου είναι για το καλό της; Αυτό μονάχα είχες να μοι πής, κύριε γκρινιάρη;

— Κι' έπειτα... κι' έπειτα... δεν είμαστε άρκετά πλούσιοι...

— Διαρκώς τα ίδια... Κ' ή μικρή μας κληρονομία κ' ή οικονομίες μας που θα μεγαλώνουν από μέρα σε μέρα; Γιατί θα δουλέψουμε γι' αυτό...

— Θα στερηθούμε στην άνάγκη... Δεν είναι έτσι, φίλε μου;

— Βέβαια... Και με τι εύχαρίστησι!...

— "Α! αυτή τη φορά μίλησες καλά, Ζάν! "Η μικρούλα μας πολυαγαπημένη δεν θάχη να παραπνευθί για τίποτε... Φτάνει να βρή έναν ώραίο και καλό σύζυγο... Καί, δόξα τω Θεώ, είναι τόσο ώμορφη, ώστε θα τόν βρή...

— Πάντως, δεν θα ταιριάξη μαζί του καλλίτερα απ' ό,τι ταιριάξαμε εμείς! "Α! Αυτό είναι ά-

δύνατον!

Και ο Ζάν-Φρανσουά Άρλόντ, άρχιεπισκόπος στην Τράπεζα της Γαλλίας, έδωλε πρόσχαρο το καπέλο του κι' άγκάλιασε χα-

διάρικά τη λυγερή μέση της συζύγου του, ή όποια διαμαρτυρήθηκε, γελώντας:

— "Ω! Άφήσε τα τώρα αυτά!

— Μά άφου σε άγαπώ...

— "Ω! άς άφήσουμε τις άγάπες μας, καλέ μου Ζάν-Φρανσουά, και άς σκε-

φτόμαστε τη Μαργαρίτα μας μόνο, τη μικρούλα μας Ρίτα!...

— Ναί, μά έσύ το παρακάνεις... Τά στερείσαι όλα... όλα... προς χάριν της!

— Δεν έπαψα όμως να άγαπώ και σένα άνόητε.

— "Α, τότε θα έδωσε εξετάσεις... Πέτυχε;

— Ρωτάς αν πέτυχε; "Ηρθε πρώτη... πρώτη άκοις... αν και ήταν ή πιο μικρή απ' όλες... "Η δασκάλα της είναι πολύ περήφανη γι' αυτή... Μοι γράφει πως θα ήταν κρίμα να μην την άφήσουμε να εξακολουθήση τις σπουδές της.

— "Ω! "Ω! και τα χρήματα;

— Πώς; Δεν πέτυχες για την κόρη μας μιá δωροφάνια απ' τόν διευθυντή της Τραπεζής;

— Βέβαια, έχεις δίκαιο. "Ετσι, ενώ εμείς τα διαζουμε με δυσκολία πέρα στο Παρίσι, ή Ρίτα μας σπουδάζει σαν δεσποινίς του καλού κόσμου, στο οικότροφο του Άγιου Σταυρού, παρακαλώ...

— "Οπου και θα μάς την προκίσουν, άντρώλη μου!

— "Ο! αυτά είναι πολύ όραία, μά...

— Τι μά;

— Τιποτε, Μαρινέττα... Μονάχα που δεν τη δλέπουμε ποτέ...

— Ποτέ! χμ! χμ! Κ' ύστερα; Άφου είναι για το καλό της; Αυτό μονάχα είχες να μοι πής, κύριε γκρινιάρη;

— Κι' έπειτα... κι' έπειτα... δεν είμαστε άρκετά πλούσιοι...

— Διαρκώς τα ίδια... Κ' ή μικρή μας κληρονομία κ' ή οικονομίες μας που θα μεγαλώνουν από μέρα σε μέρα; Γιατί θα δουλέψουμε γι' αυτό...

— Θα στερηθούμε στην άνάγκη... Δεν είναι έτσι, φίλε μου;

— Βέβαια... Και με τι εύχαρίστησι!...

— "Α! αυτή τη φορά μίλησες καλά, Ζάν! "Η μικρούλα μας πολυαγαπημένη δεν θάχη να παραπνευθί για τίποτε... Φτάνει να βρή έναν ώραίο και καλό σύζυγο... Καί, δόξα τω Θεώ, είναι τόσο ώμορφη, ώστε θα τόν βρή...

— Πάντως, δεν θα ταιριάξη μαζί του καλλίτερα απ' ό,τι ταιριάξαμε εμείς! "Α! Αυτό είναι ά-

δύνατον!

Και ο Ζάν-Φρανσουά Άρλόντ, άρχιεπισκόπος στην Τράπεζα της Γαλλίας, έδωλε πρόσχαρο το καπέλο του κι' άγκάλιασε χα-

διάρικά τη λυγερή μέση της συζύγου του, ή όποια διαμαρτυρήθηκε, γελώντας:

— "Ω! Άφήσε τα τώρα αυτά!

— Μά άφου σε άγαπώ...

— "Ω! άς άφήσουμε τις άγάπες μας, καλέ μου Ζάν-Φρανσουά, και άς σκε-

φτόμαστε τη Μαργαρίτα μας μόνο, τη μικρούλα μας Ρίτα!...

— Ναί, μά έσύ το παρακάνεις... Τά στερείσαι όλα... όλα... προς χάριν της!

— Δεν έπαψα όμως να άγαπώ και σένα άνόητε.

— "Α, τότε θα έδωσε εξετάσεις... Πέτυχε;

— Ρωτάς αν πέτυχε; "Ηρθε πρώτη... πρώτη άκοις... αν και ήταν ή πιο μικρή απ' όλες... "Η δασκάλα της είναι πολύ περήφανη γι' αυτή... Μοι γράφει πως θα ήταν κρίμα να μην την άφήσουμε να εξακολουθήση τις σπουδές της.

— "Ω! "Ω! και τα χρήματα;

— Πώς; Δεν πέτυχες για την κόρη μας μιá δωροφάνια απ' τόν διευθυντή της Τραπεζής;

— Βέβαια, έχεις δίκαιο. "Ετσι, ενώ εμείς τα διαζουμε με δυσκολία πέρα στο Παρίσι, ή Ρίτα μας σπουδάζει σαν δεσποινίς του καλού κόσμου, στο οικότροφο του Άγιου Σταυρού, παρακαλώ...

— "Οπου και θα μάς την προκίσουν, άντρώλη μου!

— "Ο! αυτά είναι πολύ όραία, μά...

— Τι μά;

— Τιποτε, Μαρινέττα... Μονάχα που δεν τη δλέπουμε ποτέ...

— Ποτέ! χμ! χμ! Κ' ύστερα; Άφου είναι για το καλό της; Αυτό μονάχα είχες να μοι πής, κύριε γκρινιάρη;

— Κι' έπειτα... κι' έπειτα... δεν είμαστε άρκετά πλούσιοι...

— Διαρκώς τα ίδια... Κ' ή μικρή μας κληρονομία κ' ή οικονομίες μας που θα μεγαλώνουν από μέρα σε

Και, καθώς ο σύζυγός της ήθελε να τη φιλήσει πάλι, με το βλέμμα ευτυχισμένο, τρυφερό, γεμάτο θαθεία αγάπη, η ξανθή Μαρινέττα ξέφυγε από την αγκαλιά του, και του είπε ύμνοντας το δάχτυλό της σε μια χαριτωμένη απειλή: — «Ελα, άφησε τις τρυφερότητες και κάνε μου τη χάρη να μου δαδιάσεις τη γωνιά, κύριε... Είναι ημέρα πληρωμών σήμερα στην Τράπεζα... κι' έχεις καθυστερήσει τουλάχιστον μιά ώρα...»

Αυτός! Το υπόδειγμα των υπαλλήλων όπως και των συζύγων, ο μέλλων γενικός εισπράκτωρ της Τραπεζής της Γαλλίας να έχη καθυστερήσει τόσο... στο τέλος του μηνός μάλιστα... «Ω! ήταν απολύτως αδύνατον...»

Συμβουλευτήθηκε ωστόσο το επίχρυσο έκκρεμες της κρεβατοκάμαράς τους και αφού είδε πως δεν είχε άργήσει καθόλου, είπε γελώντας:

— Δεν καθυστερούμε ποτέ, κυρία... Αυτό είναι το έμ-θλημα μας στην Τράπεζα της Γαλλίας...

Κι' άρχισε να δίνει ατελείωτα φιλήματα στα δροσερά και νεανικά μάγουλα της αγαθής και τόσο ευτυχισμένης Μαρινέττας...

Εκείνη δεν προσπαθούσε πειά να ξεφύγει και του τ' απέ-διδε όσο μπορούσε καλλίτερα, κρεμασμένη από το λαϊμό του, τριανταφυλλένια από ευχαρίστησι...

Και του χαμογελούσε, με τα γλυκά γαλάζια της μάτια χαμένα μέσα στα δικά του, μέσ' στη μέση της πάντα με-γάλης κι' αναλλοίωτης αγάπης τους... του χαμογελούσε όπως χαμογελάει κανείς στην ευτυχία!

— «Α, Θεέ μου! — ψιθύρισε ξαφνα νικημένη και σαν συντριμμένη απ' το γοητευτικό θάρος της διπλής της αγά-πης κι' εγώ που ήθελα να σου κρατήσω ένα μυστικό... να σου κάνω μιά έκπληξι...» «Όχι, δεν άντέχω πια...»

— «Ελα, μάντεψε, Ζάν - Φρανσουά!...»

— Το μυστικό σου... Διάβολε, το μάντεψα... «Η Μαργ-γκό μας, θά ξαναγυρίση! Το μαντεύω από τους χτύπους της καρδιάς σου!»

— Το πέτυχες, φίλε μου... Μά σε παρακαλώ, να μου κάνης τη χάρη να μη τη λές πια Μαργκό! «Η μικρή... ή μάλλον η μεγάλη της φίλη δεσποινίς ντέ Μονφόρ — Κε-ραντέκ τη θάφτισε Ρίτα!»

— Τη θάφτισες; Για δεύτερη φορά;

— Ναι... το Ρίτα είναι πιο χαριτωμένο, πιο άριστοκρα-τικό!

— «Ω! την τρελλή! Την τρελλή!... Τέλος πάντων, δ-πως κι' αν τη λένε, Μαργαρίτα, Ρίτα, Μαργκό, όλα είναι ωραία... Και είπες πως θά ξαναγυρίση;

— Ναι, σήμερα κιόλας... σε λίγη ώρα ίσως... Θά πε-ράση κοντά μας όχτώ μέρες διακοπών... Μεγάλη γιορτή, γιά μιά, ξ;

— Τότε θά φυλάξης την όρεξι σου γιά το θράδυ... Θά δώσης διπλά φιλήματα στη Ρίτα μας και θά φας διπλά...

— Σίγουρα, Μαρινέττα μου... Λοιπόν, ώρεθουάρ... Στις όχτώ το θράδυ θά θρίσκωμαι πάλι εδώ...

— Ώρεθουάρ, αγαπημένε μου Ζάν-Φρανσουά... Καλό θράδυ, φίλε μου...

«Αλλάξαν ένα τελευταίο φίλημα και ο Ζάν — Φρανσουά 'Αρνόλντ έφυγε περπατώντας ανάλαφρα και τραγουδώντας τον παρακάτω σκοπό που του θύμιζε την πατρίδα του»

Καθώς έχορευε τρελλά
του μιλωνά ή κόρη
της έπεσε — τρά λά, λά, λά! —
το μισοφόρι!

Η Μαρινέττα 'Αρνόλντ είχε ανοίξει έν τῷ μεταξύ το πρά-θυρό της και παρακολουθούσε, όχι χωρίς κάποια περηφά-νεια, τον σύζυγό της που απομακρυνόταν σθέλως και λυ-γερός.

Πόσο της φαινόταν ωραίος, και πόσο τον λάτρευε ζηλό-τυπα... «Ναι, τον ζήλευε κάθε μέρα πιο πολύ, πράγμα που την ξάφνιαζε και την ίδια... Φαίνεται πως ή καρδιά της, ξεχειλιισμένη από την μητρότητα, είχε γίνει τόσο μεγάλη ώστε να χωράει έναν κόσμο ολόκληρο αγάπης...

...Κι' εκεί, καθώς στεκόταν στο παράθυρο, δλ' ή πε-ρασμένη ζωή της, ή τόσο σύντομη άλλωστε, της ξαναπα-ρουσιασθηκε μέσα στην καταχνιά, του φθινοπωρινού εκεί-νου πρωϊνού...

«Ω! ήταν τόσο απλή ή ζωή της... Οι ευτυχισμένοι αν-θρώποι δεν έχουν ιστορία...

Τον σύζυγό της τον είχε γνωρίσει, είχαν αγαπηθί κι' εί-χαν παντρευθί στη Βρετάνη... Ήσαν κ' οι δυο χωρίς οικογένεια: εκείνη, όρφανή, κάτι μικροεισοδηματιών της περιοχής, με λίγα χρήματα: εκείνος τέκνο φυσικό, που εί-χε ανατραφί από τη δημοσία περίθαλψη, είχε καταταχθί έθελοντής, στα δεκαοχτώ του χρόνια κ' είχε παντρευθί σά έθελοντής, στο χρόνο, όταν ακόμα ήταν απλός κλητήρας στο υποκατάστημα της Τραπεζής της Γαλλίας των Ρεν-νών.

Ο ουρανός είχε χαρίσει στους πρώτους έρωτές τους ένα χαριτωμένο μικρό άγγελο... Από τότε, ο πατέρας είχε δικαιοσύνη την ενεργητικότητα του, το ζήλο στη δουλειά του και τον προβίθασαν... συγχρόνως όμως τον μετέθε-σαν στο Παρίσι...

Το χαϊδεμένο κι' αγαπημένο παιδί τους ωστόσο είχε μείνει στην έξοχη των Ρεννών, υπότροφο, υπό την μητρική σχεδόν προστασία των «αδελφών» του 'Αγιού Σταυρού... Ήταν τόσο λεπτοκαμωμένο, ώστε οι φτωχοί γονείς φο-βόντουσαν τρομερά να το πάρουν μαζί τους, έτρεμαν μή-πως χάσουν το μικρό τους θησαυρό, πιο ακριβό απ' όλους τους θησαυρούς της Τραπεζής της Γαλλίας.

Κεί κάτω ζούσε στον καθαρό αέρα, τα μάγουλά της κοκκινίζαν, σπούδαζε, έκανε μουσική, κεντούσε, σχεδίαζε τραγουδούσε...

«Όλοι όσοι τη γνώριζαν, τη θαύμαζαν... και ή μικρή συμμαθήτριά της, ή δεσποινίς Ζερμαίν ντέ Μονφόρ-Κεραν-τέκ, μουσικός με μεγάλο ταλέντο, θαυμαστή διολιστρία, την αγαπούσε σαν αδελφή της και δεν ήθελε να χωρισθί απ' το αγαπημένο της αηδονί των δασών, όπως άποκα-λούσε τη Μαργαρίτα.

«Ετσι, όταν έρχόντουσαν ή διακοπές, την έπαιρνε μαζί της στον πατρικό της πύργο, όπου οι ευγενείς γονείς της, ο μαρκήσιος κ' ή μαρκησία ντέ Μονφόρ-Κεραντέκ, την υποδεχόντουσαν σά δεύτερο παιδί τους.

Τι έλπιζες, και τι τρελλές χίμαιρες έπλαθαν τότε ή Μα-ρινέττα κι' ο Ζάν-Φρανσουά κάθε φορά που λάβαιναν γράμμα από την κόρη τους, στο οποίο τους περιέγραφε τις φαντασμαγορίες του μαγικού κι' ανθισμένου κόσμου, όπου ζούσε: τον πύργο του Μονφόρ — Κεραντέκ, λαμπρή κι' επιβλητική φεουδαρχική κατοικία, περιτοιχισμένη από ένα θαυμάσιο πάρκο, αληθινή αετοφωλιά, που έδέσποζε της σμαραγδένιας άκτής... χρυσό θερινό δειγρο μέσ' στην αήγη των ήλιοθαυσιεμάτων...

Κ' οι φτωχοί... οι φτωχοί γονείς που έμεναν στην Πα-ρισινή συνοικία Μπελβίλ... «Ω! αυτοί ούτε καν τολμού-σαν να πάνε να δούν το παιδί τους, γιατί ντρεπόντουσαν γιά την φτώχεια τους και φοβόντουσαν μήπως ή παρουσία τους διαθέση δυσάρεστα τους ύψηλους προστάτες της Ρί-τας...» «Όταν, μιά δυο φορές το χρόνο πήγαιναν και τη ζητούσαν στο οικοτροφείο, έτρεμαν σαν ένοχοι... και χρειαζόταν τότε όλη ή γοητεία της κόρης τους γιά να τους πείση να κάνουν μαζί της μερικούς περιπάτους στην πόλι και στα περίχωρα...

Γιατί ή αξιολάτρευτη Μαργαρίτα έμενε πάντα τόσο κα-λή όσο κι' ωραία... τόσο ταπεινή και χαριτωμένη όσο και το άραιο λουλούδι, του οποίου είχε το όνομα...

Ποτέ, καμιά ματαιοδοξία δεν μπορούσε να λερώσει την καρδιά της που ήταν λευκή σαν κρίνος.

... ..

Η μητέρα της σκυμμένη πάντα στο παράθυρο και θλέ-ποντας το σύζυγό της που απομακρυνόταν στο δρόμο, ψι-θύρισε γοητευμένη καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές:

— «Αγαπημένε μικρό άγγελε του καλού Θεού!...»

... «Έξαφνα όμως, τη στιγμή εκείνη, το αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες της! Της φάνηκε πως της είχαν καρφά-σει ένα μαχαίρι στην καρδιά!...

Κλονίστηκε και ρίχτηκε προς τα πίσω με μιά φρίκη ά-περίγραπτη σαν να είχε δη το πιο τρομαχτικό θέαμα...

Τα τραυματικά μάτια της ανοιγόκλεισαν, θόλωσαν... Συγχρόνως, ή ό ήλιος χάθηκε σκεπασμένος από θα-ρεία γκριζά σύννεφα: ο καιρός χαλόσε, όπως πριν από λίγη ώρα το είχε προβλέπει ή Μαρινέττα...

Μά ή νέα γυναίκα κατέβαλε μιά δυνατή προσπάθεια και συνήλθε κάπως... Γαντζώθηκε από το κάγκελλο του πα-ράθυρου και κύτταξε σαν τρελλή κάτω στο δρόμο...

Και είδε... είδε... θεβαιώθηκε πως δεν ήταν παραι-σθησι αυτό που είχε δη πριν από ένα δευτερόλεπτο και της είχε προκαλέσει όλην αυτή την τρομερή ταραχή...

Μιά γυναίκα μιλούσε στον άνδρα της... Μά ποιά γυναίκα... Μιά γυναίκα καταραμένη, ένας δαίμονας του όλεθρου.

Ήταν άσχημη; «Ω! όχι, κάθε άλλο... μά σκοτεινή τόσο σκοτεινή... σκοτεινή σαν την ίδια την κόλασι...

Είχε μαλλιά πυκνά, κυματιστά, μαύρα σαν τον έθνο, μαύρα σαν το φτερό του κορακιού... επιδερμίδα λευκή μαι που έτόνιζε ακόμα περισσότερο το μαύρο χρυσάφι των ματιών, δυο ματιών θασκανών και ύπουλων, όπως των θη-ρίων, σκιασμένων από πυκνές μαύρες θλεφαρίδες... Η μιση της ήταν ίσια, λεία, με ρουθούνια ευκίνητα που έ-παλλαν σε κάθε στιγμή σαν να μυρίζοντουσαν κάποια λεία. Είχε στόμα μικρό που άφηνε να φαίνονται λευκά μύτερά δοντια τρακτικού έτοιμα να δαγκώσουν και χαμόγελο σα-τακό...

«Ω! ήταν μιά φριχτή και γοητευτική Σειρήνα, ένα υπέ-ρογο και διαβολικό πλάσμα...

Αυτή τη γυναίκα ή Μαρινέττα δεν την είχε δει ποτέ και όμως την αναγνώρισε άμέσως μέσα στο μαύρο θελουδέ-νιο φόρεμά της με τις όμοιόχρωμες δαντέλλες...

«Ω! ναι, ήταν αυτή... ή «Α γ ρ ι α, ή «Ακαρδη όπως την έλεγαν... ή δέλλα που έπινε αίμα... που έπινε δά-κρυμα... που έτρωγε καρδιές...

Ναι, ήταν πολύ γνωστή... Η έφημερίδες της είχαν ά-φερώσει στήλης ολόκληρες κ' είχαν δημοσιεύσει έπαινε-λημμένως την άπαισία εικόνα της.

Το όνομά της, που είχε μείνει θρυλικό στις Ρέννες, δ-πας και το έγκλημα της, ήταν Μαγκαλι, Μαγκαλι ή «Α-γρια, Μαγκαλι ή Μαύρη. Η γυναίκα αυτή, ή άπαισία συ-νένοχος του δολοφόνου Μποννεμόρ — του 'Ηρακληή των

πατηνιωτών, του κτήνους, του τούρου, του ανθρώπι-νου χασάπ — είχε πάλι και τους ύποστηρικτάς της. Μερικές ευαίσθητες ψυχές είχαν πιστέψει από καλή πίστη στην αθωότητά της, σε κάποια δικαστική πλά-νη, όταν την συνέλαθαν ως συνένοχο του Μποννεμόρ, ο οποίος είχε στραγγαλί-σει μια πλουσία γρηά της περιφέρειας γιά να τη λι-πώσει...

Πριν από το έγκλημα ή Μαγκαλι είχε μπη στην ύ-πηρεσία της δυστυχισμέ-νης αυτής γυναίκας γιά ν' άνοξη τις πόρτες του σπιτιού της στο Μπον-νεμόρ και να την παραδώ-ση άντεράσπιστη στον δι-κά της.

Στο κακουργιοδικείο των Ρεννών που δίκασε την υπόθε-ση, ο Μποννεμόρ είχε δείξει κάποιο άκρως και σκέπτε-σε όσο μπορούσε την συνένοχό του που ήταν κι' έρωμένη του!

Η Μαγκαλι — είπε — δεν ήξερε τίποτε! Έγώ έκανα το έγκλημα! Ολομόναχος!... Δεν χρειαζόμουν βοηθούς!...

Ετσι, ο Μποννεμόρ καταδικάστηκε εις θάνατον, ενώ ή Μαγκαλι γλύτωσε με δέκα χρόνια εϊρκτή... δέκα χρόνια

και όμως αυτή ήταν ή κυρία ένοχος, το μυαλό που σκέ-πτεται και διευθύνει... Ο άλλος ήταν το τρομερό χέρι που γιγναι... το χέρι που υποκούει και πνίγει!

Αφού μέσα σε μιά στιγμή ή Μαρινέττα τά αναπόλησε κι' αυτή, ψιθύρισε:

Δέκα χρόνια εϊρκτή!... Μά... πραγματικά... δέκα χρόνια έχουν περάσει από τότε... Τι έφιάλης!...

Δέκα χρόνια κιόλας!... Λοιπόν, ή έγκληματίας είχε πείσει τη φυλακισί της; Ήταν ελεύθερη... ελεύθερη σαν τον αέρα... ελεύθερη σαν την τίμια Μαρινέττα που γύγισε σύγκορη με την σκέψι αυτή!...

— «Ω! ψιθύρισε... Η «Αγρια είν' ελεύθερη... Μά αυτή τη φορά, θά προτιμήσω να ή σκοτώσω με

το ίδιο μου τά χέρι... Βέβαια, το έγκλημα της Μαγκαλι ή-ταν φριχτό. Μά γιατί ή Μαρινέττα μνησι-κόμισε τόσο, γιάτι ένοιωσε τόσο άγριο άγριο άγριο της;... Η Μαρινέττα που ήταν ή προσωποποίηση της καλωσύνης;

Τί μυστήριο λοιπόν έκρυβε το μίσος αυτό;

«Α! Απλούστατα, ή Μαγκαλι ή «Αγρια ήταν — άλλοι-μονο! — ή τρέλλα της νεότητος του μέλλοντος συζύγου της, ή έρωμένη του Ζάν - Φρανσουά, ο οποίος την είχε γνωρίσει, όταν ύπηρετούσε ως στρατιώτης στην Τύνιδα.

Την είχε πάρει μάλιστα μαζί του στο 'Αλγέριο για δυ-στυχία του και γιά ντροπή του, παρ' όλες τις συμβουλές των άνωτέρων του. Κ' είχε γίνει παιγνίδι της και όργανό της, ως μιά ημέρα που εκείνη του πρότεινε να κλέψη και νά λιποτακτήση... Κατάλαβε τότε το πάθος του κι' έδιω-ξε την γυναίκα εκείνη, την ωραία Φατμά — όπως την έλε-γαν τότε — των παζαριών της Τύνιδος.

Μά εκείνη, έπειδή αίσθανόταν κάποιο πάθος γι' αυτόν, σαν σκιά πήγε ξοπίσω του στη Γαλλία... Έπειτα, ά-ποκαμωμένη να τον παρακολουθί, εξαφανίστηκε, ποιός ξέ-ρει σε ποιά καταγώγιο γιά δυο περίπου χρόνια.

Κατόπιν, ξαφνα, έκανε μιά μέρα στις Ρέννες την αι-ματηρή έπανεμφάνισί της. Εκεί, αφού την έδιωσε πάλι ο παλαιός λάτρης της, διέπραξε το έγκλημά της... Έκει... σαν έπίτηδες, σ' αυτήν την πόλι, όπου ο Ζάν - Φρανσουά ζούσε ευτυχισμένος, παντρεμένος, πατέρας οικογένειας.

Τόλμησε μάλιστα ή άθλια, κατόπιν, ν' άπαντήση στον άνακριτή, όταν τη ρώτησε τί είχε πάει να κάνη στην πρω-τεύουσα της Βρετάνης: «— Ήρθα να συναντήσω τον έρα-στή μου, κύριε!...»

Ετσι, το όνομα του Ζάν - Φρανσουά άνακατεύθηκε στο ανατριχιαστικό εκείνο έγκλημα. Εύτυχως, ο άνακριτής περιορίστηκε να τον άνακρίνη στο γραφείο του και δεν τον κάλεσε έπειτα στη δίκη, γιά να μην τον έκθέση στους προ-σταμένους του της Τραπεζής...

«Ω! πόσο υπέφερε τότε ή Μαρινέττα... Ο σύζυγός της της τά είπε, της τά ώ-μολόγησε όλα... Κι' έ-κείνη, μεγαλόψυχη, τον συγχώρεσε...

Την ίδια περίπου έποχη έφυγαν από τις Ρέννες γιά να πάνε στο Παρίσι και ποτέ πια δεν έγινε λόγος μεταξύ τους γι' αυτό το ζή-τημα, ποτέ!

Ήταν το μόνο σκοτεινό σημείο της ζωής του, μά λησμονημένο, σβυσμένο...

Και να που τώρα, έπει-τα από δέκα χρόνια, πα-ρουσιαζόταν πάλι ή διαβο-λική αντίζηλος... Το πα-ρελθόν ολόκληρο ξυπνούσε άναρθρόντο, άπειλητικό, ανάμεσα στην σύζυγο και την παλιά έρωμένη, προ-καλώντας τες σε μιά θανάσιμη μονομαχία...

«Ε, λοιπόν! Έστω... θά δέχονταν την πρόκλησι... και το μέλλον θά έδειχνε ποιά θά νικούσε...

— «Α! «Αγρια, τον σταμάτησε γιά νά του μιλήσης; μου-γκρισε ή Μαρινέττα. «Α! Θά άπάντησα εγώ, καταραμέ-νη!... Είμ' απ' τη Βρετάνη και στην πατρίδα μου καθέ-νας υπερασπίζεται τ' άναθά του... Φύλαξε τά μάτια σου γιάτι έχω νύχια...»

Και από το παράθυρο, έτρεξε προς την πόρτα με βλέμ-μα που πετούσε άστραπές... Είχε το στόμα μισάνοιχτο σαν νάθελε να φωνάξη κάποια άπειλή κι' έδειχνε κι' αυτή τά δόντια της... Τά έβλεπε πια όλα κόκκινα γύρω της, τά νύχια της χωνόντουσαν μέσα στις σάρκες της, ήταν ά-γνώριστη...

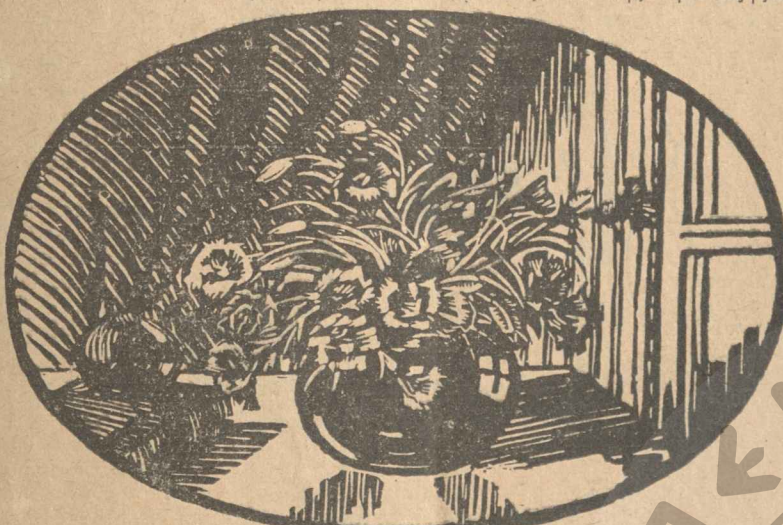
— Καταραμένη!... Καταραμένη! μουγκριζε. Περιμε-νε λίγο! Θά κουβεντιάσουμε οι δυο μας...

Μά το ζευγάρι που αποτελούσαν ο σύζυγός της κ' ή ά λ λ η είχε εξαφανισθί, όταν ή Μαρινέττα όχθηκε σαν αι-φουνας στο πεζοδρόμιο της όδοι Παριαντιέ.

Είπε μόνο ένα αιάξι πού, τρέχοντας με μεγάλη ταχύ-τητα, έστριβε εκείνη τη στιγμή τη γώ-νιά του προσώπου του Τεμπλου...

Για μιά στιγμή ή Μαρινέττα αίσθαν-θηκε μιά τυφή έπιθυμία να τρέξι ξοπί-σω, να το π... «Θάση... γιά να δη, να μάθη...

(Ακόλουθε!)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥΛΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ. 'Ο κ. Μπώλ. 'Η κ. Μπώλ. 'Η Ροζαλία (υπηρέτρια τους).

"Ενα μικρό σαλόνι φτωχικά επίπλωμένο. Πόρτες στο βάθος αριστερά. Στο μπροστινό μέρος της σκηνής αριστερά ένας καναπές, δεξιά ένα τραπέζι και μία πολυθρόνα. Δεξιά ένα γραφείο. Παράθυρο στο βάθος δεξιά.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

'Ο κ. και η κ. Μ π ώ λ.

'Ο κ. ΜΠΩΛ (είναι ντυμένος μ' επίσημα ρούχα. Μόλις έχει ανάψει τα κηροπήγια πάνω στο τζάκι). — Σε μισή ώρα θα είναι εδώ.

'Η κ. ΜΠΩΛ (θάζοντας μερικά λουλούδια σ' ένα ανθοδοχείο πάνω στο τραπέζι). — "Αν είναι ακριθής!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Είναι ή ακριβεία προσωποποιημένη! Στο σχολείο, θυμούμαι πώς λέγαμε: «Ακριθής σαν τον Πουλώ». Δεν καθυστέρησε ποτέ ούτε ένα δευτερόλεπτο, μ' ακούς; Ούτε ένα δευτερόλεπτο. Όταν σου λέει: «Θά έρθω στις 8», φτάνει ακριβώς στις 8 ή ώρα. "Αν είναι ακριθής ο Πουλώ! Μά αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι ένα αληθινό χρονόμετρο!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Πώς είναι; Είναι ευγενικός;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Γοητευτικός, θά δής. Καθόλου φαντασμένος, θαυμαστός, εξαίρετος. Σκέψου πώς δεν είχαμε ιδωθή δέκα ολόκληρα χρόνια και όταν ξαφνικά συναντηθήκαμε χέτες, με αναγνώρισεν αμέσως. «Ω, καλέ μου φίλε, φώναξε, πόσο άλλαξε! Πόσο γέρασες!»

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Πφ! Αυτό δεν είναι καθόλου κολακευτικό!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Πώς! Δεν είναι καθόλου κολακευτικό!... Μά είσαι τρελλή, Εύλαλ! Αυτό δεν θά ήταν ίσως πολύ κολακευτικό, αν προσρόταν από όποιονδήποτε άλλον. Μά εκ μέρους του Πουλώ, που έχει μία πολύ μεγάλη περιουσία, και δεν ξέρω πόσες χιλιάδες λίρες εισόδημα, είναι, αν τίθεται, πολύ κολακευτικό.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Τι κάνει ο κ. Πουλώ;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Διευθύνει ένα μεγάλο εργοστάσιο δερμάτων. "Εχει σχέσεις με όλους τους μεγάλους επιχειρηματίες. Με μία λέξη είναι ένας άνθρωπος, που μπορεί να μάς φανεί εξαιρετικά χρήσιμος. Είναι πολύ πλούσιος, πολύ ισχυρός. Πρέπει λοιπόν να του φανούμε ευχάριστοι. Ποιός ξέρει; 'Ο Πουλώ μπορεί, από τη μία μέρα στην άλλη, να με υποστηρίξει, να με τοποθετήσει σε καμιά μεγάλη δουλειά, να μιλώ για μένα, να με βοηθήσει να προδεύσω. Είναι ανύπαντρος και μπορεί μία χαρά να πάρη την συνήθεια ναρχεται εδώ, αφού συνδεθούμε κάπως στενότερα. "Ας δειχτούμε, λοιπόν, ευγενικοί απέναντί του, για να τον τραβήξουμε, καταλαβαίνεις;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Και θέλεις, καταλαβαίνω πολύ καλά.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Πρέπει να του προσφέρουμε το τσάι, που δέβηκε να πάρη απόψε μαζί μας, με κάθε δυνατή περιποίηση. Πρέπει, θγαίνοντας από δω, ο Πουλώ, να πη: «Ποτέ μου δεν πήγα σ' ένα σπίτι τόσο ευχάριστο, ποτέ μου δεν είδα γυναίκα πιο χαριτωμένη από την κ. Μπώλ, και άνθρωπο πιο πνευματώδη από τον κ. Μπώλ». Με μία λέξη, πρέπει να τον δεχτούμε περίφημα! Για να δομει τάχεις ετοιμάσει όλα;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Ολα! Το τσάι είναι στην τσαγιέρα, τα πιά - φούρ είναι στα δάα. Πρόσθεσα ακόμα μερικά φρουτί - γκλασέ.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — "Εκανες πολύ καλά. Μη ξεχάσης πώς το νερό πρέπει να είναι πολύ ζεστό. Είναι αδύνατο να φτιάξης καλό τσάι, αν δεν θράζει το νερό.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Είδοποίησα την Ροζαλία.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Της έδωσες και μία καθαρή ποδιά;

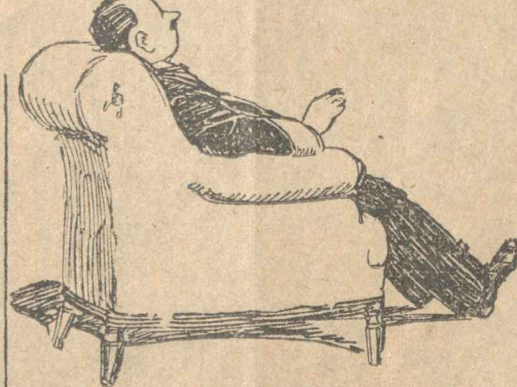
'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Οχι ακόμα!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — "Εκανες πολύ καλά. Μη ξεχάσης πώς το νερό πρέπει να είναι πολύ ζεστό. Είναι αδύνατο να φτιάξης καλό τσάι, αν δεν θράζει το νερό.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Είδοποίησα την Ροζαλία.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Της έδωσες και μία καθαρή ποδιά;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Οχι ακόμα!

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Γοητευτικός... Θαυμαστός... "Εξαίρετος!...

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — "Οχι ακόμα! "Α! μά είσαι τρελλή! Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ο Πουλώ θά είναι εδώ!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Εχουμε καιρό... Την ξέρω εγώ τη Ροζαλία... Θά της δώσω μία καθαρή ποδιά την τελευταία στιγμή. Είναι τόσο λίγο προσεχτική, ώστε θά τη λέρωνεν αμέσως!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — "Ισως να έχης δίκιο... Θάπρεπε μάλιστα να της μιλούσες προητέρω...

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Της εξήγησα τα πάντα, ακόμα και τον τρόπο πού θ' ανοίξη στον κ. Πουλώ, πώς να τον συνοδεύη ως εδώ και πώς να τον αναγγείλη.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Και πρό πάντων να μην κάνης γκάφες!

'Ο κ. Πουλώ είναι πολύ μοντέρνος. Πρέπει λοιπόν κι' εμείς να έχουμε το ύφος ανθρώπων που δέχονται κόσμο. Πρέπει, πρό πάντων ν' αποφύγουμε να δείξουμε στον Πουλώ εκπληξη για την επίσκεψή του. (Με ευγένεια.) Νά είμαστε σίκ, αλλά και απλοί.

'Η κ. ΜΠΩΛ (νευρασμένη). — Ναί, μά δεν μπορείς να καθήσης μία στιγμή; Πηγαίνονόρχεσαι έτσι, πάνω - κάτω από την ώρα πού φάγαμε! Σου όρκίζομαι πώς αυτό μου κάνει κακό...

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Νά καθήσω!... Μά το ξέρεις πώς δεν δεν μπορώ!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Γιατί;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Για την τσάκισι! Ποιά τσάκισι;

ΡΟΖΑΛΙΑ (πολύ ήρεμη). — "Οχι, κυρία.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Είσαι, λοιπόν, κουφή;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — "Οχι, κυρία.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Τότε, γιατί δεν ακούς;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Δεν ξέρω.

'Ο κ. ΜΠΩΛ (την μιμείται). — Δεν ξέρω! (αυστηρά). Δεν ξέρεις ποτέ τίποτα, εσύ!... Τότε, θά μπορούσαν να χτυπήσουν την πόρτα, δίχως ν' ακούσης;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Διαβολέ! Δεν είναι δικό μου σφάλμα!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Δεν είναι δικό σου σφάλμα! (αυστηρά) Ποτέ δεν φταίς για τίποτα, εσύ!...

ΡΟΖΑΛΙΑ. — "Η κυρία μου είπε να κλείσω την πόρτα της κουζίνας, γι' αυτό και δεν άκουσα.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Σου είπα να κλείσης την πόρτα της κουζίνας, για να μην έρχεται ως εδώ ή μυρουδιά. Πέρασαν δυό ώρες από τότε πού φάγαμε, δεν έπρεπε να μυρίζη πιά ή κουζίνα! Θεέ μου, τί ζωό πού είσαι, κοπέλλα μου!

'Εμπρός, θγάλε την ποδιά σου. ('Η Ροζαλία θγάζει την ποδιά της και πάει να την πετάξει, όταν ή κ. Μπώλ της φωνάζει τρομαγμένη). Μη την πετάς!... ('Η Ροζαλία, ά -

χώρα της) Δός την στον κύριο... ('Ο κ. Μπώλ της παίρνει απότομα την ποδιά από τα χέρια και την αποθέτει σε μία πολυθρόνα).

'Ορίστε! (Δίνοντάς της μία άσπρη ποδιά). Πάρε μία καθαρή... ('Η Ροζαλία κάνει μία χειρονομία να πάρη την άσπρη ποδιά, όταν ή κ. Μπώλ της φωνάζει πού τρομαγμένη). Μη την άγγίξης! Θά την λερώσεις!

'Ο κ. ΜΠΩΛ (παίρνοντας την ποδιά, από τα χέρια της κ. Μπώλ). — "Εμπρός, δώσε μου την εμένα... (Πάει πίσω από την Ροζαλία και της δίνει ο ίδιος την ποδιά).

Νά... Τώρα, κορίτσι μου, σε παρακαλώ να κάνης προσεχτικά, διτι σου είπεν ή κυρία... Σε λίγο θά χτυπήσουν την πόρτα, θά είναι ο κ. Πουλώ, ένας φίλος μας, ένας κύριος πολύ καλός, διτι καλλίτερο υπάρχει τάλος!

ΡΟΖΑΛΙΑ (απολοϊκά). — 'Ο κ. Πουλώ;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Ναί! "Αμέσως μόλις χτυπήσθ, θά πās ν' ανοίξης...

'Ο κ. Πουλώ θά σου πη. 'Ο κ. και ή κ. Μπώλ είναι εδώ... Θά του άπαντήσης τότε, χαμογελώντας: «Μάλιστα, κύριε!»

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Και αν ο κ. Πουλώ δεν μου πη τίποτα;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Θεέ μου, τί ζωό πού είσαι!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Μά όχι, ζωντόβολο! Θά στο πη!... "Εμπρός, άς τελειώνουμε! Σε πέπτε λεπτά θά είναι εδώ.

'Η κ. ΜΠΩΛ. "Ακουσε! Μόλις του πης: «Μάλιστα, κύριε», θά...

ΡΟΖΑΛΙΑ (διακόποντάς την). — Ξέρω, κυρία, θ' ανοίξω την πόρτα της σάλλας και ύστερα θά πάω στην κουζίνα.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Οχι, ξεροκέφαλη, όχι! "Εκατό φορές θ' ανοίξω την πόρτα της σάλλας και ύστερα θά πάω στην κουζίνα.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Ετσι είναι... "Εμπρός, Ροζαλία, στάσου εκεί. (Την οδηγεί στον καναπέ, όπου ή Ροζαλία, έκπληκτη, κάθεται). Καί κύτταξέ μας... "Εγώ είμαι ο κ. Πουλώ... Χτυπάω την πόρτα... και ή κυρία, δηλαδή εσύ, έρχεται να μ' άνοίξη. (Παίρνει από την πολυθρόνα την ποδιά πού είχαν αποθέσει εκεί). — Αυτό είναι το παλτό μου... (Πηγαίνει στην πόρτα του θάθους, την άνοίγει, θγαίνει την ξανακλείνει και φωνάζει απ' έξω). Ντίγκ! Ντίγκ!... ('Η κ. Μπώλ πηγαίνει στην πόρτα και την άνοίγει. Παραουιάζεται ο κ. Μπώλ και λέει μ' έναν τόνο πού έπισημο). 'Ο κ. και ή Μπώλ είναι εδώ;

'Η κ. ΜΠΩΛ (ευγενικά). — Μάλιστα, κύριε... "Αν ο κύριος ευαρεστήται... Πούν πρέπει να άναγγείλω;

'Ο κ. ΜΠΩΛ (με έμφασι). — Τόν κ. Πουλώ!

'Η κ. ΜΠΩΛ (στην Ροζαλία). — Θά προχωρήσης στην πόρτα της σάλλας, θά την άνοίξης και θά πης: (Μ' ένα τόσο έπισημο): «'Ο κ. Πουλώ. ('Ο κ. Μπώλ παίρνει μεγα - λωπιδί). "Υστερα ή κ. Μπώλ, ξαναπαίρνοντας το φυσικό ύφος της, λέει στην Ροζαλία). Μόλις μπή ο Πουλώ, θά ξα -

νακλείσης την πόρτα (Ξανακλείνει την πόρτα).

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Ξαναπαίρνοντας το φυσικό ύφος του, στην Ροζαλία). — Κατάλαβες;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Μάλιστα.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Και τώρα, όταν θά χτυπήσω εγώ θά έιναι για το τσάι.

ΡΟΖΑΛΙΑ (σηκώνεται, μη καταλαβαίνοντας τίποτα). — Για το τσάι;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Μάλιστα, για το τσάι! Μά έπι τέλους, τί έπαθες σήμερα;... Δεν καταλαβαίνεις ούτε μία λέξη από διτι σου λένε.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Μάλιστα, κυρία, μόνο... 'Η κ. ΜΠΩΛ (ζωηρά). — Μόνο;...

'Ο κ. ΜΠΩΛ (με το ίδιο ύφος). — Μόνο, τί;...

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Το σεργίτιο του τσαγιού δεν είν' έξω!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Το σεργίτιο του τσαγιού δεν είν' έξω!

'Ο κ. ΜΠΩΛ (θηριώδης). — Δεν είναι, λοιπόν, ακόμα δ -

λα έτοιμα;

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Δεν μπορούσες να το θγάλης, λοιπόν, ζωό;! Μά είναι ήλιθια, αυτή ή κοπέλλα!

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Δεν είχα τα κλειδιά...

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Δεν μπορούσες να μου τά ζητήσης; Μου τά ζητάς πολύ, καλά, όταν πρόκειται για ζάχαρι!... (Παίρνει από το τζάκι μιά άρμαθιά κλειδιά και λίθς τά δίνει). Νά, πάρ' τα!... Πήγαυε γρήγορα να θγάλης το σεργίτιο, και ξαναγύρises!... ('Η Ροζαλία θγαίνει θιαστικά από την δε -

ξιά πόρτα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

'Ο κ. Μ π ώ λ, ή κ. Μ π ώ λ.

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Είναι λιγάκι δικό σου σφάλμα, άφελεις εσύ ή ίδια να θγάλης το σεργίτιο.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Φυσικά! "Από το πρωί δεν σταμάτησα καθόλου! "Εγώ τά ταχτο -

ποίησα όλα εδω μέσα... "Αν δεν είναι ίκα -

νη να θγάλη τρία πιατάκια και τρία φλυ -

τζάνια, τότε δεν θά μπορη ούτε να πάη ν' άνοίξη!... ('Εκείνη τη στιγμή άκούνε ένα θόρυβο σπασίματος γυαλιών).

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Νά! Νά! Νά! Τι έπα -

σε, λοιπόν, ακόμα;

'Η κ. ΜΠΩΛ (φονάζοντας). — Ροζαλία!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, Ροζαλία

ΡΟΖΑΛΙΑ (παίρνοντας με τρομαγμένο ύφος). — Κυρία, ένα πιατάκι!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Εσπασες ένα πιατάκι;

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Του καλού σεργίτιου;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Μάλιστα, κύριε!

'Η κ. ΜΠΩΛ (με θυμό). — Πώς το έκα -

νες; Είναι αδύνατο. "Ενα ολόκαινο υργιο -

σεργίτιο! Το έκανες επίτηδες, άδελφά! Θά το πληρώσης, αυτό το πιατάκι!

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Δεν είναι από σφάλμα μου, μου έέφυγε!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Μάλιστα! Θά το πληρώσης στο άκέ -

ραίο! (Δειχνοντας τη Ροζαλία). Αυτή ή αναίδεστη πολ -

μψε να μου ζητήση αέθισι. Θά είναι θραύα ή αέθισι σου, ζωντόβολο!

'Η κ. ΜΠΩΛ. — "Όσο για την έξοδό σου της Κυριακής, μπορείς να περιμένης!... ('Η Ροζαλία άρχίζει να κλαίη).

"Α! μην κλαίς, είσαι αρκετά άσκηη, δεν χρειάζεται να ά -

σκημίσης περισσότερο, όταν θά πās ν' άνοίξης! ('Η Ρο -

ζαλία θέλει να σκουπίση τά μάτια της με την ποδιά της). Μην άγγί -

λς την ποδιά σου, θά την λερώσης!

'Ο κ. ΜΠΩΛ. — Δεν έχεις, λοιπόν, μαντήλι, ζωντόβολο;

ΡΟΖΑΛΙΑ (κλαίοντας). — Το έέχασα στην κουζίνα.

'Η κ. ΜΠΩΛ. — Φυσικά! Με τη θλακεία πού σε δένει...

"Οχι, ποτέ, ποτέ μου δεν είδα ένα τόσο ήλιθιο πλάσμα!

'Ο κ. ΜΠΩΛ και ή κ. ΜΠΩΛ (συγχρόνως). — "Ηλιθία!

Ζωντόβολο! Κτήνος!... ('Εκείνη τη στιγμή άκούνε το κουδούνι της πόρτας. "Απότομα, ο κ. και ή κ. Μπώλ, στα -

ματούνε να θρίζουν τη Ροζαλία και κύτταζονται τρομα -

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Η κ. ΜΠΩΛ. — Ροζαλία, σοφί - ζητώ συγγνώμην!

Ευδύμα Ζόντα

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΕΞΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΤΥΧΗ!

Ένα άντρώγυνο περνάει από έναν στενό δρόμο. Ξαφνικά, από ένα παράθυρο, μια γλάστρα με λουλούδια πέφτει πάνω στο κεφάλι της συζύγου.

— Διάβολε! φωνάζει έκπληκτος ο σύζυγος, τύχη που την είχα!

ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ ΠΕΙΑ...

— Απόψε θέλεπα στον ύπνο μου, άντρα μου, πώς μου αγόρασες ένα καπέλλο...

— Παράξενο!.. Έσκόπευα πραγματικά να σου κάνω μιάν έκπληξη, μα αφού το έμαθες τώρα, δεν αξίζει πια τον κόπο!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΥΓΑ

Ένας ζωγράφος ζωγραφίζει έναν πίνακα στην αύλη μιας αγροικίας, όπου υπάρχουν κάθε λογής πουλιά. Σε κάποια στιγμή, μία χήνα γεννάει εκεί κοντά του τρία αυγά, τ' αφήνει και φεύγει.

Ο ζωγράφος για να διασκεδάσει, χρωματίζει τ' αυγά. Βάφει το πρώτο κόκκινο, το δεύτερο κίτρινο και το τρίτο μπλέ, κι έπειτα τάφηνε εκεί που τ' άφηκε. Σε λίγο φτάνει ο σύζυγος της χήνας. Βλέπει τ' αυγά και μανιασμένος, πάει να σπάσει τα μούτρα του... παγωνιού!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πώς έγιναν ή γυναίκες στον καιρό μας, μαρ έ γυνέ μου! — Βάλ' το χέρι σου, Θεέ μου!.. Θέλει να αυτοκτονήσει άψε—σβύσε ή 'Υδώνη φεύγει ή σφαίρα στον άέρα Μπαμ και κάτω! Σε σκοτώνει.

Πώς έγιναν ή γυναίκες 'Όλο μίσος και χολή, Τώρα ξέρουν και πιστόλι ξέρουν και σκοποβολή Κι' αν τον κάλο τούς πατήσης Χωρίς να το θές καθόλου Πας, φτωχέ, κατά διαβόλου!

Πώς έγιναν ή γυναίκες στον καιρό μας, θρέ παιδιά! σου χτυπούν την καρδιά με φαρμακωμένο βόλι, σου χτυπούν το πορτοφόλι Και αν θγάλης τσιμουδιά θάζουν μπρός το θιτρίδι Τό μαχαίρι, τό πιστόλι και σου θγάζουνε τά μάτια και σε κάνουνε κομμάτια!

Θηλυκά καταραμένα πούχετ' όλας τις τιμές τι ζητάτε από μας; Μας έπληρατε τά πάντα, κάθε άπολαβή κι' άδάντα τά ψιλά και τάς άνέσεις, τά ρουσφέτια και τις θέσεις, Θηλυκά κάντε νισάφι κι' ή γυρίστε στην μπουγάδα ή τραστ' όλες άράδα και πνιγίτε στη Γλυφάδα, στη Γλυφάδα... στην γραμμήν... τό ταχύτερον. 'Αμήν!... ΠΙΚΟΥ'Ι-Κ

ΜΑΡΣΕΓΕΖΙΚΑ ΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ο φίλος του λέει στο Μάριο: — Της γυναίκας μου τά μαλλιά είναι τόσο μακρύα, που όταν κάθεται εκείνη σε μιά γωνιά του δωματίου, ή άλλη άκρη των μαλλιών της έρίσκει στην άλλη γωνιά!

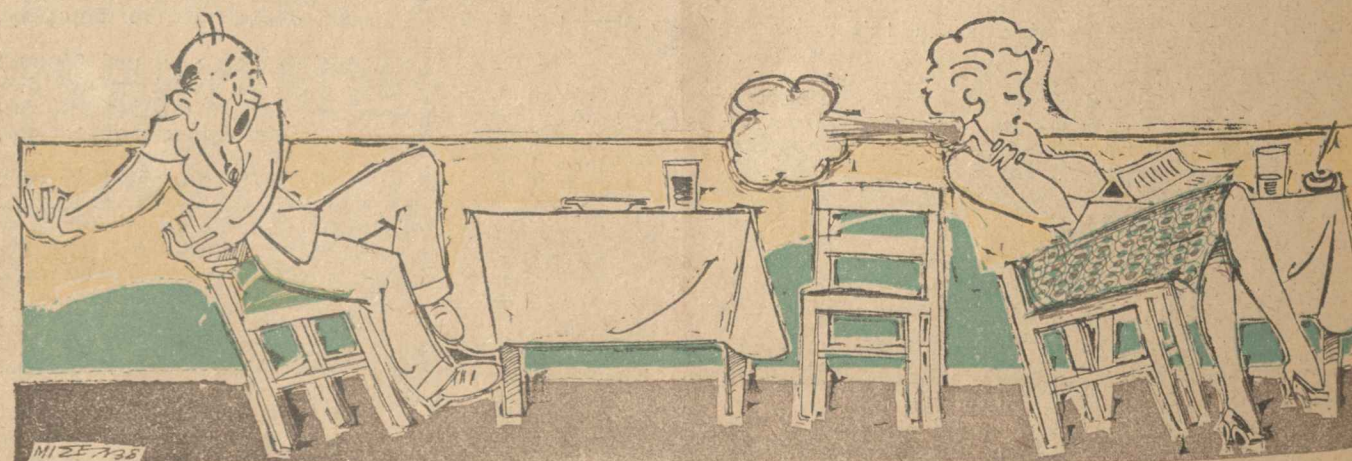
Ο Μάριος χαμογελάει ειρωνικά: — Χαράς στά μαλλιά, λέει! Η γυναίκα μου βρίσκεται σε τριών ήμερών απόστασι απ' τό σπίτι και τά μαλλιά της βρίσκονται στο δωμάτιό της!

— ...; — Τί χάσκες έτσι! Είναι ξένα τά μαλλιά της και ή γυναίκα μου απ' την άφηρημάδα της τά ξεχνάει καμιά φορά στο σπίτι!...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΗ ΤΥΦΕΙΣ

(Του Μπιεντόκο)

Δύο φιληνάδες συζητούν και λέει ή μιά στην άλλη: — Ο σύζυγός μου έλαθε άπόφασι μεγάλη — Τι δηλαδή; — Μου δήλωσε ότι θ' αυτοκτονήσει, αν μάθω ότι μ' άλλοτε τον έχω άπατήσει. — Και σ' τότε τι έκανες για να μ'ην έχεις τύφει; — Του πήρα τό περιστροφό και τού τό έχω κρύψει...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ
Χθές άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσει ή δις 'Υδώνη επί της όδοσ Πατισίων 21... Η σφαίρα εύρουσα τον σύζυγό της 'Αντώνη τον έστειλε νά κόψη ρόδα μυρωμένα!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ήταν ο συνένοχος τού Μπάθουελ στην δολοφονία τού βασιλέως της Σκωτίας.

—Ναι, είναι πράμα που δεν είσατε μπροστά στη σκηνή αυτή, Ο Λαίστερ φέρθηκε με καταπληκτική αυθάδεια.

—'Αλήθεια, θαρρνε; ρώτησε ο λόρδος Μπάθουελ. Διηγηθή μου τό επεισόδιο αυτό με όλες του τις λεπτομέρειες.

—Καθώς ξέρετε, ο νέος πρεσβευτής της Γαλλίας, άρρεσε τόσο στη βασίλισσα 'Ελισάβετ, ώστε τον προσκάλεσε σε γεύμα, και όπως είπε ο ακόλουθος 'Αρθούρος, ο οποίος μισεί πολύ τον Λαίστερ, ή συναμλία των δύο συνδικαιτημένων μόνο με την πολιτική δεν είχε σχέση.

—Ο Λαίστερ λοιπόν ζηλοτύπησε.

—Φυσικά.

—Και τότε;

—Τότε, έπειδή δεν μπορούσε νά έκδηλώσει φανερά την ζήλεια, θασάνισε τό μυαλό του για νά θρη έναν τρόπο νά προσβάλει τον πρεσβευτή της Γαλλίας.

—Και τί έκανε ο Λαίστερ;

—Θα σας πω άμέσως. Απόψε κατά τις έπτά ή όρα, ή βασίλισσα έπήγε στην αίθουσα τού θρόνου για νά δεχθή επισήμως τον πρεσβευτή, ο οποίος δεν της είχε έπιδώσει ακόμα τά διαπιστευτήριά του. Όλοι οι ύπουργοί και οι άνάτατοι τίτλοχοι τού βασιλείου την είχαν περιτοίχισει, όπως συνηθίζεται σ' αυτές τις περιστάσεις. Έλειπε δέ μόνο ο ύπουργός τού θησαυροφυλακείου...

—Ο Λαίστερ δηλαδή.

—'Ακριβώς. Η βασίλισσα λοιπόν άντελήφθη την άπουσία του κι' έξεβήλωσε την έκπληξη της.

—Πού είναι ο Λαίστερ; ρώτησε την στιγμή ακριβώς που ο πρεσβευτής έμπαινε μέσα.

—Κανείς δεν ήξερε τί νά της άπαντήση. Έξαφνα τότε ένας ακόλουθος μπήκε μέσα και είπε:

—Ο Λόρδος Λαίστερ παρακαλεί την Μεγαλειότητά σας νά τον συγχωρήσει, γιατί έχει πάει στο ψάμα.

—Μόλις ή βασίλισσα άκουσε την αβάνη αυτήν δικαιολογία της άπουσίας τού ευνοούμενου της, τά μάτια της έλαμψαν από τέτοια όργη, ώστε όλοι φοβήθηκαν. Έπειτα είπε ψιλά στον ακόλουθο:

—Πηγαίνετε νά πείτε στον Λαίστερ ότι ή βασίλισσα συνηθίζει νά έχη κοντά της όλους τούς ύπουργούς της, όταν δέχεται επισήμως τούς ξένους πρέσβεις.

—Ο ακόλουθος υποκλίθηκε κι' άποσύρθηκε άμέσως για νά έκτελέσει την διαταγή της βασίλισσης.

—Μετά δέκα λεπτά ο ακόλουθος ξαναγύρισε και άνέφερε στην βασίλισσα:

—Μεγαλειότητά; ο λόρδος Λαί-

στερ μ' επεφόρτισε νά σας αναφέρω ότι άγνοούσε πως θα δεχόσαστε σήμερα άληθινό πρεσβευτή και δεν μπορούσε ποτέ νά υποθέσει ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας θα περιέβαλλε με τέτοιο τίτλο ένα νεαρό ακόλουθό του συνηθισμένο στις δολοπλοκίες και στις κομπορρημοσύνες παρά στα σπουδαία διπλωματικά καθήκοντα.

—Ένας ψέθυρος έκπληξεως υποδέχθηκε τά λόγια αυτά. —'Αλλά, έπρόσθεσε ο ακόλουθος, ο λόρδος Λαίστερ παραμένει πάντοτε πιστός και άφορώμενος δούλος της Μεγαλειότητός σας και έργεται άμέσως στα άνέκτορα, αφού ή Μεγαλειότης σας εύδοκει και θεωρεί τούς ακόλουθους τού βασιλέως της Γαλλίας ως πρέσβεις.

—Και ο ακόλουθος, αφού υποκλίθηκε, έβήκε έξω.

—Την ίδια στιγμή, ο λόρδος Λαίστερ παρουσιάσθηκε στην πόρτα της αίθουσας. Διέσχισε τούς αλλικούς άσκεπής, αλλά και άγέρωχος, χαιρέτησε κατόπιν την βασίλισσα της οποίας ή όργη είχε φθάσει στο κατακόρυφό κ' ή οποία ούτε καν νά τον κυτάξει καταδέχθηκε. Κατόπιν υποκλίθηκε με προσποιητή φιλοφροσύνη μπροστά στον πρεσβευτή, ο οποίος τού ανταπέδωσε τον χαιρετισμό του με την ίδια άπειλητική ψυχρότητα.

—Όταν τελείωσε ή άκρόασις, ή βασίλισσα γύρισε πρὸς τόν Λαίστερ και τού είπε:

—Κόμη, θα μού υποβάλετε άποψε την παράτησή σας και θα κάνετε καλά νά πάτε νά έπισκεφθήτε τά κτήματά σας στην 'Ιρλανδία.

—Θα ύπακούσω την Μεγαλειότητά σας, άποκρίθηκε ο Λαίστερ.

—Δεν θέλω, πρόσθεσε ή βασίλισσα νά λαβαίνω τό θάρρος ένας υψίκοος μου νά εκφορξή γνώμες για την έκλογή των πρέσβεων που ενδόξου σωμαχου μας βασιλέως της Γαλλίας.

—Ο Μπαθολέ σηκώθηκε τότε και γυρίζοντας πρὸς την βασίλισσα, της είπε:

—Μεγαλειότητά, πιστεύω ότι ο κόμης Λαίστερ δεν θέλησε νά προσβάλει τόν βασιλέα μου και γι' αυτό θεωρώ καλό νά σιωπάσω. Τώρα ή Μεγαλειότης σας δε εύαρεστηθή νά δεχθή στη θέση μου τόν κ. Γκοντράν ντε Πεννολ, θείο μου και ιδιαιτέρω γραμματέα μου, ο οποίος θα έκτελή χρέη πρέσβεως της Γαλλίας επί δύο μέρες.

—Δέγομαι, κύριε πρέσβε.

—'Αφού ειπ' έτσι, θα ίκετεύσω την Μεγαλειότητά σας νά καταργήση για μερικές ώρες τόν νόμο που απαγορεύει την μονομαχία και νά έπιτρέψη στον ακόλουθο Μπαθολέ νά τιμωρή με τό σπαθί του τόν κόμητα Λαίστερ για την αυθάδειά του.

—Σας τό έπιτρέπω, άπάντησε ή βασίλισσα. Η προσβολή που σας έγινε είναι τόσο έσραειά και πρόστυχη, ώστε επιθυμώ νά είναι και ή ικανοποίησίς σας λαμπρά... Θα μονομαχήσετε στο πάρκο Ουάιτ - Χόλ κάτω από την εξέστη μου, για νά παρακολουθήσω κι' έγώ την μονο-

—'Αφισε νά τού ξεφύγη μιά υπόκοφη κραυγή και σωριάστηκε κάτω.

μαχία αυτή μαζί με όλη την αλή μου.

— Δεν περίμενα λιγώτερη δικαιοσύνη από τη Μεγαλειότητά σας, απάντησε ο Μπαθολέ.

Ο Μπόθουελ είχε ακούσει την αφήγηση του Μαίτλαντ με μεγάλη προσοχή. Έπειτα είπε καταταραγμένος:

— Αυτό όμως, μιλώρδε, είναι πλήρης δυσμένεια για τον Λαίσιστερ.

— Ασφαλώς, δούε.

— Και πότε θα γ.ι.η ή μονομαχία;

— Μεθαύριο.

Ο Μπόθουελ σκίρτησε.

— Αύριο το πρωί, είπε, γίνεται η δίκη της βασιλίσσης της Σκωτίας.

— Ναί και χάρις σε σάς, ο οποίος συσσωρεύσατε τόσες κατηγορίες εναντίον της, θα πέση το κεφάλι της..

— Ναί... Ξέρετε όμως τί φοβάμαι; Φοβάμαι πώς αν πέση σε δυσμένεια ο Λαίσιστερ, ή Μαρία Στουάρτ δεν θα πεθάνη...

Καθώς μιλούσαν οι δυο ευπατρίδα, είχαν προχωρήσει σ' ένα στενό δρόμο του Σίτυ. Έξαφνα, μία φωνή ακούστηκε πλάι τους:

— Καλοί μου κύριοι, θα περάσετε χωρίς να μου δώσετε μία μικρή έλεημοσύνη;

Ο Μπόθουελ γύρισε αδιάφορα το κεφάλι του. Μά μόλις είδε τη ζητιάνη, ξεφώνισε ξαφνιασμένος:

— Θά έλεγε κανείς πως είναι ή βασίλισσα της Σκωτίας.

Και πραγματικά ή φτωχή εκείνη γυναίκα είχε καταπληκτική όμοιότητα με τη Μαρία Στουάρτ αν και φαινόταν μεγαλύτερη της στην ηλικία.

Ο Μαίτλαντ κύτταξε κι' αυτός την έπαίτιδα και εξαφίστηκε όσο κι' ο σύντροφός του.

Ο Μπόθουελ έν τφ μεταξύ είχε πλησιάσει τη ζητιάνη και τη ρώτησε:

— Πώς σε λένε;

— Τρέλμυ ή Σκωτσέζα.

— Από ποιά πόλι της Σκωτίας είσαι;

Η ζητιάνη άνεσήκωσε περιήφανα τὰ ράκη της και άπάντησε:

— Γεννήθηκα στο Έδιμβούργο πρό τριάντα έννέα έτών. Η μητέρα μου ήταν μία περίφημη αλίκη που την έλεγαν 'Αμαρόντ σ' ο πατέρας μου... 'Α! μήπως ξέρετε πως άνομαζόταν ο πατέρας μου;..

Ο Μπόθουελ χτύπησε το μέτωπό του και είπε:

— Ο πατέρας σου;... Τόν γνώρισα... Ήταν ο βασιλεύς 'Ιάκωβος της Σκωτίας κ' ή κόρη του ή Μαρία Στουάρτ σ' έδιωξε με τους υπηρέτες της μία μέρα που παρουσιάστηκε στο παλάτι και τόλμησε να επικαλοθής την καταγωγή σου...

— Ναί, ναί, άποκρίθηκε ή ζητιάνη μ' ένα σατανικό χαμόγελο... Με πέταξαν έξω σαν να ήμουν καμμία τιποτένια... Ζήτησα ένα κομμάτι ψωμί απ' την κόρη του πατέρα μου κι' εκείνη διάταξε να με δειρουν. 'Από τότε πήγα κακή κακώς... Έγινα άτσιγγάνα, κλέφτρα, έρωμένη κακοποιών και τώρα ζητιανεύω... 'Αλλά ο Θεός είναι δικαίος και τιμωρεί την άδελφή μου Μαρία Στουάρτ που μ' άποκήρυξε και μ' έδιωξε.

— 'Α! έκανε ο Μπόθουελ σκεπτικός. Την μισείς λοιπόν τη Μαρία Στουάρτ;

— Με όλη μου την ψυχή.

— 'Ισως μπορέσω να σε βοηθήσω να ίκανοποιήσης το μίος σου.

— 'Ω! έκανε ή Τρέλμυ, στά μάτια της όποιας πέρασε μία άγρια άστραπή.

— Που κάθεται;

— Σ' ένα άθλιο πανδοχείο, που μένουν κλέφτες και ζητιάνοι. Ο ξενοδόχος όνομάζεται Τόνυ ο 'Ιρλανδός.

— Πολύ καλά, άποκρίθηκε ο Μπόθουελ ρίχνοντας δύο χρυσά νομίσματα στο κάτιχο χέρι της ζητιάνας. Αύριο περίμενε με όλη την ήμέρα και μη θγείς καθόλου απ' το πανδοχείο.

Έπειτα, έξακολούθησε τόν δρόμο του, τραβώντας μαζί του και τόν λόρδο Μαίτλαντ.

— Άγαπητέ μου, τού είπε έμπιστευτικά, έχω το προαίσθημα ότι ή γυναίκα αυτή θα μάς φανή πολύ χρήσιμη.

Την στιγμή που ο Μπόθουελ έλεγε τὰ λόγια αυτά, οι δυο άνδρες έμπαιναν στόν δρόμο, όπου ήταν το μέγαρο τού λόρδου Μαίτλαντ. Έξαφνα τότε άκούστηκε πίσω τους ποδοβολητό άλδγων και οι δυο ευπατρίδα είδαν δυο καβαλλάρηδες που τούς προσπέρασαν καλπάζοντας.

Ο Μπόθουελ κι' ο Μαίτλαντ είχαν τραβήχθι στη σκιά

κι' έτσι οι δυο άνδρες δεν μπόρεσαν να τούς δούν, ενώ αντίθετως εκείνοι τούς είδαν καθώς πέρασαν κάτω από ένα φαράρι.

Ο Μπόθουελ έπινξε τότε μία κραυγή.

— Κυττάχτε, είπε σιγανά στόν Μαίτλαντ, ο ένας απ' τούς καβαλλάρηδες είναι ο ευπατρίδης απ' τη Λαυραίν που μοιάζει με τόν Έκτορα... Είναι ο ίδιος ο Έκτωρ!..

— Κι' ο άλλος;

— Ο άλλος; Δεν τόν ξέρετε; Είναι ο Ουίλλιαμ Ράλεϋ..

— Ο πλοίαρχος της «Περσεφόνης»;

— Ο ίδιος!...

— Αυτός που άγαπά την Έλισάβετ;

— Μάλιστα.

— Και τί σχεδιάζουν οι δυο αυτοί άνθρωποι; Ποια σχέσις ύπάρχει μεταξύ τους;

— Θά σάς τού πω έγώ. Συνωμοτούν για να έκμηδενίσουν τόν λόρδο Λαίσιστερ.

— Για ποιόν σκοπό;

— Ο πρώτος για να σώση τη βασίλισσα της Σκωτίας κι' ο δεύτερος για να διαδεχθι τόν Λαίσιστερ στήν εύνοια της Έλισάβετ...

— Τώρα, ψιθύρισε ο Μαίτλαντ, καταλαβαίνω... Πρέπει να προσέχουμε...

ΙΑ'

Την ήμέρα της μονομαχίας τού Μπαθολέ και τού Λαίσιστερ πολύ πρίν από την όρισμένη ώρα, το πλήθος τών αλίκων και τών εύγενών, είχε καταλάβει τὰ παράθυρα τών ανακτόρων, άνυπομονώντας να ιδι τὸ έξαιρετικό αυτό θέαμα.

Η άφορμή της μονομαχίας είχε γίνει γνωστή σ' όλη σχεδόν την πόλι κι' ο λαός είχε μαζευτή γύρω από τ' ανάκτορα.

Ζητήθηκε ή γνώμη της βασιλίσσης αν ο λαός έπρεπε να διωχθι, αλλά εκείνη απάντησε ότι έπρεπε να τόν αφήσουν, γιατί έπρεπε να ίκανοποιηθι δημοσία ο πρέσβυς της Γαλλίας.

Ο λαός λοιπόν κατέλαβε τούς κήπους, ενώ οι εύγενείς κ' ή κυρίες είχαν μαζευτή στά παράθυρα.

Το μεσημέρι ακριβώς ή βασίλισσα φάνηκε στόν έξωστη.

Ο έξωστης θρισκόταν σε ύψος έφτά μόλις ποδών και ήταν πολύ κοντά στο μέρος της μονομαχίας, έτσι που ή βασίλισσα θα μπορούσε να παρακολουθι και τις έλάχιστες λεπτομέρειές της.

Η βασίλισσα ήταν μόνη στόν έξωστη με τόν άκόλουθό της Άρθουρ, στόν όμο τού όποιου στήριζε τὸ ένα της χέρι.

Ήταν γιορτινά ντυμένη και κρατούσε στο χέρι μερικά κρίνα, πράγμα που έκανε μερικούς αλίκους να θελήσουν να δώσουν σημασία στά λουλούδια αυτά και να τὰ ελγήσουν ως ένδειξι συμπαθείας πρὸς τόν Μπαθολέ, ο όποιος αντιπροσώπευε τόν βασιλέα της Γαλλίας, που τὸ οίκόσημό του τὸ στόλιζαν κρίνοι.

Η βασίλισσα χαιρετούσε τούς εύγενείς και τόν λαό με τὸ χέρι, χαμογελοῦσε αδιάφορα κι' έπειτα, κουνέντιαζε με τόν άκόλουθό της Άρθουρ, ο όποιος φαινόταν κυριευμένος από έξαιρετική συγκίνηση, γιατί ο έφηθος αυτός άγαπούσε κιόλας τόν Μπαθολέ, όσο μισούσε τόν Λαίσιστερ.

Άμέσως μετά την βασίλισσα παρουσιάστηκαν οι δυο άντίπαλοι, συνοδευόμενοι από τούς μάρτυράς των. Ο Μπαθολέ είχε ως μάρτυρα τόν θείο του τόν Έκτορα κι' ο Λαίσιστερ τόν Μπόθουελ.

Ο Έκτωρ κι' ο Μπόθουελ κυττάχθηκαν και σκίρτησαν κι' οι δυο κάνοντας χωρίς άλλο την ίδια σκέψη.

Ήταν γραφτό στούς δυο αυτούς ανθρώπους να έρρισκονταν πάντοτε αντιμέτωποι, με τὸ μίος μέσα στην ψυχή και τὰ θλέμματα τους, με την άπειλή στά χελιη και με τὸ σπαθι στά χέρια.

Ο Μπόθουελ μετά την τελευταία συνάντησί τους, δεν είχε πια καμμία αμφιβολία για την ταυτότητα τού Έκτορος. Ήταν πια θέβαιος πως ο θεός τού Μπαθολέ ήταν παληός και θανάσιμος έχθρός του.

Ο Μπαθολέ έσκυψε πρὸς τὸ αὐτί τού θείου του και τού ψιθύρισε:

— Κυττάχτε! Οι δήμιοι κ' οι υπερασπιστά της Μαρίας Στουάρτ έρίσκονται αντιμέτωποι. Σε λίγη ώρα, ο Θεός θα έχη αποφασίσει για την τύχη της!

— Ο Θεός είναι άγαθός και δικαίος!... άπάντησε ο Έκτωρ.

κτωρ κατασυγκινημένος.

Ο Μπαθολέ κι' ο Λαίσιστερ προχώρησαν μερικά θήματα πρὸς τόν έξωστη και χαιρέτησαν την βασίλισσα. Η Έλισάβετ τούς άνταπέδωσε τόν χαιρετισμό τους, αλλά ενώ έμεινε ψυχρή και σοβαρή πρὸς τόν εύνοιομένο της, άπεναντίας στόν Μπαθολέ χαμογέλασε έλαφρά.

Οι αλικοί, οι όποιοι είδαν τὸ χαμόγελο αυτό, σκέφθηκαν άμέσως ότι ή βασίλειά τού Λαίσιστερ είχε τελειώσει όριστικά. Συγχρόνως ο Μπαθολέ έλεγε στόν Έκτορα:

— Είναι περιττόν πειά να τόν σκοτώσω... Έχασε κιόλας την δύναμή του και ή Μαρία Στουάρτ σώθηκε...

Οι δυο άντίπαλοι που είχαν σταθι σε άπόστασι πέντε θημάτων χαιρέτηθηκαν μ' εύγενεία όπως ταιριαζε σε πρόσωπα της περιωπής τους κι' έπειτα ο Λαίσιστερ είπε με σιγανή φωνή στόν Μπαθολέ:

— Είμαστε σύμφωνοι — δεν είναι έτσι; — σε μία ώρα το πολύ, ο ένας από τούς δυο μας θα είναι νεκρός:

— Κύριε, άπάντησε ψυχρά ο Μπαθολέ, πολεμάω εναντίον σας, όπως σάς είπα κιόλας, χωρίς μίος εναντίον τού προσώπου σας και δεν θέλω να παρατηθώ τού δικαίωματος να φεισθώ της ζωής σας, αν ή τύχη μου χαμογέλαση. Έσείς όμως θα κάνετε πολύ άσχημα αν φεισθιτε της δικής μου ζωής. Έγώ δεν άποδέλω στή ζωή σας, αλλά στην εύνοιά σας και αν ζήρετε θα όητε την καταστροφή σας...

— Δεν θα την δώ, κύριε... Μείνετε ήσυχος.

Και, άφού είπε τὰ λόγια αυτά ο κόμης έφερε τὸ χέρι του στή λαβή τού σπαθιού του Άμέσως τόν έμμιθθηκε και ο Μπαθολέ.

Την ίδια στιγμή ή βασίλισσα άφησε απ' τὰ χέρια της τὰ κρίνα, τὰ όποια έπεσαν στην άμμο σε ίση άπόστασι από τούς άντιπάλους, σαν έπαθλο τού νικητού.

Ο Λαίσιστερ κι' ο Μπαθολέ άλλαξαν ένα γρήγορο θλέμμα. Το θλέμμα τού Λαίσιστερ φαινόταν σαν νάλεγε ότι αν νικούσε, θα καταπατούσε τὰ λουλούδια αυτά, ενώ αντίθετως τού Μπαθολέ έλεγε ότι θα τὰ κάρφανε στο σιθός του για να εύχαρισθι τη βασίλισσα, ή όποια τόσο εύνοια τού είχε δείξει.

— Κύριοι, είπαν τότε συγχρόνως ο Έκτωρ κι' ο Μπόθουελ, έμεις ο ιμάρτυρες, σάς έξουσιοδοτούμε να έξιφοιλήρετε... Έμπρός!...

Άμέσως ο Λαίσιστερ κι' ο Μπαθολέ χαιρετήθηκαν για τελευταία φορά, άρταξαν τὰ έξηφ τους, τραβήχτηκαν από ένα θήμα πίσω και στάθηκαν σε προσοχή...

Ήσαν κι' οι δυο έμπειροι έξιφομάχοι κι' από την πρώτη τους έφοδο κατάλαθαν ότι ήσαν ίσοδύναμοι και ότι ή τύχη θα διαταζε πολύ πρίν άποφασισι μεταξύ τους.

Ενώ ο Μπαθολέ ήταν ήσυχος σαν άνθρωπος που άφιερώνει τὸ σπαθι τού στην έξυπνέρεσι μιάς ύποθέσεως άνώτερης απ' τὸ προσωπικό μίος, ο Λαίσιστερ άπεναντίας είχε την τυφλή όρμη ανθρώπου που περιφρονεί τη ζωή και διατάζει να έκδικηθι.

Ο κόμης μειονεκτούσε στην ψυχραιμία.

Μετά πέντε λεπτά, ο Λαίσιστερ είχε κουρασθι απ' τις άλλεπάλληλες όρμητικές επιθέσεις του, ενώ ο Μπαθολέ, ήσυχος πάντοτε, δεν σάλευε ούτε σπιθαμή, άποκρούοντας όλες τις επιθέσεις τού άντιπάλου του...

Ο Λαίσιστερ κατάλαβε τὸ πλεονέκτημα αυτό της ανηχής στάσεως τού άντιπάλου του και ή όργη του μεγάλωσε. Ήθεε μάλιστα στιγμή που λίγο έλειπε να πέση επάνω στο έξιφος τού Μπαθολέ και μόλις πρόφθασε να τραβήχθι πίσω.

Ύψωσε τότε γρήγορα τὰ μάτια του πρὸς τόν έξωστη, στόν όποιο καθόταν ή βασίλισσα για να συναντήσθι τὸ θλέμμα της και να διαβάσθι σ' αυτό μία λάμψι συμπαθείας ή έρωτος, αλλά ή Έλισάβετ ούτε καν γύρισε να τόν κυττάξη.

Αν τὸ θλέμμα της Έλισάβετ έσπερτε επάνω του, έστω και για μία στιγμή, θ' άνακτούσε άμέσως καινούργιο θάρρος και δύναμι, αλλά ή παλαιή αδιαφορία εκείνης πρὸς χάριν της όποιας ριφαινότανε την ζωή του ήταν χι' αυτόν τὸ

τελευταίο χτύπημα εναντίον τού θάρρους του και της δυσνάμεώς του.

Από τη στιγμή εκείνη, τὰ χτυπήματα τού κόμητος ήσαν άστατα και ο Μπαθολέ τ' άπέκρουε με μεγάλη εύκολία.

Κατόπιν ο Μπαθολέ άρχισε κι' αυτός την έπιθεση κι' ο Λαίσιστερ δέχθηκε τὸ πρώτο χτύπημα στόν όμο.

Τὸ άμπεχωνό του κοκκίνισε απ' τὸ αίμα.

Τότε, κυριευμένος από μία άνόητη έλπίδα, ύψωσε και πάλι τὰ θλέμματα του πρὸς την βασίλισσα... Έλπίζε ότι εκείνη, θλέποντας τὸ αίμα του να τρέχη, θα χλώμιαζε και θα τού έδειχνε ότι τόν άγαπούσε πάντοτε...

Μά ή βασίλισσα παρέμενε ήσυχη κι' άτάραχη σαν 'Ισπανίδα που παρακολουθεί ταυρομαχία.

Ο Λαίσιστερ είδε τότε όλα να καταρρέουν γύρω του και καθώς την στιγμή εκείνη άντίκρουσε μπροστά του τὸ σπαθι τού Μπαθολέ, τραβήχθηκε πίσω και τὸ δικό του σπαθι τού ξεφυγε από τὰ χέρια του.

Ο λόρδος κόμης Λαίσιστερ, ο τελευταίος θλαστός μιάς ήρωϊκής γενεάς είχε φοθηθι!

Η πρώτη αίτία τού φόβου του ήταν ή αδιαφορία που τού έδειξε ή βασίλισσα. Ο φόβος μήπως πεθάνι μπροστά στά μάτια της χωρίς εκείνη να χύση ένα δάκρυ, τόν είχε τρομάξει και τόν έκανε δειλό.

Δυο φορές θέλησε να ξαναπάρη τὸ σπαθι του και δυο φορές τού ξεφυγε από τὰ χέρια.

Ο Μπαθολέ κατάλαβε καλλίτερα από κάθε άλλον την άγωνία που σπάραζε την καρδιά τού κόμητος. Γι' αυτό τη στιγμή που εκείνος προσπαθούσε να ξαναπάρη τὸ σπαθι του τού φώναζε:

— Φτάνει, κύριε!... Φτάνει!... Τὸ αίμα σας τρέχει... Η δύναμει σας σάς έγκαταλείπουν και δεν μπορώ να έξακολουθήσω ένα τόσο άνισον άγώνα...

Άκούοντας τὰ λόγια αυτά τού Μπαθολέ, ο κόμης άποπειράθηκε ν' άνακτήσθι κάπως την ψυχραιμία του και την έτοιμότητά του.

Τὸ κάκου όμως!...

Τὰ μάτια του σκοτίσθηκαν, κλονίσθηκε, άφησε να τού ξεφύγι μία ύπόκοψη κραυγή και σωριάστηκε κάτω.

Η βασίλισσα τότε άποτραβήχθηκε από τόν έξωστη, ενώ ο Μπαθολέ σκύβοντας πήρε τὰ κρίνα που είχε ρίξει ή βασίλισσα.

Συγχρόνως, σκύβοντας πρὸς τὸ αὐτί τού Έκτορος, τού είπε:

— Θέτι μου, σώσαμε τη βασίλισσα της Σκωτίας με την τιμή ενός εύγενούς νέου. Θά έδινα τὸ μισό αίμα μου να μην είχε θρεθι στόν δρόμο μου ο κόμης.

Ο λόρδος Λαίσιστερ, ο όποιος είχε λιποθυμήσει, τοποθετήθηκε σ' ένα φορείο και μεταφέρθηκε στο διαμέρισμά του στο Ουάιτ - Χώλ.

Την ίδια στιγμή ή βασίλισσα παρουσιάστηκε και πάλι, όχι πια στόν έξωστη, αλλά στο πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας που άδηνόσε στούς κήπους.

Συγχρόνως μπερδεμένοι ψιθύροι άκούστηκαν μεταξύ τών αλίκων. Είχε διαδοθι από στόμα σε στόμα, ότι ή βασίλισσα θα πήγαινε να έπισκεφθι στά ναυπηγεία τού Ταμέσως ένα καινούργιο πολεμικό, τὸ όποιο θα άνομαζόταν «Ερυθρό Ρόδο».

Η βασίλισσα έπιθεώσε τη φήμη αυτή, όταν, φθάνοντας κοντά στόν Μπαθολέ τού είπε:

— Κύριε πρέσβυ, στά παλιά χρόνια ο νικητής έπαιρνε τὸ έπαθλο και τόν στέφανο από τὰ χέρια της πρηνικής της. Έγώ δεν θα σάς προσφέρω ούτε έπαθλο, ούτε στέφανο. Άρκεσθιτε στά λίγα λουλούδια που άφησα να πέσουν. Τώρα προσφέρετέ μου τὸ χέρι σας και σιωδεύσατέ με ως τὸ φορείο μου. Σας άνακουρύνω ίππότη μου και θέλω να έπισκεφθώ την νέα μου φρεγάτα τὸ «Ερυθρό Ρόδο».

Τὸ έκφορατικό θλέμα και τὸ χαριτωμένο χαμόγελο με τὸ όποιο ή βασίλισσα συνόδευσε τὰ λόγια αυτά, έκαναν μερικούς να πιστέψουν ότι ο Μπαθολέ είχε άντικαταστήσει κιόλας τόν Λαίσιστερ στην καρδιά της Έλισάβετ.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΚΑ ΤΩΝ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

Ένα ανέκδοτο άρθρο της διασήμου Άγγλίδος ήθοποιου Φλόρανς
Ηλιτριτζ, συζύγου του μεγάλου «γόητος του Χόλλυγουντ»

ΔΕΝ είναι αλήθεια ότι παντρεύθηκα τον Φρέντερικ Μάρς επειδή μου έσωσε τη ζωή. Απλούστατα, τον παντρεύθηκα επειδή ενοίωσα γι' αυτόν τον πιο τρελλό και τον πιο παραφορο έρωτα.

Μπορείτε όμως να με ρωτήσετε τι ιδιαίτερο, τι εξαιρετικό θρήκα σ' αυτόν. "Ε, λοιπόν, ο Φρέντερικ Μάρς, μ' έκανε εντύπωση, επειδή μου φάνηκε ότι είναι ακόμη παιδί, ενώ είναι σ' αλήθεια ένας ώριμος άνδρας. Θ' το πιστέψετε; Ο Φρέντερικ διατηρεί ακόμη και σήμερα μία παιδική δροσιά, μία παιδική αφέλεια που άρρσει υπερβολικά στις γυναίκες. Έμένα τουλάχιστον με καταγοήτευσε.

Ο Φρέντερικ, παραδειγματός χάριν, έχει μια τυφή εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Ακριβώς όπως τα παιδιά. Μια που άρρσει παραπολύ και το έμφυτο χιούμορ του. Όταν μιλάτε μαζί του για ένα σοβαρό ζήτημα, μη τον κρίνετε με αυστηρότητα, αν έξαφνα θέλησε να δώσει ένα ευθύμο τόνο στην συνομιλία μ' ένα λογοπαίγνιο. Αμέσως κατόπιν θα σοθαρυνθεί και θα σ' ας φωτίσει με την κρίση του και την τετράγωνη λογική του.

Όσο τώρα για την πυρκαϊά του «Άμπιρ», πρέπει να ξέρετε ότι αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα τυχαίο γεγονός που μ' έκανε να γνωρισθούμε καλύτερα. Ο Φρέντερικ μ' έκανε κόρτε χωρίς να ξέρη ποιά ήμουν ή για να είμαι ακριβής, δίχως να ξέρη ότι ήμουν ήθοποιός. Τόν είχα συναντήσει πολλές φορές σ'ό «άτελιέ» ενός ζωγράφου, παιδικού φίλου μου, ο οποίος δεν είχε αποκαλύψει στον Φρέντερικ την ταυτότητά μου. Τού είχε πη μόνο ότι ήμουν μία κυρία της αριστοκρατίας, λίγο παράξενη, που δεν φανέρωνε ποτέ το αληθινό της όνομα. Κι' αλήθεια, μ'ό άρρσει πάντα ή έλευθερία και το μυστήριο που δίνει ένα ψευδώνυμο.

Μά, ένα θράδυ, ο Φρέντερικ Μάρς ήρθε σ'ό «Άμπιρ», γιατί έλάτρευε το θέατρο. Εκείνο το θράδυ ακριβώς ένα θραυκύκλωμα έγινε ή αιτία μίας τρομακτικής συμφοράς. Ήμουν σ'ή σκηνή κι' έπαιζα τόν ρόλο μου, όταν έξαφνα ή φλόγες με τύλιξαν από παντού. Οί θεαταί πανικόβλητοι, έτρεχαν πρός την έξοδο. Οί συνάδελφοί μου είχαν γίνει άφαντοι. Κανείς δεν δρισκοόταν κοντά μου για να με σώση. Ή φλόγες με είχαν περικυκλώσει σ'ήν μέση της σκηνής. Εκείνη λοιπόν τη στιγμή είδα έναν άνδρα να πηδά από την πλατεία σ'ό προσκήνιο και να τρέχη κοντά μου. Ήταν ο Φρέντερικ Μάρς! Μόλις πρόφθασα να τόν γνωρίσω και λιποθύμησα σ'ήν άγκαλιά του.

Έτσι λοιπόν, τυχαία κι' εκείνος, έμαθε ότι δεν ήμουν μία «ματαιώδης αριστοκράτισσα», αλλά μία καλλιτέχνης, μία δραματική ήθοποιός. Αυτό για μένα ήταν μία απόδειξη ότι ο Φρέντερικ δεν ήταν κανένας από τούς συνηθισμένους θαυμασιούς μίας διασήμου ήθοποιού, αλλά ένας άνδρας που ενδιαφερόταν για μένα χωρίς να ξέρη την πραγματική ζωή μου.

Εγώ ωστόσο είχα μάθει από τόν κοινό φίλο μας, τόν ζωγράφο, ότι ο Φρέντερικ είχε έρθει σ'ό Λονδίνο για να παίξει σ'ό θέατρο. Ήθελε να γίνη ήθοποιός. Γι' αυτό λοιπόν, με την σειρά μου τώρα, ύστερ' από την πυρκαϊά του

Ο Φρέντερικ Μάρς

«Άμπιρ», θέλησα κι' εγώ να τόν βοηθήσω. Τού χρωστούσα τη ζωή μου!

Μά δεν φανταζόμουν ποτέ, ότι με τόν πετύχω την πρόσληψή του ως «πρώτου έραστού» σ'όν θίασο που εργαζόμουν, θ'ά φρόντιζα τόσο για τόν... μέλλον μου! Νόμιζα ότι τού άναπεδίδα έτσι ότι είχε κάνει για μένα και ότι έμεινα πάλι έλευθερη όπως πρώτα. Μά ο Φρέντερικ είχε άλλες ιδέες και δεν άργησε να μου τις φανερώση.

Ή πυρκαϊά τού «Άμπιρ» άνάγκασε τόν θιασάρχη μας να όργανώσει μία «τουρνέ» σ'ε διάφορες πόλεις της Άγγλίας. Έτσι, μία ήμέρα, φθάσαμε σ'ήν Γλασκώδη. Ο Φρέντερικ έκανε έκπληκτικές προόδους. Είχε γίνε άπαραίτητος, τ'ό στήριγμα τού θιάσου μας.

Έκει, σ'ή Γλασκώδη συνέζησαν μερικά δραματικά γεγονότα που άλλαξαν τελείως την ζωή μου. Σ'ό τέλος της έβζομάδος, πρίν φύγουμε, έδωσα τήν ευεργετική μου. Ο Φρέντερικ μ'ό έστειλε σ'ό καμαρίνι μου ένα παλώριο καλάθι μ'έ κλεκτά λουλούδια. Ήταν τ'ό μεγαλύτερο και τ'ό ωραιότερο από όσα είχα λάβει εκείνο τ'ό θράδυ. Ένα τέτοιο δώρο με ύποχρεώσε να τόν καλέσω να δειπνήσουμε μαζί. Ο θιασάρχης μας λοιπόν ο Τζάιμς Ντάουνγκ, ανέλαθε να τού διαβιθάση τήν πρόσκλησή μου.

Τ'ό δείπνό μας, σ'ό ξενοδοχείο, ύστερ' από τ'ό θέατρο, ήταν από τ'ά πιο εύθυμα και τ'ά πιο ευχάριστα της ζωής μου. Ο Φρέντερικ ήταν ολόχαρος. Άντιθέτως, ο Τζάιμς Ντάουνγκ έδειχνε κάποτε-κάποτε μία επιφυλακτικότητα που με παραένευε. Τέλος, όταν σηκώθηκε πειρά από τ'ό τραπέζι για να γνωρίσω σ'ό δωμάτιό μου, ο Φρέντερικ και ο Τζάιμς Ντάουνγκ με συνόδευσαν ως τήν αρχή της σκάλας. Κι' εκεί, από μία άσημαντη άφορμή, άρχισαν να φιλονεικούν, σ'άν να ήταν οί πιο άσπονδοί έχθροι τού κόσμου! Ο Τζάιμς Ντάουνγκ είχε πη άρκετη σαμπάνια και δεν ήξερε τί έλεγε. Σ'ε μία στιγμή μάλιστ φώναξε τού Φρέντερικ:

— Μ'ό κλέβεις τήν καρδιά της Φλόρανς!...
Εγώ τότε ξέσπασα σ' ένα ήχηρό γέλιο, τούς καθσύχασα και τούς συμβούλευσα να φροντίσουν κ' οί δυο να ξεμεθυσουν.

Τ'ό πρωτ' όμως ξύπνησα από ένα εφαινικό κουδούνισμα τού τηλεφώνου. Ένας «φίλος» με ειδοποίησε ότι ο Φρέντερικ Μάρς και ο Τζάιμς Ντάουνγκ μονομαχοΰσαν με πιστόλι σ' ένα προσάτιο της Γλασκώδης!...

Αυτή ή έδησις μ'ό έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση ώστε άρχισα να ντύνωμαι σ'άν τρελλή, κλαίγοντας με λυγμούς. Μέσα σ'ε λίγα λεπτά της ώρας θρέθηκε κάτω, πηδισα σ' ένα αυτοκίνητο και τράβηξα και' ευθείαν για τόν τόπο της μονομαχίας. Μά έφθασα άργά. Οί γιατροί έβδαν μ' ένα επίδεσμο τ'ό δεξί μπράτσο τού Τζάιμς Ντάουνγκ. Ο Φρέντερικ, σοθάρς, μ' εκείνη τήν έκφραση της παιδικής αφελείας σ'ό πρόσωπο, έτοιμαζόταν εκείνη τη στιγμή να άνεβή σ'ό αυτοκίνητό του για να φύγη.

Μόλις με είψε, σ'άτθηκε σαστισμένος. Κι' εγώ τότε τρέχοντας, έπεσα σ'ήν άγκαλιά του κι' άρχισα πάλι να κλαίω (Συνέχεια σ'ή σελίδα 56)

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡ ΝΤΕ ΚΕΪΖΕΡ

«Η άτμομηχανή στάθηκε ξεφυσώντας μπροστά σ'ό μικρό σταθμό της Γκουέλμα. Τρεις Άλγερίνοι και έ-

νας υπαίτιος της Λεγεώνας τών Ξένων άνέβηκαν σ'ε-
δεια θαγόνια. Ο καιρός ήταν θάυρος, πένθιμος. Ή θύελλα
θα έσποσε σ'ε λίγο.

Ο Μπρινώ, ο συνοδός τού τραινου, έσφιξε τ'ό χέρι τού
σταθμάρχου με μεγάλη έγκαρδιότητα.

— Πώς τ'ά περνάς, κ. Ρεβίλ; τόν ρώτησε.

— Μ'ό φαίνεται πώς θ'ά τρελλαθώ!... ψιθύρισε εκείνος.
Δεν μ'όρω να συνηθίσω σ'ή μοναξιά. Μαρτύριο, φίλε μου,
ανύποφορο μαρτύριο σ'ή ζωή έδω πέρα!...

— «Ε, μη στενοχωριέσαι! Έκανε ο άλλος. Τήν "Ανοίξε
βά έχετε κόσμο...

— Μά ως τότε;

— Υπομονή!... Μήπως ήρθε κανείς από τ'ό μεταλλείο;

— Όχι, δεν κατέθηκε κανείς. Οί δρόμοι χάλασαν από
τις θρογγές...

— Διάβολε! Έκανε ο άλλος στενοχωρημένος. Ξέρετε, έ-
φερα λεπτά μαζί μου για τ'ό μεταλλείο. Τ'ά στέλνει ή έ-
ταιρεία για μισθούς. Διακόσιες χιλιάδες φράγκα! Πρέ-
πει να τ'ά φυλάξετε έσείς, ώσπου νάρθουν να τ'ά πάρουν...

— Πάει καλά, έκανε ο Ρεβίλ. «Έχετε ν' άφήσετε τίποτε
άλλο;

— Ναί, έχω μία μοτοσυκλέττα' τού άπάντησε ο Μπρι-
νώ.

Και γελώντας επρόσθεσε:

— Και δυο φέρετρα!

— Δυο φέρετρα! Μπρρρ! Μά τί θ'ά τ'ά κάνω εγώ έδω
πέρα!... φώναξε ο Ρεβίλ.

Μά τ'ά φέρετρα δεν ήταν αληθινά. Ήσαν δυο στεγνάμα-
κρας κάσες, γεμάτες έργαλεία: Αύτες κ' ή μοτοσυκλέττα
ήσαν για κάποιον Άντόνιο Ίμπανιθ...

— Δεν ξέρω κανένα Ίσπανό μ' αυτό τ'ό όνομα έδω τρι-
γύρω σ'ά άραβικά χωριά... έκανε ο Ρεβίλ.

— Μ'ό είπαν ότι θάρη ν' ατά παραλάβη από τόν σταθ-
μό... τ'ό έήγησε ο Μπρινώ.

Κι' άφ'ό παρέδωσε σ'όν σταθμάρχη τις διακόσιες χιλιά-
δες φρόντισε να μεταφερθούν σ'ό γραφείο του ή δυο κά-
σες και ή μοτοσυκλέττα. Τ'ό γραφείο τού σταθμάρχου ή-
ταν εύρύχωρο και χρ'οσίμειε και για άποθήκη και για τη-
λεγραφέιο και για αίθουσα άναμονής.

Επειτα, ο Μπρινώ άποχαιρέτησε τ'ό Ρεβίλ και έφυγε
με τ'ό τραινό.

Ή θύελλα, σ'άν να περίμενε αυτήν τήν άναχώρησι, έέ-
σπασε άμέσως με μία άπερίγραπτη λύσσα. Ο Ρεβίλ κλεί-
σθηκε σ'ό γραφείο του κι' άρχισε πάλι να συλλογίζεται
τη φριχτή μοναξιά του.

Για ν' άντιδράση, σηκώθηκε και άρχισε να περπατά με-

σα σ'ό γραφείο του. Θ'ά ήταν μόνος
σ' εκείνη τήν έρημιά ως τήν άλλη
ήμέρα τ'ό πρωτ'. Μόνος, με διακόσιες
χιλιάδες φράγκα... Άν ήξεραν τ'ό
μυστικό αυτό τίποτε κλέφτες... Ο
Ρεβίλ, μηχανικά εξέήτασε τ'ό πιστό-
λι του. Ήταν άδειο! Είχε χαλάσει
όλες τις σφαίρες τήν νύχτα, πυρο-
βολώντας μία ύαινα που δεν τόν ά-
φηνε να κοιμηθ'ε με τ'ά ύστερικά
ουρλιάσματά της...

Για να ξεσκάση, άνοίξε τήν πόρ-
τα. Ή θροχή ήταν κατακλυσμαία...
Κ' είχε νυχτώσει πειρά για καλά. Ο

Ρεβίλ, άναψε τή λάμπα κι' έκλεισε τ'ά παραθυρόφυλλα. «Ε-
πειτα, για να κάνη κάτι, άρχισε να εξετάζει τ'ή μοτοσυ-
κλέττα. Περίεργο! Τί τήν ήθελε αυτός ο Άντόνιο Ίμπανι-
θ σ' εκείνες τις έρημιές; Μπα! Τ'ό ρεζερβουάρ της ή-
ταν γεμάτο μπενζίνα; Και τ'ά λάστιχα φουσκωμένα; Μά
γιατί;

Ο Ρεβίλ, για μία στιγμή, άπόμεινε άκίνητος. Κι' έξα-
φνα, ένας παράξενος θόρυθος τόν έκανε ν' ανατριχιάση.
Κάτι είχε κινηθ'ε μέσα σ'ε μία από τις κάσες. «Θέέ μου!
συλλογίσθηκε. Είναι δυνατόν; Και όμως κάποιος είναι
κρυμμένος μέσα σ' αυτήν τήν στενόμακρη κάσσα... Κι'
έχω έδω διακόσιες χιλιάδες φράγκα!... Κι' αυτή ή μο-
τοσυκλέττα, που είναι έτοιμη κιόλας για δρόμο... Κι' έ-
γώ... Δεν έχω παρά ένα άδειο πιστόλι!...

Κράτησε τήν άναπνοή του και έσπρε καλλίτερα τ'ό αυτί
του. Τώρα άκουσε θόρυθο και σ'ήν άλλη κάσσα!... Ένας
κρύος ιδρώτας τόν περιέλουσε. Από τόν τρόμο του είχε
γίνε πελιδνός.

— «Α! Έκανε. Πόσο νυστάζω!... Και τράβηξε πρός τ'ό
τραπέζι με τ'ό χειριστήριο τού τηλεγράφου. Ήθελε να ξε-
γελάση εκείνον που ήσαν κρυμμένοι μέσα σ' τις κάσες.
Ήθελε να προλάβη να τηλεγραφήση. Μά πώς; Άν κατά-
λάβαιναν τίποτε οί κλέφτες κι' έβγαιναν γρήγορα από τ'ά
«φέρετρα» τούς για να τ'όν σκοτώσουν;

— Άς στείλω έκανε τ'άμα μόνος του, τ'ό συνηθισμένο τη-
λεγραφήμα. Έμπρός Ρεβίλ!... Άπόλυτη ήσυχία θασί-
λεύει σ'όν σταθμό σου.

Και νευρικά, γρήγορα, έστειλε ένα τηλεγράφημα σ'ό γει-
τονικό σταθμό, ζητώντας βοήθεια. Άν μπορούσε να κρα-
τήση έτσι δυο ώρες, είχε σ'ήν. Μά, θ'ά ζούσε άρά γε ύ-
στερ' από πέντε λεπτά της ώρας.

Με μία υπεράσφαση προ-
σπάθεια, συγκέντρωσε τήν ψυ-
χραιμία του και τραγουδών-
τας δυνατά ένα εαυθιμο σκο-
π'ό πήρε από μία γωνιά της

Στο Παρίσι συνελήφθησαν τελευταία δυο άνθρωποι με πολυταραχο παρελθόν, οι οποίοι — όπως απέδειχθη — είχαν 14.248 μνησεις, εις θάρος τους! — Ρεκάρ μιά φορά.

Στη Νέα Υόρκη ένας σύζυγος εγκατέλειψε την συζυγική στέγη επειδή η γυναίκα του δεν του ψηνε καλόν καφέ. Γι'α την αίτια αυτήν υπέβαλε και αίτησι διαζυγίου. Ο δικαστής όμως την απέρριψε.

Στά τραμ και τὰ λεωφορεία του Γιοχάνεσμπουργκ έχουν τοποθετηθή ειδικά μικρά κουτιά, τὰ οποία ονομάζονται «κουτιά της συνειδήσεως».

— Μέσα σ' αυτά τὰ κουτιά πρέπει νά ρίχνουν τὸ αντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου οἱ ἐπιβάται πού κατεβαίνουν ἀπ' τὸ δίκτυο πρὶν προλάβῃ νὰ τοὺς κόψῃ εἰσιτήριο ὁ εἰσπράκτωρ.

Ο "Αρθουρ Ζόζεφ Σοϋγιερς, ηλικίας 25 χρόνων ἀπὸ τὴν «αποθήκης» ἕνα σκονὶν τὸ τύλιξε στὴ μέση του κι' ἔπειτα πήρε κι' ἕνα σφυρί μὲ μερικά μεγάλα καρφιά.

— Τί ἀκαταστασία πού εἶναι ἐδῶ μέσα! φώναξε. Ἐμπρός Ρεβίλ!... Συγύρισε λιγάκι τὸ γραφεῖο σου!... Καὶ μὲ ἀπόγνωση, ἄρπαξε τὴ μιά κάσση, τὴν ἔβαλε ἐπάνω στὴν ἄλλη, κάθησε ἐπάνω σὲ καπάκι της καὶ μὲ τρεῖς ἀστραπιαῖες κινήσεις κάρφωσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στίς ἄκρες, τρία μεγάλα καρφιά. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν κάσση τότε βγήκε ἕνα οὐράλισμα. Μιά ἄγρια φωνὴ ἔλεγε:

— Ἔβγα ἔξω, Μισέλ! Σκότωσέ τον! Μὲ καρφώνει!... — Πυροβόλησε ἀπὸ τὴν κάσση! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος ληστής.

— Δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου! Προσπάθησε νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσης!...

Ο Ρεβίλ τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόπο του ἄρχισε νὰ καρφώ- νη γρήγορα κι' ἄλλα καρφιά. Ο κλέφτης προσπαθοῦσε νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ καπάκι, μὰ δὲν μπορούσε πειά. Ο ἄλλος ἀπὸ κάτω, ἀγωνιζόμενος νὰ τοὺς ἀνασηκώσῃ.

Τὴ στιγμὴ μάλιστα πού ἔβαζε τὸ τελευταῖο καρφὶ στὴν πρώτη, ἡ κάσση αὐτὴ γλύστρησε πλαγίως κι' ἔπεσε κατὰ γῆς. Μὰ δὲν ἀνοίγε πειά. Ἦταν καρφωμένη σὺν φέρετρο! Ο Ρεβίλ λοιπὸν, μὲ τίς λίγες δυνάμεις πού τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, κάθησε ἐπάνω στὴν δευτέρη κάσση γιὰ νὰ ἐμπο- δίσῃ τὸν ληστὴ νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα. Δὲν συλλογιζόμενος τίπο- τε ἄλλο παρὰ μόνον πὼς θὰ κατάφερνε νὰ τὴ δέσῃ μὲ τὸ σκονί. Λίγο ἂν μπορούσε νὰ μετακινήσῃ ὁ ἄλλος τὰ χέ- ρια του, θὰ τὸν πυροβολοῦσε καὶ θὰ τὸν σκότωνε.

Ο Ρεβίλ ξαπλώθηκε μπρούμυτα ἐπάνω σὲ καπάκι καὶ προσπάθησε νὰ περάσῃ ἀπὸ κάτω τὸ σκονί. Καὶ τὸ κατά- φερε. Δυὸ πλατεῖα ξύλα, καρφωμένα στίς ἄκρες, δὲν τὴν ἄφηναν νὰ ἀκουμπᾷ τελείως καταγῆς. Ο Ρεβίλ λοιπὸν ἐ- πέρασε τὸ σκονί κι' ἔκανε μιά θηλειά. Ἐπειτα, τὸ ἔδεσε κόμπο καὶ τὸ ξαναπέρασε ἀκόμη μιά φορά. Ὑστερ' ἀπό- τομα, ἀνασηκώθηκε κι' ἀναποδογύρισε τὴν κάσση. Τὸ κα- πᾶκι τώρα θρέθηκε ἀπὸ κάτω. Κι' ὁ δεύτερος ληστής ἦταν φυλακισμένος κι' αὐτὸς μέσα σὲ φέρετρό του!

Ο Ρεβίλ εἶχε σωθῇ! Οἱ κλέφτες οὐράλιζαν ἀπὸ τὴ λύ- σα του μέσα στίς κάσσεις, μὰ ἦσαν πειά ἀκίνητοι.

— Θεέ μου! Σώθηκα!... φώναξε δλόχαρος ὁ Ρεβίλ. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σωριάσθηκε ἀνάμεσα στίς κάσσεις λιπόθυμος. Δὲν ἄντεχε πειά. Εἶχε ἐξαντληθῇ...

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἔφθασαν οἱ χωροφύλα- κες ἀπὸ τὸν γειτονικὸ σταθμὸ μὲ μιά ἀτμομηχανή, θρέθη- καν μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ θέαμα. Τὰ μαῦρα μαλλιά τοῦ Ρεβίλ εἶχαν γεμίσει ἄσπρες τρίχες ἀπὸ τὴν θανάσιμη ἐ- κείνη ἀγωνία!...

ΕΝΤΟΥΡ ΝΤΕ ΚΕΨΖΕΡ

ΧΙΔΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τῆς... ἀστακοφαιίας! — Ὁ ἀθεόφοβος μίστερ ἔφαγε 22 ἀστακοὺς σὲ δυὸ ὧ- ρες!...

— Καλὴ του χώνευσι!

Ὑπάρχει ἕνας ἄσος τῆς ἀντισφαίρισεως, ὁ ὁποῖος παί- ζει μὲ τέσσερα μόνον δαχτυλά τοῦ δεξιῦ χέρι. Εἶναι ὁ Γερμανὸς τεννύστας φὸν Κράμμ.

— Σὲ ἡλικία ὀκτῶ χρόνων ὁ φὸν Κράμμ εἶχε πάθει ἕνα δυστύχημα συνεπεία τοῦ ὁποῦ τοῦ εἶχε ἀποκοπῇ ὁ δεξι- κτῆς τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, ὁλόκληρος σχεδόν.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ μάθῃ τένις, καὶ νὰ τὸ μάθῃ τόσο καλὰ, ὥστε νὰ θεωρῆται σήμερὰ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους παίκτας τοῦ κόσμου.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ἔχει κατασκευασθῇ ὁ τελειό- τερος αὐτοκινητόδρομος τοῦ κόσμου. Καθ' ὅλο τὸ μήκος του ἔχουν τοποθετηθῇ ἡλεκτρικὰ φῶτα, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα. Τὸ κίτρινο φῶς εἰδοποιεῖ τὸν αὐτοκινητιστὴ δι- πρὲς νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν πορεία του. Τὸ κόκκινο δὲ πρέ- πει νὰ σταματήσῃ καὶ τὸ πράσινο δὲ ὅλα πάνε καλὰ.

— Ἐπίσης πάνω σέ... εἰδικούς πύργους ἔχουν τοποθε- τηθῇ μεγάλων μὲ τὰ ὁποῖα δίδονται διάφορες δηγιές στοὺς αὐτοκινητιστὰς.

— Τὰ «γιγαντοφῶνα» αὐτὰ ἐστοίχισαν παραπάνω ἀπὸ 110.000 δολάρια!

Ἡ Ἰαπωνία, ἡ ὁποία θὰ διοργανώσῃ τοὺς προσεχέις ὀ- λυμπιακοὺς ἀγῶνες ἀποφάσισε νὰ δώσῃ κι' ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐνθῦμο στοὺς νικητὰς.

— Τὴν ἐκλογὴ ὁμῶς αὐτοῦ τοῦ δώρου δὲν τὴν ἀνέθεσε σὲ ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ ἔκαμε δημοψήφισμα.

— Ξερετε δὲ τί ἀποφάσισε ὁ Ἰαπωνικὸς λαός; ὅτι τὸ κα- λύτερο ἐνθῦμο θὰ ἦταν ἕνα Ἰαπωνικὸ ἐγγχειρίδιο!

Ὁ νέγρος Λεὸν Μπράουν ἀπὸ τὴν Λουιζιάνα τῆς Ἀμερι- κῆς, στοχημάτισε, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἀκίνητη μιά μικρὴ ἀτμομηχανή. Καὶ τὸ κατάρθωσε!

— Ἐδεσε τὴν ἀτμομηχανή μ' ἕνα χοντρὸ σφυρμένιο σκονί τὸ ὁποῖον ἐπέρασε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ κράτησε αὐτὸς τὴν ἄλλη ἄκρη του.

— Ἐθάλαν κατόπιν σὲ κίνησι τὴν ἀτμομηχανή, ἀλλὰ ἐ- στάθηκε ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ αὐτή! Ὁ Λεὸν τὴν κρα- τοῦσε καλὰ!

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀμερικανικῶν ἐφευρέσεων εἶναι καὶ οἱ ἀκόλουθοι:

— Ἐνα εἶδος παραθῶν ἀπὸ παλὶ πού ἐπιτρέπει σὸν κά- τοχό του νὰ γδυθῇ, ὅπου κι' ἂν θρῖσκειται καὶ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο του. Τὸ παραθῶν αὐτὸ διπλωνώμενο μπορεῖ νὰ χω- ρίσῃ στὴν τσέπη.

— Ἐνα ἄλλο μηχανήμα καταργεῖ τὸ διπλοσάγωνο χωρὶς χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

— Ἐνα τρίτο μηχανήμα πωλεῖ αὐτομάτως σκουλήκια στοὺς ἐρασιτέχνες μαράδες.

— Καὶ τέλος ἐφευρέθῃ ἕνα καταπληκτικὸ μηχανήμα κατὰ τοῦ ροχαλητοῦ.

πολί Κάννινγκ Τά- ουν συνελήφθη ἀ- πὸ τοὺς ἀστυνομι- κούς γιατί ἔκλε- ψε... μιά καπνοδό- χο ἐργοστασίου ὕψους τριάντα μέ- τρων!

— Τὴν κατεδά- φισε μιά νύχτα, καὶ μὲ τὰ τοῦθλα τῆς ἔχτισε ἕνα σπι- τάκι νιὰ νὰ στε- γάσῃ τὴν οἰκογέ- νειά του.

Κι' ἄλλο ρεκάρ. — Ὁ Ἀμερικα- νὸς Τσάρλς Α. Γιούγκ ἐκέρδισε

Ἡ Ζίνα Νόσκο- θυμονοῦσε νὰ

πάρῃ τ' ἀπολυτήριό της. Φοιτοῦσε στὴν τελευταία τάξι τοῦ σχολείου καὶ δὲν ἦ- ταν πολὺ ἀμελής. Ἐκεῖνο τὸ πρωί, φορώντας ἀκόμ α τὴν ρόμπ ντὲ σάμπρ σκετόταν ἐμπρὸς σὸν καθρέφτη της, μὴ μπορώντας νὰ ἀποφασίσῃ ποῖο φό- ρημα νὰ θάλῃ.

Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ Ζίνα εἶναι μιά κακέττα ἀδιόρθω- τη καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο δὲν κατάρθω-

νε νὰ βρῇ ποῖο φόρεμα θὰ ἔβαζε. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ζίνα Νόσκοθα περνοῦσε ἀγωνιώδεις στιγμὲς μπροστὰ

στὴν ἀνοικτὴ γκαρνταρόμπα της ἦταν ἐντελῶς ἄλλος. Ἡ Ζίνα εἶχε τρία φορέματα «γυρλιδικὰ»: Ἐνα ὠραῖο μπλε φόρεμα, πού τῆς ἔφερνε γούρι στὰ μαθήματα τῆς «Ρωσικῆς Γλώσσας».

Ἐνα καφέ, πού δὲν ἦταν μὲν καθό- λου ὠραῖο, ἀλλὰ τῆς ἔφερνε γούρι στὰ μαθηματικά. Καὶ ἕνα ἄσμη πού ἦταν κι' αὐτὸ γυρλιδικὸ στίς γραπτὲς ἐξε- τάσεις.

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σκεπτικὴ, ἡ Ζίνα μονολόγησε: — Θὰ φορέσω τὸ μπλε μου. Εἶναι ἐθέσιο πὼς ἡ Ἀδελαι- δα Μαρκόθνα θὰ μὲ σηκώσῃ σήμερὰ σὲ μάθημα. Τὸ φό- ρημα μάλιστα αὐτὸ μοῦ πηγαίνει περίφημα.

Καὶ ἡ Ζίνα ἄπλωσε τὸ χέρι της σὲ κρεμαστάρι γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὸ μπλε τῆς φόρεμα. Ἀλλὰ μιά καινούργια σκέ- ψι πού τῆς κατέβηκε, τὴν ἔκανε νὰ ἀλλάξῃ ἀπόφασι.

— Εἶμαι μιά μεγάλη ἡλιθία! μουρμούρισε. Δὲν ἔξρω καλὰ-καλὰ ἂν πρηνυστικὰ ἡ Ἀδελαιδα Μαρκόθνα θὰ μὲ σηκώσῃ σὲ μάθημα. Εἶναι πολὺ ἀμφίβολο αὐτό. Ἐνῶ εἶ- ναι ἀπόλυτα ἐθέσιο πὼς ὁ Ἰβάν Κοντρόγιεβιτς θὰ μὲ ση- κώσῃ στὴν ἀλγεβρα! Τόσες μέρες τώρα μὲ κυττάει ἐπιμένονα

κι' αὐτὸ ἀποδείχνει πὼς θὰ μὲ σηκώσῃ σήμερὰ σὲ μά-θημα. Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω, λοιπὸν Ζίνα, φόρεσε τὸ κα-φέ σου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Ζίνα κατέβασε ἀπ' τὸ κρεμαστάρι τὸ καφέ τῆς φόρεμα κι' ἐτοιμαζόμενος νὰ θγάλῃ τὴ ρόμπα της. Μὰ αὐτὴν τὴ στιγμὴ ὁ νοῦς της φωτίσθηκε ἄξαφνα σὰν ἀπὸ λάμψι θεγγαλικοῦ.

— Ἀσφαλῶς τάχω χαμένα, εἶπε. Τὰ κορίτσια θγὲς τὸ θράβυ ἔλεγαν ὅτι σήμερὰ θὰ εἶχαμε διαγωνισμοὺς γρα- πτῶν στὰ γερμανικά. Τί κοιτῇ πού εἶμαι νὰ μὴν τὸ ἔχω σκεφθῇ!

Κι' ἡ Ζίνα ξανακρέμασε τὸ καφέ φόρεμα, πού τῆς φέρ- νει γούρι στὰ μαθηματικά καὶ φόρεσε τὸ ἄσμη τῆς πού

τῆς ἔφερνε γούρι στοὺς διαγωνισμοὺς.

Μὰ ἡ Ζίνα Νόσκοθα ἀδικᾷ ἔχει θάλει τὸ ἄσμη τῆς φό- ρημα. Γιατί οἱ καθηγηταὶ τῆς γερμανικῆς εἶχαν περι- ορισθῇ ν' ἀκούσουν ἕναν μονάχα μαθητὴ καὶ τὴν ὑπόλοιπη ὥρα τῆς παραδόσεως τὴν καταναλώσανε στὴν ἐξήγησι τῶν κανόνων τῆς Γραμματικῆς.

Στὸ διάλειμμα πάλι ἡ Ζίνα ἔμαθε ἀπ' τὴν Νίγκα Κα- στάνοθα ὅτι ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα σύμφωνα μὲ μιά διαταγὴ τῆς Διευθύνσεως, θὰ ἐξεταζόντουσαν στὴν ἀλγεβρα.

— Ξερεῖς Ζίνα, τῆς εἶπε ἡ Νίγκα Καστάνοθα, τὸ ἔχω μάθει ἀπὸ σίγουρη πηγή. Θὰ κάνουμε ἀλγεβρα. Θὰ μᾶς σηκώσουν ὅλες μιά - μιά χωριστά. Εὐτυ- χῶς πού ἐγὼ ἔβαλα τὸ πράσινο μου. Ὅποτε θὰ- λά αὐτὸ μου τὸ φόρεμα, τὸ μάθημα τῶν μαθημα- τικῶν τὸ πηδῶ μὲ εὐκολία.

— Ἀλλὰ, Νίγκα, ἔγχασης πὼς τίς προάλλες πῆ- ρες μὴδὲν, γιατί δὲν κατάφερες μιά ἐξίσωσι, ἂν καὶ φοροῦσες τὸ ἴδιο ρούχο;

— Ναι, μὰ μιά ἄλλη φορά ἐνῶ ὁ καθηγητὴς μοῦ εἶπε πῇ ὅτι θὰ μὲ σηκῶνε σὲ μάθημα, πέ- ρασε ἡ ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ κάνῃ. Θυμᾶσαι; Πάλι τότε φοροῦσα τὸ πράσινο μου. Μὴν ἐπιμένεις κα- θόλου, Ζίνα. Ἐμεῖς οἰκονομεῖταις τὸ χόχουμε γιὰ γούρι τὸ πράσινο χρώμα. Μπορεῖς νὰ ρωτήσης τὴ γιανγιά μου. Ἡ γιανγιά μου ἂν καὶ πέρασε τὰ ὀ- γδόντα της, ἐξακο- λουθεῖ νὰ φορᾷ δι- αρκῶς πράσινο φό- ρημα. Ἐπειδὴ εἶσαι καλὴ φίλη, γι' αὐ- τὸ στὰ λέω αὐτά. Γρέξε, λοιπὸν, σπι- τι σου καὶ θάλε τὸ καφέ σου, γιατί θὰ ἔχουμε μαθηματι- κά. Ἀλλοῦθς θὰ ρε ζιευτῆς μπροστὰ σ τὸν ἐπιθεωρητὴ πού θάβει παρών.

Ἡ Νίγκα σώπα- σε Ἡ Ζίνα ἀκουμ- πισμένη κοντὰ σὲ παράθυρο περνοῦσε στιγμὲς ἀγωνίας. Ὑστερὰ κατέθηκε

σιγὰ-σιγὰ τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφθασε κάτω πῆδηξε σβέλτα, ἔτρεξε καὶ σὲ 25 λεπτὰ ξαναγύρισε ἔχοντας θαλμένο τὸ καφέ τῆς φόρεμα. Λαχανιασμένη ἔφθασε ἀπ' ὅζω ἀπ' τὴν κλειστὴν πειὰ πόρτα τῆς αἰθουσας τῶν παραδόσεων. Εἶχαν ἔλθει οἱ καθηγηταὶ καὶ εἶχε ἀρχίσει τὸ μάθημα. Ἡ Ζίνα γιὰ νὰ ἀποχτήσῃ θάρρος, μέτρησε ἀπὸ μέσα τῆς ὡς τὰ εἰ- κοσι καὶ κατόπιν, ἀφοῦ πρόφερε δυνατὰ «εἴκοσι», ἀνοίξε τὴν θωραειὰ πόρτα.

Στὴν ἔδρα καθόταν ἡ καθηγήτρια τῆς «Ρωσικῆς Γλώ- σσης» Ἀδελαιδα Μαρκόθνα, ἡ ὁποία μὲ τὰ μυωπικὰ μάτια τῆς ἔψαχνε τὸν κατάλογο νὰ δῇ ποῖα θὰ σηκώσῃ σὲ μά-θημα.

Ἡ Ζίνα, ἡ ὁποία τὰ εἶχε χαμένα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ, ἔχαιρτῆσε τὴν καθηγήτριά της καὶ πέρασε στὴν θέσι της. Ἡ καθηγήτρια τὴν κύτταξε κατσουφιασμένη.

— Πάλι ἀργήσες σὲ μάθημα, Ζίνα Νόσκοθα; τῆς εἶπε. Τότε ὀρίστε σὸν μαυροπίνακα.

Ἡ Ζίνα τρέμοντας πλησίωσε τὸν πίνακα. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ σὲ καμμιὰ ἐρώτησι.

— Κάθισε στὴν θέσι σου, Ζίνα Νόσκοθα, τῆς εἶπε, ἡ καθη- γήτρια. Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα. Πολὺ ἀσχολοῖ!

Ἡ δυστυχισμένη Ζίνα, κάθησε σκυφτὴ καὶ ντροπισμένη στὴ θέσι της. Ἡ Νίγκα Καστάνοθα, πού καθόταν δίπλα της, τὴν λυπήθηκε καὶ σκύθοντας στὰ αὐτὴ τῆς:

— Ἐχουν ἀλλάξει τὴν σειρά τῶν μαθημάτων τῆς ψιθύ- ρισε. Ὑστερ' ἀπ' τὰ ρωσικά εἶναι ἡ σειρά τῆς ἀλγε- βρας.

Ἡ Νίγκα δὲν τῆς εἶχε πῇ ψέματα. Πραγματικά, ἀφοῦ τελείωσαν τὰ ρωσικά, ἄρχισε ἡ ἀλ- γεβρα.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς ἀλγεβρας πῆγαν σὲ μάθημα, συνο- δευόμενοι ἀπὸ μιά κυρία μὲ μπλε παλτό. Ἡ ἀγνωστὴ φαί- νεται πὼς ἦταν ἐπιθεωρητριά.

Οἱ καθηγηταὶ ἀφοῦ ψιθύρσαν κάτι σὲ αὐτὴ τῆς, γύρι- σαν στὰ θρανία:

— Παιδιά, εἶπε, θγάλτε τὰ τετράδιά σας. Θὰ κάνουμε γραπτὰ.

Ἡ Ζίνα ἀναστένανε θάβει καὶ σκέφθηκε: — Ἀλλοίμονο! Δὲν φορῶ πάλι τὸ φόρεμα πού ἔπρεπε.

Ἡ ἐρωτήσεσι ὥστόσο, πού τοὺς ἔβαλαν δὲν ἦσαν καθό- λου δύσκολες. Ἀλλὰ ἡ Ζίνα πού τὰ εἶχε χαμένα ἐξ αἰ-τίας τοῦ κακοῦ βαθμοῦ πού πήρε στὰ ρωσικά, δὲν μπό- ρεσε νὰ δώσῃ καμμιὰ σωστὴ ἀπάντησι.

Κι' ὅταν γύριζαν σὲ σπῆ, ἡ Νίγκα προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὴ στενοχωρεῖσαι καθόλου, Ζίνα. Στῆς προ- φορικῆς ἀσφαλῶς θὰ πάρῃς καλὸ βαθμό. Ἀς θῆς μάλιστα, πάμε νὰ σοῦ ριξῇ τὴν τράπουλα ἡ γιαν- γιά μου.

Ἡ Ζίνα δὲν μίλησε καθόλου. Μελαγχολοῦσε μονάχα καὶ ἀναστένανε θά- βει:

— Μηδενικά!... Μὲ φορτώσαν, μηδενικά!... Τώρα εἶμαι μιά Ρωσίσ... μὴ δὲ ν ἰ σ τ ρ ἰ α ἰ !...

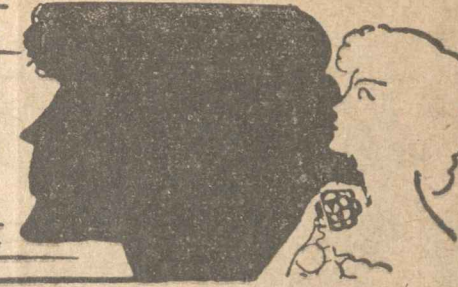
Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ μ' ἕνα γέλιο τρελλό, ἀλ- λόκοτο, ἀνατριχιαστικό.

ΡΩΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΟΥΡΛΙΔΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΤΗΣ ΝΑΝΤΙΝΑΣ ΤΕΦΦΥ

οιγὰ-σιγὰ τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφθασε κάτω πῆδηξε σβέλτα, ἔτρεξε καὶ σὲ 25 λεπτὰ ξαναγύρισε ἔχοντας θαλμένο τὸ καφέ τῆς φόρεμα. Λαχανιασμένη ἔφθασε ἀπ' ὅζω ἀπ' τὴν κλειστὴν πειὰ πόρτα τῆς αἰθουσας τῶν παραδόσεων. Εἶχαν ἔλθει οἱ καθηγηταὶ καὶ εἶχε ἀρχίσει τὸ μάθημα. Ἡ Ζίνα γιὰ νὰ ἀποχτήσῃ θάρρος, μέτρησε ἀπὸ μέσα τῆς ὡς τὰ εἰ- κοσι καὶ κατόπιν, ἀφοῦ πρόφερε δυνατὰ «εἴκοσι», ἀνοίξε τὴν θωραειὰ πόρτα.

Στὴν ἔδρα καθόταν ἡ καθηγήτρια τῆς «Ρωσικῆς Γλώ- σσης» Ἀδελαιδα Μαρκόθνα, ἡ ὁποία μὲ τὰ μυωπικὰ μάτια τῆς ἔψαχνε τὸν κατάλογο νὰ δῇ ποῖα θὰ σηκώσῃ σὲ μά-θημα.

Ἡ Ζίνα, ἡ ὁποία τὰ εἶχε χαμένα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ, ἔχαιρτῆσε τὴν καθηγήτριά της καὶ πέρασε στὴν θέσι της. Ἡ καθηγήτρια τὴν κύτταξε κατσουφιασμένη.

— Πάλι ἀργήσες σὲ μάθημα, Ζίνα Νόσκοθα; τῆς εἶπε. Τότε ὀρίστε σὸν μαυροπίνακα.

Ἡ Ζίνα τρέμοντας πλησίωσε τὸν πίνακα. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ σὲ καμμιὰ ἐρώτησι.

— Κάθισε στὴν θέσι σου, Ζίνα Νόσκοθα, τῆς εἶπε, ἡ καθη- γήτρια. Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα. Πολὺ ἀσχολοῖ!

Ἡ δυστυχισμένη Ζίνα, κάθησε σκυφτὴ καὶ ντροπισμένη στὴ θέσι της. Ἡ Νίγκα Καστάνοθα, πού καθόταν δίπλα της, τὴν λυπήθηκε καὶ σκύθοντας στὰ αὐτὴ τῆς:

— Ἐχουν ἀλλάξει τὴν σειρά τῶν μαθημάτων τῆς ψιθύ- ρισε. Ὑστερ' ἀπ' τὰ ρωσικά εἶναι ἡ σειρά τῆς ἀλγε- βρας.

Ἡ Νίγκα δὲν τῆς εἶχε πῇ ψέματα. Πραγματικά, ἀφοῦ τελείωσαν τὰ ρωσικά, ἄρχισε ἡ ἀλ- γεβρα.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς ἀλγεβρας πῆγαν σὲ μάθημα, συνο- δευόμενοι ἀπὸ μιά κυρία μὲ μπλε παλτό. Ἡ ἀγνωστὴ φαί- νεται πὼς ἦταν ἐπιθεωρητριά.

Οἱ καθηγηταὶ ἀφοῦ ψιθύρσαν κάτι σὲ αὐτὴ τῆς, γύρι- σαν στὰ θρανία:

— Παιδιά, εἶπε, θγάλτε τὰ τετράδιά σας. Θὰ κάνουμε γραπτὰ.

Ἡ Ζίνα ἀναστένανε θάβει καὶ σκέφθηκε: — Ἀλλοίμονο! Δὲν φορ

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΜΟΥΑΛΛΙΜ ΝΙΧΑΤ

ΓΛΕΝΤΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!...

Δέν ήταν πολλά χρόνια πού είχα διορισθῇ δάσκαλος. Πριν ἕνα χρόνο είχα παντρευθῇ κιόλας γι' αὐτὸ μὲ είχαν χάσει οἱ φίλοι καὶ σύντροφοι τῶν νεανικῶν γλεντιῶν μας. Γιατί, ὥσπου νὰ παντρευθῶ, συχνὰ πυκνὰ κάναμε ἐκδρομὲς στὰ διάφορα ἐξοχικά μέρη καί... τὸ ρίχναμε ἔξω. Μὰ σὰν παντρεύτηκα, ἀποφάσισα νὰ γίνω οἰκογενειάρχης καλός, ἀφοῦ ἤμουν καὶ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων. Ἐπρεπε ἄλλως τε νὰ δίνω καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα, διάβολε! Ἐκείνο τὸ θράδυ, ὅταν γύρισα ἀπ' τὸ σχολεῖο, πήγα κατ' εὐθείαν σπῖτι μου καὶ ἀφοῦ φάγαμε μὲ τὴν ἀλησμόνητη γυναῖκα μου, καθήσαμε δίπλα - δίπλα στὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε. Ἦταν καλοκαίρι κι' ἔσκαγε τὸ τζιτζικί.

Εἶχε νυχτώσει γιὰ καλὰ, ὅταν ἀκούσαμε στὸν δρόμο τὸ κύλισμα ἑνὸς κάρρου. Τὸ πρᾶγμα ἦταν περίεργο, γιὰτὶ τὸ σπῖτι μου ἦταν σ' ἕνα στενὰ ἀδιέξοδο. Μείναμε κατὰπληκτικοί, ὅταν τὸ κάρρο σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα μας.

— Ἐμπρός, Χότζα (δάσκαλε), κατέβη, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μακαρίτη ξαδέρφου μου.

Εἶδα τότε ἀπάνω στὸ κάρρο ὄλους τοὺς συντρόφους τῶν γλεντιῶν μας, πού ἐν χορῷ ξεφώνιζαν νὰ τοὺς συνοδεύω. Πρόσεξα ὅτι μαζὺ τοὺς ἦσαν καὶ δύο γηραλέοι γλεντιέδες, πού δὲν ἔλειπαν ἀπὸ κανένα μας γλεντί καὶ πού τοὺς ψήναμε τὸ ψάρι στὰ χεῖλη τῶν κακομοιρηδῶν. Μονομιὰς ὑψήσαμε μέσα μου ἀναμνήσεις συγκινητικές! ὦ νεότης, νεότης! Ἄν μποροῦσα νὰ σὲ ξανάβρισκα γιὰ εἰκοσιεπταερεὶς ὥρες θάδινα μ' εὐχαρίστησι τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ἀθλίας υπέρβασ μου!... Τί δὲν θυμήθηκα, σὰν σὲ δειρο, μέσα στὰ λίγα δευτερόλεπτα πού μεσολάβησαν! Καὶ στὴν ψυχὴ μου ἔσπρησε ἡ λαχτάρα. Γύρισα καὶ εἶδα τὴν ἀμοιρὴ γυναῖκα μου. Πῶς θὰ τὴν ἀφῆνα γιὰ νὰ πάω νὰ γλεντήσω μονάχος μου; Συχαίνουσαν τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν ἀδυναμία μου καὶ γιὰ τὴν θαρραλότητά μας νὰ μὴν μποροῦμε νὰ γλεντᾶμε μὲ τίς γυναῖκες μας. Βάρβαροι καιροί, θάρσαρα ἔθιμα, θάρσαρα κυθερνήτες, ἀβουλοὶ καὶ ὀπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι πού δὲν τολμοῦσαν νὰ πάρουν τὴν ἀξίην καὶ νὰ ρίξουν σ' ἐρείπια τὰ τεῖχη πού χωρίζαν τὸν ἄνδρα ἀπ' τὴν γυναῖκα!

Στὸ μεταξὺ ἡ φωνὴ τῶν φίλων ξεσηκώναν τὴν γειτονιά. Ἐπεχείρησα νὰ τοὺς πεισῶ νὰ μ' ἀφήσουν καὶ νὰ πᾶν μοναχοὶ τοὺς, μὰ τοὺ κάκου... Κι' ἐγώ... τοὺς ἀκολούθησα στὸ τέλος.

Τὸ κάρρο προχωροῦσε πάνω στὰ καλντερίμια τοῦ Σκούταρι καὶ σὲ λίγο στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Κόντευαν μεσάνυχτα καὶ εἴτε τὸ τίναγμα τοῦ κάρρου, εἴτε ὁ

νυχτερινὸς δροσερὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς, μᾶς εἶχαν ἀνοίξει τὴν ὁρεῖ. Χωρὶς πολλὰς φασαρίες συμφωνήσαμε ὅλοι νὰ κάνουμε ἕνα σταθμὸ, ἀφοῦ γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν προορισμὸ μας, θέλαμε τοὺς ἅξις τοὺς ὥρες ἀκόμα. Κατεβήκαμε, στρωθήκαμε καταγῆς κάτω ἀπὸ μιά πελώρια καστανιά καὶ ἀρχίσαμε τὸ οὔζο. Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνεβῇ ψηλά καὶ ἀπ' ἐκεῖ μᾶς ἔδειχνε τὸν ὀλοστρόγγυλο ἀσημένιο δίσκο του, πού μὲ τὴν θοήθειά τοῦ οὔζου μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωση... τοῦ ἀνθρώπου πού πούλαει τοῖς μετρητοῖς.

Μὰ ἀντὶ νὰ κάνουμε ἕνα σταθμὸ ὀλιγώρο καὶ νὰ συνεχίσουμε, εἶχαμε ξεχαστῇ καὶ κόντευε νὰ ξημερώσῃ. Τί δὲν σοῦ κάνει τ' ἀφιλότιμο οὔζο μαζὺ μὲ τὸ οὔτι, πού μὲ τόσο μεράκι ἐπαίξε ὁ ξαδέρφός μου, ὅταν μάλιστα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ γαρναλιστικούς μεζέδες! Νὰ μὴ σὰς τὰ πικυλοῦλο, σηκωθήκαμε καὶ συνεχίσαμε τὸν δρόμο μας, σκνίπα στὸ μεθύσι ὅλοι. Κι' ἔτσι χάσαμε τὸν δρόμο κι' ἀντὶ νὰ πᾶμε στὸ Ἀλεμδάγ, θρεθήκαμε στὸ... Καγιάδαγ. Ὅταν τὸ ἀντιληφθήκαμε, ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῇ ψηλά στὸν οὐρανὸ. Γιὰ νὰ πᾶμε ἀπ' ἐκεῖ πού εἰμαστε πειὰ στὸ Ἀλεμδάγ, ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε πίσω στὸ μέρος πού καθήσαμε τὴν νύχτα καὶ νὰ πάρουμε ἄλλον δρόμο, δηλαδὴ ὑπὸθεοι 5-6 ὥρῶν μὲ τὸ πρωτόγονο μεταφορικὸ μέσο μας.

Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν καθήσαμε πειὰ ἐκεῖ πού θρισκόμαστε. Βρήκαμε ἕνα δροσερὸ σκιερὸ μέρος κοντὰ σὲ μιά πηγὴ, ξεκουραστήκαμε μερικὲς ὥρες, κολατοῖσαμε λίγο, μιλήσαμε γιὰ διάφορα ζητήματα καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ριχτήκαμε στὸ φαγοπότι. Ἄ, Θεέ μου, τί θές καὶ δὲν εἶχαν φέρι οἱ εὐλογημένοι! Θὰ μὲς ζήλευε κι' ὁ Λούκουλος!

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα, χωρὶς διακοπὴ συνεχίσαμε τὴν οὐλοποσία μὲ τὴν γλυκεῖα μελωδία πού σκόρπαγε τὸ μαγεμένο οὔτι, πού θάσταζε ὡς ἀργὰ τὴν νύχτα. Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σὰς πᾶ ὅτι εἶχαμε γίνει φέσι ὅλοι; Καὶ χωρὶς νὰ τὸ πάρουμε χαμπάρι, μᾶς πήρε ὁ ὕπνος...

Ὅταν ἐγυπνήσαμε ἀργὰ τὴν νύχτα, ἀντιληφθήκαμε ὅτι ἔλειπαν τὰ σακκάκια μας μὲ τὰ πορτοφύλια μας, πού τὰ εἶχαμε θυγαλεῖ καὶ τὰ εἶχαμε κρεμάσει πλάι μας, τὰ φέσια καὶ τὰ παπούτσια μας!

Τί νὰ κάνουμε; Νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία; Μὰ πού νὰ θρεθῇ ἀστυνομία ἐκεῖ;

— Βρὲ παιδιὰ τοὺς εἶπα, σηκωθῇτε τώρα πού εἶναι νύχτα νὰ νυρίσουμε στὰ σπῖτια μας, πρὶν μᾶς πάρουν πρέφα καὶ ἐξευτελισθοῦμε.

Ἀνεβήκαμε στὸ κάρρο καὶ τότε θυμηθήκαμε ὅτι οἱ κλέφτες περιέργως δὲν εἶχαν κλέψει τὸ ἄλογο. Ὡστόσο πήραμε τὸν δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουμε. Ἀλλὰ σ'

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

Τραγουδοῦντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΡΟΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὴ Νέα Ὁρλεάνη τῶν Ἰνδιάνων Πωλιτειῶν, δύο παιδικία, ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Δέα, ἀκολουθοῦμενα ἀπὸ τὸν σκύλο τῆς τελευταίας, τὸν Χόμο, θυγαλὸν ἕνα πρῶτ' οὗτος δρόμο γιὰ νὰ πούλουν, ὁ πρῶτος λουλούδια καὶ ἡ δευτέρα κέρνα ἀγαματάκια πού φτιάχνει ὁ πατέρας τῆς. Ὁ Φίλιππος δὲν φαίνεται καὶ τόσο στωικός, μὰ ἡ Δέα, τῆς ὁποίας ὁ πατέρας εἶν' ἀρρωστος, ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν φτώχεια. Ὁ Φίλιππος μάλιστα μοιράζεται μαζὺ τῆς τὸ φαγητὸ τοῦ κι' ἔπειτα πηγαίνουν καὶ θρῖσκουν μιά ἀγαθὴ μιγάδα, τὴν Σελίνα, ἡ ὁποία πούλαει ζωαρχατὰ καὶ γλυκίσματα καὶ ἡ ὁποία ἐκθέτει στὸ τραπέζι τῆς τὰ λουλούδια τοῦ Φίλιππου καὶ τ' ἀγαματάκια τῆς Δέας γιὰ νὰ πούλουν εὐκολότερα. Ἡ Σελίνα ἔχει ἕνα παιδί, τὸν Ἀλιμπέλ, πού τὸν στέλνει καὶ πούλαει φρούτα μ' ἕνα καλάθι κι' ὁ ὁποῖος γυρίζει σὲ λίγο σὲ κακὰ χάλια, χωρὶς τὸ καλάθι τοῦ καὶ τὰ φρούτα τοῦ, γιὰτὶ, καθὼς λέει, τοῦ πᾶσανε στὸ ποτάμι.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε ἡ μικρούλα. Πρέπει νὰ πούλωθαι τὴν Ἑσμεράλδα.

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ ζωγράφος γελώντας. Ἐχεις γιὰ πούλημα καὶ τὸ ἀγαματάκι τῆς Ἑσμεράλδας; Πῆρα τὸν Κουασιμώδο. Σὰς λένε Δέα... Πού εἶναι λοιπὸν κι' ὁ Χόμος ὁ λύκος;...

— Κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀπάντησε ἡ Δέα. Δὲν εἶναι ὁ μᾶς λύκος, εἶναι σκύλος.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ ὁ Χόμος, ἔφρησε ἀργὰ τὴ θέα τοῦ καὶ πλησίασε νὰ μυριστῇ τὸν ἔξνο. Ὁ ζωγράφος πού χάθηκε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ζῶο, πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ φιλοφρόνημα, ὅπως φαίνονταν ἀπ' τὰ κουνήματα τῆς οὐρᾶς τοῦ, ξαναγύρισε γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του κοντὰ στὸν Ἀλιμπέλ.

— Περιέργο! εἶπε ὁ κ. Ἐνσμπορτ. Βλέπω ἐδῶ ζωντανὰ τὰ ἔργα τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ.

Τότε ἡ Σελίνα, χωρὶς νὰ τὴ δῇ ἡ Δέα, ἔκανε στὸν ζωγράφον ἕνα νόημα πού τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ ἕνα μέρος τῆς ἀληθείας σχετικῶς μὲ τὸν πατέρα τῆς μικρούλας.

Μάντεψε πῶς ἦταν ἕνας φτωχός, δυστυχισμένος καλλιτέχνης μὲ μεγάλο ταλέντο, ἀσθενὴς στὴν ψυχὴ καὶ σὲ σῶμα ὥστε πού εἶχε ὡς μόνον φίλο καὶ σύντροφο τὴ μικρὴ ἐκείνη κόρη...

Ὡ! πόσο θαθεῖα συγκίνησαν ὅλ' αὐτὰ τὸν κ. Ἐνσμπορτ!...

— Καλὴ μου μικρούλα, εἶπε στὴ Δέα, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ἂν ἔρθῃς στὸ ἀτελιέ μου, θὰ σοῦ πληρώσω τὴν ὥρα πού θὰ χάσῃς καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω κι' ἄλλα ἀγαματάκια. Δὲν θὰ σὲ κρατήσω πολὺ... Ἐπειὰ εἶναι καλλίτερα ἐκεῖ παρὰ νὰ μένης ὅλη μέρα στὸν δρόμο...

Ὁ κύριος ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Σελίνα ἐπεμυθίζοντας. Δὲν ἀκούσας τί εἶπε; Θὰ σὲ πληρώσῃ κι' ἔτσι θὰ πᾶς πολλὰ χρήματα στὸ κομμένο τὸν πατέρα σου.

Ἡ Δέα δίσταζε ἀκόμα. Τέλος, εἶπε δειλά: — Φοβάμαι μήπως ὁ πατέρας δὲν μ' ἀφί-

ση... Θὰ τὸν ρωτήσω. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ σπῖτι... Εἶν' ἀνάγκη!...

— Δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ὑποσχεθῇ τίποτε σήμερα, εἶπε ὁ Φίλιππος προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φιλί του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολο νάρθῃ αὐριο. Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς τὴ φέρω...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ ζωγράφος. Κατοικῶ σ' ἕνα μεγάλο σπῖτι, ἐδῶ πίσω... Θὰ ρωτήσετε τὴ θυρωρὸ νὰ σὰς δείξῃ τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Ἐνσμπορτ...

Καὶ ἐνῶ ἔδινε τίς πληροφορίες αὐτὲς στὸν Φίλιππο, ἔβαλε στὸ χέρι τῆς Δέας τὸ χαρτονόμισμα τῶν πέντε δολларίων, ἡ ὁποία τὸ ἔπηρε μ' ἕνα δλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη.

— ὦ! κύριε!... φώναξε. Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... Ναι, θὰ φροντίσω νάρθῶ. Ὅταν μάθῃ ὁ πατέρας μου, πόσο καλὸς εἶσθε ἴσως νὰ μ' ἀφήσῃ. Μπορῶ νὰ σὰς φέρω καὶ τὴν Ἑσμεράλδα;... Θέλετε νὰ τὴν ἀγοράσετε κι' αὐτήν;

— Ναι, ναί, θ' ἀγοράσω καὶ τὴν Ἑσμεράλδα, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος χαμογελώντας μὲ καλωσύνη... Θὰ εἶμαι καλὸς καὶ πρόθυμος πελάτης σου ἂν μοῦ φέρνης τ' ἀγαματάκια σου στὸ ἀτελιέ μου.

— Θάρθῶ!... Θάρθῶ αὐριο!... εἶπε ζωρὰ ἡ μικρούλα. Τώρα, Σελίνα, δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ καλάθι μου... Πρέπει νὰ γυρίσω γρήγορα στὸ σπῖτι...

— Ἐλα, πουλάκι μου, μὴν κάνεις ἔτσι!... εἶπε ἡ μιγάς μὲ φωνὴ γλυκεῖα δίνοντας τὸ καλάθι στὴ Δέα. Μὴν τρέχεις τόσο πολὺ... Θὰ σοῦ πονέσῃ τὸ κεφάλι σου καὶ δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἐτοιμάσης τὸ φαγητὸ τοῦ μπαμπά σου...

— Ὁχι, Σελίνα, πρέπει νὰ τρέξω. Χαίρετε, κύριε! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ! Ἀντίο, Φίλιππε! Ἀντίο, Σελίνα!

Καὶ μὲ πρόσωπο πού ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, ἀπομακρυνθῇ κε τρέχοντας, ἐνῶ ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος φαίνονταν πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς μικρῆς φίλης του, ἦταν τόσο ζωρὰς κι' εὐκρινὴς τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὅσο θαρρὺς κι' ἀργὸς φαίνονταν προηγουμένως.

— ὦ, κύριε... Τί καλὰ πού κάνατε πού ἀγοράσατε αὐτὸ τὸ ἀγαματάκι! εἶπε ἡ Σελίνα στὸν ζωγράφον, ἐνῶ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τῆς τὴν Δέα. Ἡ φτωχὴ μικρούλα!... Πόσο γάρηκα. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατηθῇ! Ἐτρέξε νὰ πᾶι στὸν πατέρα τῆς νὰ φάῃ.

Ὁ δυστυχισμένος, καθὼς φαίνεται, δὲν ἔφαγε οὔτε σήμερὰ τὸ πρῶτ', οὔτε χθὲς τὸ θράδυ... Ἡ Δέα δὲν τὸ χέει ποτέ... Ἀλλὰ ἐγὼ καταλαβαίνω πότε αὐτὴ κι' ὁ πατέρας τῆς δὲν ἔχουν φάει...

— Μένουν ἡσυχίαι;... εἶπε ὁ κ. Ἐνσμπορτ μὲ θαθεῖα συμπόνοια. Εἶναι δυνατόν;... Εἶναι λοιπὸν τόσο πτωχοὶ καὶ ἐν ἔχον κανένα νὰ τὰς συνδράμῃ;

— Κανέναν, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος. Ἦρθαν ἐδῶ ἀπὸ τὴ Γαλλία, ὅταν ἡ Δέα ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρούλα. Ζοῦσε ἀκόμα τότε κι' ἡ μητέρα τῆς. Ἀλλὰ ἡ φτωχὴ γυναῖκα πέθανε πολὺ γρήγορα κι' ἀπὸ τότε ὁ πατέρας τῆς εἶναι πάντα πολὺ ἀρρωστος...

— Αὐτὴ ἡ μικρούλα τὸν φροντίζει καὶ τὸν περιποιεῖται, εἶπε στενάχνοντας ἡ Σελίνα. ὦ! πλὴ μου κύριε, ἀγοράστε καὶ κανένα ἄλλο ἀγαματάκι τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου γι' ἀνάμνησιν τῆς μικρῆς αὐτῆς ὁδοῦ τῆς πού εἶδατε...

— Θὰ τὸ κάνω. Ἀσφαλὲς θὰ τὸ κάνω... Καὶ μάλιστα θὰ προσπαθῶ νὰ τῆς φανῶ χρῆσι-

μος και με άλλον τρόπο, άπάντησε ο ζωγράφος με καλωσύνη. Θά πω και σ' άλλους φίλους μου ν' αγοράσουν από τα αγαλματάκια της. Προσπάθησε να μου φέρης αύριο τo κοριτάκι, έπρόσθεσε άπευθυνόμενος στον Φίλιππο. Θά σκεφθώ με ποιόν τρόπο μπορώ να την θοηθήσω...

Και άφου χαρέτησε εγκράδια τον Φίλιππο και τη Σελίνα άπομακρόνηθε, κρατώντας με μεγάλη προσοχή τον Κουασιμόδο.

Ο Φίλιππος παρακολούθησε τον ξένο με θλέμματα γεμάτα θαυμασμό και συμπάθεια.

Ο κ. "Ενσμπορτ διέσχισε το σταυροδρόμι και μπήκε σ' ένα μεγάλο γωνιαίο σπίτι.

— Τι καλός πού είναι! έλεπε ο Φίλιππος. Τι να σου πω, Σελίνα! Δεν θλέπω την ώρα να πάω αύριο στο άτελιέ του για να μάθω να ζωγραφίζω...

— Κι' όπως είναι πολύ πλούσιος, πρόσθεσε ή Σελίνα, θ' αγοράση πολλά αγαλματάκια της Δέας.

ΣΤ'

Η ΘΕΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑ

Πρίν από μερικά χρόνια οι κάτοικοι της οδού Κήπων, στη γαλλική συνοικία της Νέας 'Ορλεάνης, ένοιωθαν ξεχωριστό καμάρι για την έπαυλι Ντετραβ το στολίδι της συνοικίας των.

Η έπαυλι αυτή ήταν ένα μεγάλο και ψηλό κάτασπρο σπίτι, περιστοιχισμένη από λαμπρές κιονοστοιχίες και ώραιες θεράντες. Χτισμένη στο θάθος ενός μεγάλου κήπου περιβαλλόταν από ένα ωραίο μαντρότοιχο με κόκκινα τούβλα, ο οποίος τη μισόκρυβε από τα θλέμματα των διαθετών. Δεξιά κι' άριστερά στη μεγάλη κυκλιδωτή πόρτα της έξωτερικής εισόδου της, ύψωνόντουσαν δυο πελώριοι παραστάται που υποθάσσαν δυο μαρμάρινα λιοντάρια, τα πόδια των οποίων στηρίζόντουσαν σε σφαίρες κανονιών, ενθύμια από τη στρατιωτική ζωή εκείνου, ο οποίος είχε χτίσει την μεγαλοπρεπή αυτή κατοικία.

Ο ιδιοκτήτης της έπαύλεως ήταν ένας στρατηγός που έπολέμησε έναντίον των "Άγγλων για την άνεξαρτησίαν της "Αμερικής.

Άμέσως μετά την ειρήνη που έκλεισε με την νίκη των "Αμερικανών, ο στρατηγός Ντετραβ έγκαταστάθηκε στην έπαυλι του κι' έτσι πολλά χρόνια έδινε εκεί τις πιο λαμπρές και πλούσιες έορτές και δεξιώσεις. Πολλές ήλικιωμένες κυρίες της Νέας 'Ορλεάνης θά θυμούνται ακόμα ένα χορό, ο οποίος είχε δοθή στην έπαυλι και στον οποίο είχαν παρευρεθί σαν ένα από τα πιο άξιωμινημόνευτα γεγονότα της ζωής τους.

Τα παιδιά και τα έγγνια του στρατηγού κληρονόμησαν διαδοχικά την έπαυλι, ως ότου όλοι πέθαναν σιγά-σιγά και ή μεγαλοπρεπής κατοικία περιήλθε στην κατοχή του μοναδικού άπογόνου του στρατηγού, του Καρόλου Ντετραβ, πλούσιου καλλιερητού ζαχαροκαλάμου.

Ο Καρόλος Ντετραβ προτιμώντας να μένη σε μιά άγροικία που είχε τα χτήματά του, όπου ήταν κ' ή δουλειά του, έγκατέλειψε την έπαυλι των προγόνων του, ή οποία γι' αυτόν τον λόγο έμεινε επί πολλά χρόνια κλειστή κι' έρημη. "Επειτα, κάποια χειμωνιάτικη ήμέρα, άντήχησε και πάλι από ζωή και κίνησι, μιάς γιορτής που δόθηκε επί ευκαιρία της εισόδου στην κοσμική ζωή της κόρης του Καρόλου Ντετραβ "Εστέλλας, που μόλις τότε είχε τελειώσει τις σπουδές της.

Την άλλη μέρα, ή έπαυλις έκλεισε και πάλι, γιατί ή οικογένεια Ντετραβ ξαναγύρισε στα χτήματά της. Αύ ά έγιναν τον χειμώνα που προηγήθηκε του έμφυλου άμερικανικού πολέμου, δηλαδή κατά τον τελευταίο χρόνο της χαράς και της ευτυχίας, που τον διαδέχθηκαν τόσα χρόνια συμφορών και σπαταγμού.

Ο Καρόλος Ντετραβ έτάχθη από τους πρώτους με το μέρος των Βορείων Πολιτειών που ήσαν υπέρ της άπελευθερώσεως των δούλων και πήγε να πολεμήση.

Αλλά δεν ξαναγύρισε πειά... Σκοτώθηκε.

Η γυναίκα του κ' ή κόρη του, ή όποιες έμεναν στην έξοχή, τόν κάκω περιέμεναν τον γυρισμό του στην έρημιά των κατεστραμμένων χτημάτων τους. Σε λίγον καιρό ή κ. Ντετραβ πέθανε κι' αυτή από την θλίψη της, αφήνον ασ την πτωχή "Εστέλλα όρφανή.

Η νέα δεν είχε άλλους συγγενείς εκτός από μερικούς εξαδέλφους της στη Γαλλία, τους όποιους ποτέ δεν είχε δει. Σε λίγον καιρό διαδόθηκε στη Νέα 'Ορλεάνη ότι ή

"Εστέλλα παντρεύθηκε... Ποιόν όμως; Κανένας δεν το έμαθε...

"Εξ άλλου, κανένας δεν ενδιαφέρθηκε έξαιρετικά για το περιστατικό αυτό μέσα στη φρίκη του έμφυλου πολέμου. "Ετσι, όταν, σε λίγον καιρό, μιά νύχτα, οι κάτοικοι της οδού Κήπων ξύπνησαν περίτρομοι θλέποντας τεράστιες φλόγες πυρκαϊάς να τυλίγουν την έπαυλι και όταν την άλλη μέρα έμαθαν ότι ή "Εστέλλα μαζί με το νεογέννητο παιδί της είχαν καί, εξαφανίστηκαν υπερβολικά.

Κανείς, θλέπετε δεν ήξερε ότι έμεναν άνθρωποι στην έπαυλι κι' ότι ή "Εστέλλα, που κι' αυτή είχε χάσει τον σύζυγό της σε μιά μάχη κοντά στην άγροικία που κατοικούσε, είχε φύγει από τον τόπο του αίματηρου δράματος κ' είχε καταφύγει στην έπαυλι των προγόνων της.

Είχε φθάσει την προηγούμενη μέρα της πυρκαϊάς μαζί με το παιδί της και μιά ύπηρετρια. Την είδαν μόνο δυο πλανόδιοι πωλητάι κι' έτσι χάρις σ' αυτούς, ή θλίβερη είδισι διαδόθηκε: τρεις άνθρωποι κοιμούντουσαν την νύχτα της πυρκαϊάς στην έπαυλι και κανένας απ' αυτούς δεν έφυγε από τον φριχτό θάνατο.

Με την εξαφινική αυτή καταστροφή, ή οικογένεια Ντετραβ έσθωσε με μιάς, όπως εξαφανίστηκε κ' ή παλαιά της έπαυλις, από την όποια δεν άπόμειναν παρά μερικές μισοκαμένες κολώνες κι' έτοιμόρροπες καπνοδόχες, άνάμεσα στα μαύρα έρείπια.

Αλλά σε λίγον καιρό, ή θαυμαστή αυτή καλλιτέχνις που λέγεται φύσις, στόλισε κι' έξωράισε τα έρείπια, σκεπάζοντας τα με άφθονα φυλλώματα και λουλούδια κ' οι περίεργοι που σταματούσαν απ' έξω για να κυτάξουν από τα κάγκελλα της έξώπορτας δεν έβλεπαν παρά μιά άπέραντη πρασινάδα από την όποια πρόσβαλλαν ή κολώνες.

Την άνοιξη, ή μαργαρίτες ύψωνόντουσαν πάνω απ' τους τοίχους, κ' ή κληματίδες έβεφαν τόσο πυκνές παντού, ώστε μισοσκέπαζαν την άσπρη πινακίδα επάνω στην όποια ήσαν γραμμένες με μαύρα γράμματα ή λέξεις: "Ε ν ο ι κ ι α ζ ε τ α ι ή Π ω λ ε ι τ α ι.

Η ήμέρες περνούσαν, ή έπιγραφή έμενε εκεί, έκτεθειμένη στον ήλιο και στη θροχή, αλλά κανείς δεν παρουσιαζόταν για να νοικιάση ή να αγοράση την έπαυλι ή για να κατοικήση στο σπίτι: οι του θάθους που είχε ξεφύγει απ' την πυρκαϊά. Το κτήμα το είχαν κληρονομήσει οι άγνωστοι εξαδέλφοι της "Εστέλλας στη Γαλλία.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο περισσότερο ή έπαυλις φαινόταν έγκαταλειμμένη και παραμελημένη. Η χλόη, την όποια τόσο περιποιόντουσαν άλλοτε, άπλωνόταν άγρια κι' άνυπότακτη, οι θάμνοι είχαν γίνει δέντρα, ή τριανταφυλλίες και τα γιοσεμιά άπλωναν τα κλαδιά τους προς όλες τις διευθύνσεις ζητώντας ύποστηριγμα, ένα πλήθος πουλιών είχαν στήσει τις φωλιές τους κάτω απ' τα φυλλώματα και μεγάλωναν εκεί τα μικρά τους.

Ο κήπος φαινόταν πάντα ωραίος, αλλά ή άνάμνησις της φοβερής καταστροφής σαν ν' άπλωνόταν ακόμα στο κατάρσινο εκείνο μέρος, έδιωχνε κάθε άνθρωπο που θά ήθελε να έγκατασταθί εκεί.

Γι' αυτό, με τον καιρό, ή έπαυλις άρχισε να θεωρηται απ' τους γειτόνους στοιχειωμένη κι' όλοι φανταζόντουσαν ότι πίσω απ' τη σκουριασμένη της πόρτα κρυβόταν κάποιο φοβερό μυστικό.

"Ετσι κανείς δεν τολμούσε ν' άψηφήση την άγρια έρημιά και το ύποβλητικό μυστήριο του περιβάλλοντος για να έγκατασταθί στο κομψό σπίτι: οι του θάθους, το όποιο άλλοτε, στα ευτυχισμένα χρόνια χρησίμευε ως κατοικία των ύπηρετών.

Μιά μέρα, ωστόσο, οι περίοικοι είδαν μιά ήλικιωμένη μαύρη γυναίκα, που κρατούσε από το χέρι ένα λευκό άγοράκι να σταματάη μπρός στην έπαυλι Ντετραβ. Τά ρούχα της μαύρης ήσαν καθαρώτατα. "Ενα λευκό μαντίλι, δεμένο γύρω στο κεφάλι της μισοσκέπαζε τα γκριζά μαλλιά της.

Το παιδάκι ήταν ωραίο και δροσερό σαν λουλούδι. Η μαύρη έμεινε επί πολλή ώρα άκουμπώντας το πρόσωπό της στις σιδερένιες κιγκλίδες της πόρτας κι' όταν το τράθηξε από κεί, ίχνη δακρύων φαινόονταν στα μάγουλά της.

Σε λίγες μέρες, οι γείτονες είδαν ένα πρωί μιά λεπτή στήλη καπνού να ύψωνεται από την καπνοδόχο του μικρού σπιτιού του θάθους κι' απ' αυτό συμπεράναν, ότι ή έπαυλις Ντετραβ είχε θρή ένοικιαστή.

(Άκολουθεί)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΑΡΘΡΟ

(Συνέχοντας την δημοσίευσι των άναμνήσεων της ζωής των κορυφαίων Γάλλων δημοσιογράφων, δημοσιεύουμε σήμερα ένα χαριτωμένο κομμάτι του γνωστού Γάλλου δημοσιογράφου Πώλ Μπρυλά, γεμάτο από συγκίνησι, αλλά και παραινέσεις προς τους νέους που πρωταρχίζουν να γράφουν).

Δεν δημοσίεψα ποτέ την πρώτη μου έπίσκεψι στον Ζολά. "Ήμουνα τότε είκοσι χρονών και περνούσα μιά από κείνες τις μαύρες περιόδους, που γνώρισαν τόσο συγγραφείς στο ντεμπούτο τους και που τις άναθυμιούνται μ' άνατριχίλα. "Ενας πονόκαρδος συνάδελφός μου μου άνέθεσε τότε να πάω να δω τον Ζολά, θεοδικώνοντάς με ότι ο Μαίτρ δειχνότανε πονόμυχος στους νέους και άφηνε εύκολα να του πάρουν συνέντευξη... "Ήτανε κι' αυτό ένα μέσον, για να καλώσω ένα λουδοθήκιο. Και ο καλός μου συνάδελφος μου δάνεισε για την περίστασι μιά ρεντιγκότα, μιά γραβάτα και τα άποααιήτα γάντια.

Σε λίγο, έτρεχα στην όδο Βρυξελλών. Την προηγούμενη μέρα, είχα θρή το έσπιατόριό μου, που έκανε πίστωση, κλειστό εξ αίτίας των πολλών χρεών... Και δεν είχα ούτε ένα λεπτό στην τσέπη μου!

Μιά ψιλή, μονότονη θροχή, μου δυσκόλευε τα θέματά μου. Δεν ήθελα να φτάσω λαοπρόβην στο σπίτι του "Δασκά-λου.

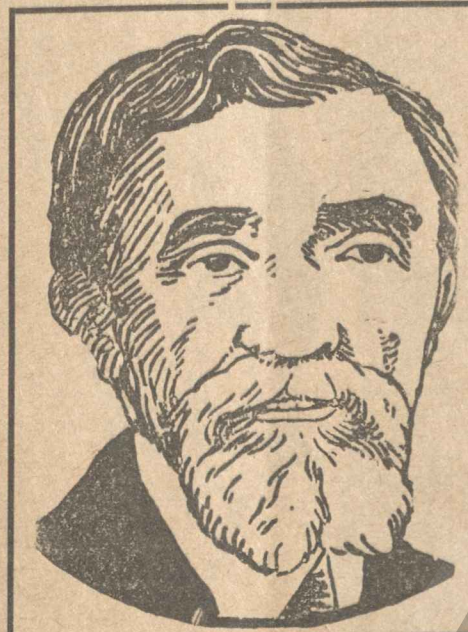
Σκέφθηκα τότε, να καταφύγω για λίγη ώρα σε κανένα κατάλληλο μέρος, στα περί το σπιτιού του, για να μου δοθή ο καιρός να στεγνώσω.

Είχα ακόμα σχεδόν μισήν ώρα καιρό! Χαμένος κάτω από τη ρεμίζα ενός μαγαζιού, γλωσώ, με το στομάχι άδειο, με τα πόδια θρεγμένα μέσα στα παλιά παπούτσια μου, που στάζανε λάσπη, τσιμπούριζα κάτω από την παγωνιά του Δεκεμβρίου. Η ρεντιγκότα μου ήταν ύποπρη, αλλά το πανταλόνι μου, πολύ κοντό, άποτραβιόταν άξιοθρήνητα, σαν το δέρμα ενός λαγού που τον γδέρνουν... "Ενοιωθα πώς με άδικοῦσε... "Οχι, δεν είχα καθόλου το ύφος ενός νέου, που ήθελε να κατακτήση το Παρίσι! Και ή συστολή μου έγινε αγωνιώδης, από τον φόβο μήπως έκανα κακήν εντύπωσι στον Ζολά. Θά τραύλιζα μπροστά του ένοχλητικάτα, θά παρέλυα από άδεδιότητα και συγκίνησι, θά είχα το ύφος ενός πτωχού άνδραπάκου, που δεν είχε κα-λούσι πίστι στον έαυτό του...

Δυόμισι ή ώραι! "Ήταν ή κατάλληλη στιγμή. Τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν. Σκοτούσα τα μάτια μου, που το κρύο τα είχε γεμίσει με δάκρυα, προσπάθησα να πάρω μιά άλλη έκφρασι, την έκφρασι ενός ανθρώπου χορτασμένου. Θέληνα να φανώ εύθυμος, χαμογελαστός, γεμάτος έπι-στοσύνη, μπροστά σ' αυτόν τον μεγάλο άνθρωπο, που θαύμαζα την ήρεμη ένεργητικότητα του, τους άγώνες της ζωής του, τον άπέραντο μόχθο του. Και συγκεντρώνοντας τις συνάψεις μου, προχώρησα προς το σπίτι, όπου κατοικούσαν οι δημιουργοί των "Ρ ο υ γ κ ό ν - Μ α κ ά ρ.

"Όταν έφθασα όμως μπρός στην πόρτα του Ζολά, άρχισα πάλι να με κυριεύει ο φόβος μου! Δεν τολμούσα να χτυπήσω πόσο μεγάλη, πόσο άυστηρή και στενόχωρη μοϋ φαινόταν κείνη ή πόρτα! "Εμεινα μερικά λεπτά άκίνητος, παραβλοισμένος, ρίχνοντας άνήσυχα θλέμματα προς όλες τις διευθύνσεις και νομίζοντας πώς άκούγα παταγώδη γέ-λια στην άβυσσά εμφάνισι μου...

Τόσο το χειρότερο! Στηρίχθηκα στο θυρόφυλλο, με μιά τρελήν έπιθυμία, να το σκάσω όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Μιά ή πόρτα άνοιξε στο σπράξιμό μου... Μπήκα μέσα σε σέβασμό, με το κεφάλι έσκούφατο, άνήσυχος για τα άβυσσα παπούτσια μου που σε κάθε βήμα άφηναν ένα θλι-βερό γουργουρητό, γιατί είχαν γεμίσει νερά κι' έκαναν σαν να ξερούσαν!

Ο Πώλ Μπρυλά

ΤΟΥ PAUL BRULAT

Ξαφνικά ένας ύπηρετης παρουσιάστηκε μπροστά μου. Τον ρώτησα:

— Ο "Δάσκαλος μπορεί να με δεχθί;
— Η κάρτα σας;
Δεν είχα κάρτες, κι' όμως έκανα πώς ψαχνόμουν. Στο τέλος είπα τ' όνομά μου.

— Καλά, περιμένετε, θά πάω να δω.
Ο ύπηρετης έφυγε και σε λίγο ξαναγύρισε.

— "Αν ο κύριος θέλη, άς κάνη τον κόπο ν' άνεβή.
"Ανέβηκα ένα πάτωμα και σταμάτησα. Το γραφείο του "Δασκάλου ήταν άνοιχτό. Καθισμένος μπροστά στο γραφείο του, ο Ζολά, χαμόγελαν πίσω από έναν σωρό θιθίων και χαρτιών. Καρφώθηκα στο κατώφλι, μη τολμώντας να προχωρήσω.

— Περάστε, λοιπόν, φώναξεν ο μυθιστοριογράφος.
"Εξακολουθούσα να μένω άκίνητος... Τέλος, ο Ζολά σηκώθηκε και προχώρησε προς το μέρος μου, με το χέρι του άπλωμένο.

— Συγγνώμη... τραύλιζα. "Ισως να σάς άνησυχά.
— "Οχι, καθόλου για την ώρα. Καθήστε.

Κάθησα στην άκρη, έντελώς στην άκρη μιάς πολυθρόνας. Ο Ζολά, θλέποντάς με, χαμογέλασε. Στην πραγματικότητα, δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο πάνω του, αυτός ο "Αρχοντας της λογοτεχνίας. "Ήταν, κάτω από ένα παρουσιαστικό λίγο σκληρό, ένας θαυμασιος άνθρωπος, άπλός, εγκάρδιος, γεμάτος φωτεινή καλωσύνη. Το θλέμμα του ήτανε γλυκό και εύθύ, το μέτωπό του πολύ διηπλό. Η φυσιογνωμία του εξέφραζε μιά θέλησι ήρεμη και δυνατή. Είχε παλαιά δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια ποστού να γίνη διάσημος κ' είχε μιά τέτοιαν άπλότητα ακόμα στο παρουσιαστικό του, ώστε φαινότανε σά να μην έχη συνείδησι της δόξης του.

Καθώς εξακολουθούσα να σιωπώ, άποφάσισε να με εξέτάση εκείνος, αντίστρέφοντας τους ρόλους, παίρνοντας συνέντευξι απ' αυτόν που πήγε να του πάρη συνέντευξι. Χωρίς άμφιβολία, τα είχε κιόλας μαντέψει όλα, θλέποντάς με: Την κοινή και συνηθισμένη Ιστορία του πτωχού νέου, συνεπαρμένου από λαχτάρα για την δόξα, που φτάνει μιά μέρα ξαφνικά στο Παρίσι, με τον πυρετό να το κατακτήση. Κι' αχά όλα έπραξε να τον κάνουν λίγο σκεπτικό: Είχε δη-ό-σους νέους στη ζωή του, κατεστραμμένους από τη φιλολογία, ώστε το θλιβερό μου παρουσιαστικό να του έμπνεη μεγάλες άνησυχίες!

"Εν τούτοις, καθώς δεν του άρεσε ν' αποθαρρύνη κανένα, με ρώτησε αν είχα γράψει τίποτα. Γονιμένος από την τσέπη καλωσύνη του, τράβηξα από την τσέπη μου το χειρόγραφο ενός διηγήματος, του καλύτερου που είχα γράψει!

— "Ας το δούμε! έλεπε ο "Δάσκαλος. "Αρχισα να διαβάζω, τραύλιζα, τα μάτια μου θόλωσαν, τα φύλλα του χαρτιού έτρεμαν στα χέρια μου.

— Δώστε μου το μένα, θά τα κατάφερω καλύτερα, μου είπεν εκείνος.

Και ο μεγάλος άνθρωπος άρχισε να διαβάξη το φτωχό μου χειρόγραφο... Δεν άνάσασα πειά κυττάζα με άγωνία το πρόσωπο του "Δασκάλου, κατασκόπευα και τις παραμικρές κινήσεις του. Μοϋ φαινότανε πώς ή μοιά μου, ή ζωή μου ολόκληρη έπρόκειτο να κριθί σ' εκείνα τα δευτερόλεπτα.

Ο Ζολά τέλειωσε. Χωρίς να πη λέξι, σηκώθηκε, προχώρησε προς το γραφείο του, και σημείωσε λίγες λέξεις σε μία κάστα. "Υατέρα, γυρίζοντας προς εμένα:

— Πάρτε, νά, λίγα λόγια για τον διευθυντή ενός περιοδικού. Νά του δώσετε το έργο σας.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

- 1) Νεανικό απογευματινό φόρεμα από κρέπ ντε σιν έμπριμέ. 'Η φούστα είναι πλισσαρισμένη, η ζώνη λευκή και στολισμένη από μερικά λουλούδια.
- 2) Καλοκαιρινό φορεματάκι από μεταξινό μπλέ-άνοιγτό. Το σβλίζει ζώνη διολέ κι' ένα μεγάλο κουμπι' ομοιόχρωμο ψηλά στο στήθος. 'Η τράντα διολέ επίσης.
- 3) Φόρεμα από κρέπ ντε-σιν ριγιέ. 'Η μέση πλισσέ, η ζώνη λευκή.
- 4) Καλοκαιρινό ανσάμπλ φόρεμα μεταξινό μπλέ-μαρέν. 'Η ζακέττα με άγγλικό κέντημα γαρνίρεται στις άκρες με λευκό μεταξινό.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ίστορία μιὰς γατούλας

Δύο χρόνια τώρα η Μούτσεν, η μικρούλα μαύρη γάτα, ζούσε στο «Βατουσσί». 'Ο πλοίαρχος την είχε πάρει από το Πόρτ - Σάϊν, τότε που ήταν ακόμα μικρούλα, σαν ένα δάγκυλο, Ναύτες, μάγειροι και θαυματοφόροι του πλοίου, δέχονταν γέμιζαν χάδια και περιποιήσεις. Μά κείνη ήταν πολύ περήφανη και δεν άφηνε ποτέ την επιφύλαξί της. 'Οταν άκουγε να την φωνάζουν: «Μικρούλα Μούτσεν, αγαπημένη μου», είχε πολλές αμφιβολίες, ή όμορφη γατούλα.

Αλλά γι' εκείνη που τη φώναζαν έτσι δεν θάχε στο 'Αμβούργο ή στη Φρανκφούρτη μιάν άλλη Μούτσεν με μπλε μάτια όμως και με κάτασπρα πόδια.

Σε κάθε λιμάνι, ο πλοίαρχος, σαν καλός οικογενειάρχης, συμβούλευε την Μούτσεν:

«Δεν σε κλειδώνω μέσα στην καμπίνα μου, φτωχούλα Μούτσεν, μά αν θέλεις να μ' ακούσης, μὴν εγκαταλείψεις το πλοίο. Τη ζωή την ξέρω καλύτερα από σένα. 'Η περιπέτεια των λιμανιών οδηγούν πολύ μακριά».

Έτσι το «Βατουσσί» είχε φθάσει πολλές φορές στο 'Αμβούργο, στην 'Αμβέρσα, στο Σούθαμπτον, στη Λισσαβώνα, στη Μασσαλία, στο Πόρτ - Σάϊν και σ' όλα τα λιμάνια γύρω από την 'Αφρική, χωρίς η Μούτσεν να τ' άπισκεφθῇ.

Είχε δὴ τόσους ορίζοντας δύο χρόνια τώρα! 'Ηταν ἡ μασκότ του πληρώματος και ἔκτελούσε τὸν ρόλο της με αξιοπρέπεια!

«Καλή μου Μούτσεν, ἔχοντας ἑσένα στο καράβι μου, εἶμαι ὁ πιὸ τυχερός πλοίαρχος τοῦ κόσμου, ἐπειδή σου ἀγαπᾶμαι συχνά ὁ καπετάνιος. Μείνε μας πιστή, ἀφοῦ αὐτὸ ἀλλοστε εἶναι τὸ συμφέρον σου. Θὰ ζήσης ἔδω με κάθε ἡσυχία καὶ ὅταν θὰ πεθάνης, θὰ σε ταριχέψω».

Αλλά ἡ Μούτσεν ἦταν μιὰ μικρὴ γατούλα καὶ παρ' ὅλη τὴ μεγάλη φυσικὴ σοφία της, μιὰ τρελλὴ φλόγα ἔλαμπε μέσα στις πράσινες κόρες τῶν ματιῶν της.

Ένα πρωινὸ τοῦ 'Ιουλίου, στὴν 'Ερυθρὰ Θάλασσα, ἔκανε τὴ συνθησμένη βόλτα της στὴ γέφυρα, ὅταν ἁφνικὰ σταμάτησεν ἑκπληκτικῇ. Μπροστὰ σὸ μπουσούδι της ἀντίκρουσε δύο γυναικὲς πόδια με σαντάλια, τόσο μακριά, πὺ ἡ Μούτσεν ἔμεινε ἐμβρόντητη, καθὼς τὰ εἶδε. Συνήλθεν ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἐκπληξί της καὶ ἀντὶ νὰ τὸ σκάσει, ὅπως ἔκανε σ' ὅλες τὶς ἀπροσδόκητες περιστάσεις, ἔτριψε τὴ ράχι της σὰ πόδια τοῦ ἀγνώστου καὶ ρουρεζοῦσε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της. 'Ο ἀγνώστος ἔσκιψε τότε καὶ ἔπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὴν Μούτσεν, ὅταν ἕνα γερὸ γρατζούνισμα τὸν ἔκανε νὰ τὸ ἀποσύρῃ:

«Κατριτσιόζα! σκέφθηκε, σκουπίζοντας τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεχε ἀπ' τὸ γρατζούνισμα.

'Ο ἀγνώστος εἶχε μαρκάρε σ' τὴν Μασσαλία, κάτω ἀπὸ τὸν 'Ισημερινό. Ἐργάστηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κέντρα. Δεκαπέν-

τε χρόνια ἀγωνιζότανε στὴν 'Αφρική, ἀναζητώντας χρυσοφόρες φλέβες. Ἐπέστρεψε τώρα στὸ γενέθλιο τόπο του, στὴν Φλάντρα, ὅπως ἔκανε κάθε δύο χρόνια. Στὴ Φλάντρα δὲν τὸν περιμένε καμμιά ἀγάπη.

Τὸ θράδυ τῆς συναντήσεως του με τὴν Μούτσεν, ξαναβρῆκε τὴ μικρούλα μέσα στὴν καμπίνα του. Κοιμώτανε στὴν κοκέττα του, ἡσυχά - ἡσυχά. Ξεχνώντας τὸ γρατζούνισμά της, ὁ ἀγνώστος ἄπλωσε τὸ χέρι του στὴ ράχι τῆς Μούτσεν καὶ ἄρχισε νὰ τὴν χαϊδεύῃ ἀπαλά. 'Η Μούτσεν, ἀδιάφορη στὴν ἀρχή, τὸν ἄφησε νὰ τὴ χαϊδεύῃ, ὕστερα ξετεντώθηκε καὶ ρουρεζοῦσε γλυκά. Τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου τῆς ἔλεγε: «Εἶσαι μιὰ ὀρσία μαύρη γατούλα. Τὰ πλευρά σου εἶναι λεπτά, τὸ τρίχωμά σου ἀπαλό καὶ τὸ κεφάλάκι σου ἑξάισιο. 'Ω! πόσον ἀγαπᾶ αὐτὸ τὸ ὡμορφο μπουσούδακι! Μπορεῖς νὰ με πιστέψης, Μούτσεν, δὲν ἔχω καμμιά γυναῖκα μέσα στὴν καρδιά μου. Αὐτὲς ἡ φιλοφρονήσεις εἶναι ἀποκλειστικὰ γιὰ σένα».

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ Μούτσεν κοιμήθηκε πάνω στὸ στήθος τοῦ ἀγνώστου.

'Η Μούτσεν καὶ ὁ ἀγνώστος φίλος δὲν χωρίστηκαν περὶ μέχρι τὴ Μασσαλία. Οἱ ἐπιβάτες γελοῦσαν, βλέποντας τὴ μαύρη γατούλα ν' ἀκολουθεῖ τὸν φίλο της θῆμα πρὸς θῆμα. Τὸ πλήρωμα, ποῦ παρατήρησε τὴν ἀπιστία τῆς μασκότ, διασκέδασεν ἐπίσης.

Στὴ Μασσαλία, ὁ ἀγνώστος ἐτοίμασε τὰ μπουσούλα του. Καθὼς ἐγκατέλειπε τὴν καμπίνα του, ἐνοιώσε κάτι νὰ τρέβεται σὰ πόδια του: 'Ήταν ἡ Μούτσεν.

— Γιὰ σένα θὰ προδώσω τὸν πλοίαρχο, τὸν δεῦτερο καπετάνιο, τὸν ἀρχιμάγειρο, τὸν γιαντὸ, ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου τῆς μασκότ, ἔλεγε ἡ νεύρῳδης ρακεκοκκαλιά τῆς μαύρης γατούλας.

— Σύμφωνα! τῆς ἀποκρίθηκε τρυφερά τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου.

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ Μούτσεν, ξεχνώντας τὶς συμβουλὲς τοῦ πλοίαρχου, πέρασε τὴ γέφυρα, πῆδησε στὴ γῆ καὶ ξεμπάρκαρε κι' αὐτὴ στὴν Μασσαλία. 'Ο φίλος της καὶ ξεμπερδεύει τὴν ἀγκυλιά του καὶ τὴν μετὲ τὴν περιμένει. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὴν φέρε σαν μιὰ γυναῖκα. Μανάχα, στὸ πρῶτο μωχαλὶ ποῦ συνάντησε, ἀγόρασε ἕνα πανέρι καὶ τὴν ἀπόθεσε μέσα.

'Η Μούτσεν πέρασεν ἔτσι ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ τὴ Βρυξέλλες καὶ ἔφθασε σ' ἕνα ὁμιχλώδες χωριό, ὅπου ὁ φίλος της εἶχε νὰ ἔχει ἕνα σπίτι, με ἄφρονες ἱτιές ὁλόγυρά του.

Ἡ Μούτσεν γρατζούνισε μὲ τὰ νύχια της τοὺς κορμούς τῶν δέντρων. Ἐπαύει, κυλιώτανε σὸν γρασιδί τῆς αὐλῆς κι' αὐτὸ τῆς ἐκρωστίζε τὸ τρίχωμα. Τὸ θράδυ, κουρασμένη ἀπὸ τὰ παίγνια της, ἀποκοιμώταν στὰ γόνατα τοῦ φίλου της, καλὸνυρισμέ ν' ἡ.

Ἦτανε πολὺ εὐτυχισμένη. Οἱ γοῖες τοῦ ἀγνώστου δὲν γιναν πολὺ λίγη συμπάθεια σ' τὴν

Μουτσεν.

«Τί ιδέα κι' αυτή νά φέρη μιά γάτα από την 'Αφρική, τη στιγμή που υπάρχουν τόσες και τόσες εδώ!» Έλεγαν.

«Τί έγωισμός!» σκεφτόταν η Μουτσεν.

Ο άγνωστος δέν πρόσχε καθόλου τὰ λόγια τών γονέων του, και η Μουτσεν κι' αυτός αγαπιόντουσαν κάθε μέρα και περισσότερο.

Η Μουτσεν, έν τούτοις, είχε φυλάξει στο όμορφο κεφαλάκι της, τις γατίσιες της τρέλλες. Ένας παιδικός φίλος του άγνωστου πήγε μιά μέρα νά του κάνει επίσκεψη. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ άσκημος και μόλις πήγε νά καθήσθαι ντιθάιν, όπου ξάπλωνε η Μουτσεν, εκείνη ρίχτηκε κατ' έπάνω του. Ο άγνωστος τότε δέν συνωφρώθηκε, αλλά (φτωχούλα Μουτσεν!) δέν γύρισε νά την κυττάξη τρεις ολόκληρες μέρες. Η Μουτσεν του κάκου στριφογύριζε γύρω του και έτριβε τη ράχι της στα πόδια του: ο φίλος της δέν υποχωρούσε. Η Μουτσεν άρχισε τότε νά μιουριζή και κλαυθμρίζη, μά δέν έγινε τίποτα. Περιωρίστηκε τότε νά τόν ακολουθή άπαλά, πιστά. Ένα θράδυ, τέλος, ο φίλος της χάιδεψε το κεφαλάκι της και το χέρι του της έλεγε λυπητερά: «Ζηλιάρογα! Μου έρχεται η έπιθυμία νά σε πετάξω στο θάθος κανενός πηγαδιού!» «Υστερα ο άγνωστος έσχασε τὰ πάντα και η Μουτσεν κι' αυτός ξανάγιναν καλοί φίλοι, τόσο καλοί φίλοι, ώστε εκείνος της μιλούσε σαν σε μιά γυναίκα.

«Μικρούλα μου Μουτσεν, της έίπε μιά μέρα, ήρθα εδώ γιά άνάπαυσι. Πρέπει νά ξαναγυρίσω στον τόπο, όπου βρίσκονται η φλέβες του χρυσού. Έκεί κάτω θ' άποκτήσω περιουσία. Και τότε θά ξαναγυρίσω στην Εύρώπη, μικρούλα μου Μουτσεν. Θ' αγοράσω ένα ώραίο αυτοκίνητο, ένα μεγάλο σπίτι, δυο φορές πιό μεγάλο από τουτό εδώ κ' ύστερα θά γτίσω μια έκκλησία. Αυτό είναι το όνειρο της ζωής μου. Πρέπει, λοιπόν, νά φύγω, Μουτσεν, μικρούλα μου Μουτσεν...»

Από κείνη την ημέρα, η Μουτσεν έπεσε σε θαθεία λύπη. Το χέρι του φίλου της γινότανε όλοένα λιγώτερο τρυφερό. Τη νύχτα την άπομάκρυνε από το στήθος του, όπου άλλοτε κοιμότανε τόσο ευτυχισμένη.

«Μικρούλα μου Μουτσεν, της έλεγε, δέν μπορώ νά σε πάρω μαζί μου στον τόπο του χρυσού. Θέλεις, λοιπόν, νά σε κλέψουν οι λευκοί; Νά σε σκοτώσουνε τὰ θηρία; Νά σε φάνε οι άγριοι; Είσαι μιά τόσον όμορφη μαύρη γατούλα! Έξέ άλλο, θά με δυσκολεύει...»

Συχνά η Μουτσεν κάρφωνε τις κόρες των ματιών της στο πρόσωπο του άγνωστου, μά εκείνος δέν τις έβλεπε, γιατί ήτανε πειά μακρυνά όνειρευότανε τούς τόπους με τις χρυσόφορες κοιλάδες.

Μιά νύχτα, η Μουτσεν έγκατέλειψε το σπίτι με τις λιτές κι' έφυγε. Διευθύνθηκε προς την 'Αμβέρσα, όπου το πλοίο της, το «Βατούσι» περνούσε συχνά. «Θέλω νά ξαναγυρίσω στο έπάγγελμά μου, της μαρκότ, αφού ο άγνωστος δέν μ' αγαπά πειά, ο κακός!» σκέφθηκε. Περπάτησαν έτσι στην έξοχη, μέρες και νύχτες. Το δέρμα των ποδιών της έρεθίστηκε πολύ, ύστερα μώωσε. Η ώραία μαύρη γατούλα μεταμορφώθηκε σε μιά γάτα των δρόμων, άδυνατισμένη και δύσπιστη. Μιά μέρα, τέλος, έφθασε στην 'Αμβέρσα και ώ! ευτυχία! είδε τὰ δυο κόκκινα φουγάρα του πλοίου της. Πέρασε τότε τη σκάλα κι' έτρεξεν άμέσως, κατά τη συνήθειά της, στην καμπίνα του πλοιάρχου. «Όταν είδε νά μπαίνει στην καμπίνα του κείνη η άδύνατη και καταλασπωμένη γάτα, όπλοίαρχος κυριεύθηκε από θυμό:

— Πώς αφήντε νά μπαίνουνε στο καράβι, όλα τὰ ψωραλέα γατιά του λιμανιού; 'Αθλιοι, που είχατε τὰ μάτια σας; Φτάνει που αφήσατε νά μου κλέβουνε την ώραία μαύρη γατούλα μου!

Ο καμαρότος άρπαξε τότε τη Μουτσεν από το λαιμό και την πέταξε απότομα στην προκυμιά.

Η Μουτσεν, παραζαλισμένη, τσέκασε σέρνοντας τὰ πληγωμένα πόδια της. Δέν έπεσε στη θάλασσα γιά ν' αυτοκτονή, γιατί η γάτες άποφεύγουνε το νερό.

Η Μουτσεν ξαναβρήκε τότε τον δρόμο γιά το σπίτι με τις λιτές. Έφθασεν εκεί εξαντλημένη έντελως. Ο άγνωστος κατοικούσεν ακόμα εκεί. Παρ' όλο που ήτανε σε μιά κατάσταση αξιοβήρηντη, ο φίλος της την άναγνώρισεν άμέσως, γιατί την είχαν αγαπήσει. Της χάιδεψε τη ράχι, όπως άλλοτε.

«Από που έρχεσαι, θεότρελλη; έλεγε το χέρι του. Γιατί μ' έγκατέλειψες; Δέν μ' αγαπούσες, λοιπόν, πειά, μαύρη γατούλα;»

Η Μουτσεν συνήλθε τότε έντελως κι' άρχισε την πρώτη

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ — ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΛΑΔΕΡΑ

Καθαρίζουν τὰ φασολάκια και άντι νά σχίσουν στη μέση τὰ κόβουν 3—4 κομματάκια τὸ καθ' ένα. Γιά μισή όκμ σχεδόν φασολάκια προσθέτουν άλλη μισή όκμ κολοκυθάκια, τὰ όποία άν είναι μικρά τὰ κόβουν σε 2—3 κομματάκια έκαστον, σαν φελλούς μποτιλιάς. 'Αν δέ είναι μεγάλα τότε τὰ κόβουν όπως τὸ σαλάμι, αλλά μισό πόντο χόνδρος κάθε φέτα. 'Ετοιμάζουν επίσης έως 100 δράμια κρεμμύδια φέτες κομμένες. Ένα μάτσο μαϊντανό και μισή όκμ ντομάτες φρέσκες ή ανάλογο μπελτέ. Τις ντομάτες τις κόβουν επίσης σε μικρά κομματάκια. Όλα αυτά τὰ θάζουν ανάκατα στην κατσαρόλα με άλατοπίπερο, λάδι ως έναμυ φλυτζάνι και νερό ως νά μισοχωθούν. Βάζουν ένα πιάτο άπ' έπάνω νά τὰ πιέζη ως σκέπασμα στην κατσαρόλα και τ' αφήνουν νά σιγαθράσουν ως μιά ώρα.

ΓΚΙΟΥΒΕΤΣΙ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

'Αναλογίες ως μιά όκμ ντομάτες, μιά όκμ μελιτζάνες, 3—4 κρεμμύδια μέτρια, και έκαστο δράμια ρύζι, δυο φλυτζάνια σχεδόν λάδι, άλατοπίπερο, μαϊντανό κλπ.

Κόβουν φέτες φυλές τὰ κρεμμύδια και τὰ στρώνουν στο ταψί. 'Απάνω σ' αυτά στρώνουν τις μελιτζάνες φέτες, άλατοπιπερωμένες καλά. Στις μελιτζάνες άπλώνουν τὸ ρύζι, τὸ όποιο έχουν μουσκέψει στο νερό πριν μισή ώρα. Σίό ρύζι έπάνω στρώνουν τις ντομάτες φέτες, μαϊντανό φυλά, άλατοπίπερο και περιχύνουν τὸ λάδι καθώς και 3 φλυτζάνια νερό. Ψήνεται σε σιγανό φούρνο ως μιά ώρα.

Τὸ ίδιο φαγητό γίνεται και με κόκκινη κολοκύθα ή μικρά κολοκυθάκια, θάζοντάς τα άντι τις μελιτζάνες.

ΚΟΥΚΙΑ ΦΡΕΣΚΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ

Καθαρίζουν τὰ κουκιά όλα από την έξω φλούδα τους. Σε μιά όκμ καθαρισμένα κουκιά προσθέτουν έκαστο δράμια κρεμμύδια φυλά κομμένα, ένα μάτσο μαϊντανό και ένα μάτσο άνιθο, μισή όκμ ή τριακόσια δράμια ντομάτες φρέσκες, φέτες κομμένες και έναμυ ή δυο φλυτζάνια λάδι κλπ.

Στρώνουν τὰ κρεμμύδια στο ταψί και τὰ κουκιά, τὰ άλατοπιπερώνουν και τούς σκορπούν τον μισό μαϊντανό και άνιθο και ανάλογη ρήγανη. Τὰ σκεπάζουν με τις φέτες ντομάτες, τις άλατοπιπερώνουν, ρίχνουν και λίγη ρήγανη και τόν ύπόλοιπο μαϊντανό και άνιθο, τὰ περιχύνουν με τὸ λάδι και 3—4 φλυτζάνια νερό και ψήνονται σε σιγανό φούρνο ως μιά ώρα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ζωή της. Τὸ τρίχωμά της ξανάγινε στιλπνό και τὸ σώμα της ξαναγέμισε, μά δέν ξαναβρήκε τη γαρά της.

Ο χειμώνας είχε σαρώσει τὰ φύλλα από τις λιτές. Η χλόη της αύλης είχε ξεσαθή. Ο άγνωστος δέν έπαυσε πειά στα γόνατά του τη μαύρη γατούλα και τη νύχτα κοιμότανε μόνος του, ο έγωιστής. Η καρδιά του ήταν κλεισμένη. Ένα πρωί έίπε στη Μουτσεν, με τη γλώσσα των ανθρώπων:

— Μαύρη γατούλα, είμαι ευτυχισμένος, φεύγω γιά την 'Αφρική, θά ξαναγυρίσω μη με ξεχνάς.

Έφυγε, πραγματικά, γιά τούς μακρινούς τόπους με τις χρυσόφορες κοιλάδες, έγκαταλείποντας τη Μουτσεν, την όμορφη μαύρη γατούλα, που την είχαν αγαπήσει μέχρι σημείου, ώστε νά την κλέψη από τὸ πλοίο της, μεταφέροντάς την από τη Μασσαλία, μέσα σ' ένα πανέρι.

Η Μουτσεν πήγε τότε νά ζήση στο σπίτι ενός γείτονα του άγνωστου, ενός ποιητή. Έν τούτοις, ο χειμώνας προχωρούσε και η Μουτσεν πήγαινε πολύ συχνά, τη νύχτα, νά ξαπλώθη άπέναντι από την πόρτα του άγνωστου. Ένα πρωί τη βοήκωνε σ' αυτήν την άσπι νεκοή. Οι άνθρωποι πιστεύαν πώς πέθανε από τὸ κρύο, μά ο ποιητής κατάλαβε πώς η όμορφη μαύρη γατούλα πέθανε από άγάπη.

LUCIE BARBARIN

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Πισω από τούς ψηλούς τοίχους των σπιτιών, προς την Μονμάρτη, προς τὸ Μενελμοντάν, προς τὸν Μονπαρνάς, την ώρα που έπεφτε η νύχτα, ο ποιητής φανταζόταν τὰ νεκροφεία, τις τρεις αυτές πολιτείες μέσα στην άλλη, την μεγάλη, πολιτείες πιό μικρές φαινομενικώς από την πόλι των ζωντανών, αφού η τελευταία φαινόταν σαν νά τις έκλεινε μέσα στα όρια της, μά πόσο πιό μεγάλες στην πραγματικότητα, πόσο πιό πολυάριθμες, πόσο πυκνοκατοικημένες σε θάθος!

Και σ' άλλα μέρη ακόμα, όπου τώρα κυκλοφορούσε τὸ πλήθος, στην προκυμιά των 'Αθών π. χ., άναπολούσε τὰ παλιά κοιμητήρια που ίσοπεδίσθηκαν ή εξαφανίστηκαν, που καταποντίστηκαν μέσα στα κύματα του χρόνου μαζί με όλους των τούς νεκρούς, όπως θαπόρια που θούλιαξαν με τὰ πληρώματά τους.

Και νά που με τις σκέψεις αυτές, ο Μπωντελαίρ άρχισε άσφινκά νά τρέμη μ' ένα τρεμούλιασμα άνεπαίσθητο στην άρρη, περισσότερο πνευματικό παρά σωματικό, μά που σε λίγο άπλωνόταν στα γόνατά του κι' άνέβαινε ως τὰ δόντια του.

Έτρεμε γιατί είχε χάσει την πίστι της παιδικής του ήλικας ή μάλλον νόμιζε πώς την είχε χάσει. 'Ετσι η σκέψη του θανάτου δέν ήταν γι' αυτόν ένα άφηρημένο πράγμα, μά μεταφυσική έννοια, μά τρόμος γιά τις τελευταίες καταστροφές που ύφίσταται τὸ άθλιο σαρκίο μας, όταν η ποινή του φεύγη γιά πάντα.

Ο θάνατος, με άλλους λόγους, δέν του παρουσιαζόταν σαν άπολύτρωσι της ψυχής, μά σαν συνέχεια, σαν έπιδείνωση ίσως της γήινης μας δυστυχίας. Αυτή ήταν η μεγάλη, η άσπια, άρρώστεια του ποιητού.

Και συλλογιζόταν τη Μαριέττα, την παλιά γρηά υπηρέτρια του σπιτιού τους, την «υπηρέτρια με τη μεγάλη καρδιά που πέθανε, όταν εκείνος ήταν ακόμα έδεκα χρονών και έζωναν, νόμιζε πώς την έβλεπε νά τόν κυττάξη, κλαίγοντας, συμμαζεμένη σε μιά γυναίκα τὸ δωματίου.

Μά όχι, δέν ήταν φάντασμα. Ήταν μιά άνταύγεια του ασταριού που ο άνεμος, κάτω στον δρόμο, έκανε νά σαλεύη ή φλόγα του.

Σε λίγο ακούγονται τὰ θήματα του ξενοδόχου που σέρνει τις παντοφλές του στον διάδρομο. Τὸ χτυπάει την πόρτα. «Κύριε Μπωντελαίρ, τὸν ρωτάει, είσθε μέσα;» Καμμία άπάντηση. Ο ξενοδόχος τότε του γλυστοράει κάτω από την πόρτα μερικές έπιστολές που μένουν εκεί στο πάτωμα επί πολλές ημέρες, χωρίς ο ποιητής νά σκύβη νά τις πάρη.

Έπειτα, άσφινκά, την περ'όδο της άδρανείας, την διαδέχεται μιά περίοδος τρελλού έρεθισμού, που όφειλεται σε κάποια καινούργια άναποδιά της τύχης.

«Δέν έξέρω — γράφει ο ποιητής — άν η όργη δ'ίνη τάλαντο, μά, άν υποθέσουμε πώς συμβαίνει αυτό, πρέπει νά έχω τεράστιο ταλέντο, γιατί δέν εργάζομαι ποτέ παρά με μιάς κατασάσεως και ένός καυγά ή ένός καυγά και μιας κατασάσεως».

Σ' αυτές τις κρίσεις της άποθαρρύνσεως που τις διέκοπουν έκρήξεις μανίας, ο άτυχος ποιητής ζητούσε στην άρρη μιά άπασχόλησι στους έφημέρους έρωτες. Τὸ «Ερωτικό Σημειωματάριο», που σημειώνει λεπτομερώς τις διευθύνσεις των «ευκολών γυναικών», δείχνει πόσο συχνά κατέφευγε στη λύση αυτή. Μά άπ' αυτές τις σύντομες μέθες, όπως κι' άπ' τὸ χασίς και τὸ όπίου, δέν του έμεινε σε λίγο παρά ένα τσάκισμα, σ' όλο του τὸ κορμί, ένα θάρος πρό

πάντων στο σθέρκο, έκτός από την άηδία.

Σ' αυτήν την εποχή, ως μὴν τὸ ξεχνάμε, η έρωτική κραυγή ήταν ένα πράγμα πολύ σοβάρο. Είχε χάσει τὸν τόνο της έλαφρότητας, της πνευματικής διασκεδάσεως που είχε στο δέκατο όγδοο αιώνα και δέν είχε πάρει ακόμα ούτε στους πιό κυνικούς, την άδιαφορία με την όποία οι περισσότεροι σημερινοί άνθρωποι ρίχνονται σ' αυτήν.

Στην εποχή του Μπωντελαίρ, η κραυγή ήταν κρυφή. Ήταν ντροπή γιά τούς ανθρώπους και προκαλούσε τύψεις. Ήταν ένα ύστατο καταφύγιο γιά τὸν άπελπισμένο, ένas τρόπος λήθης, άνανδρης αυτοκτονίας.

Έξέ άλλο, πώς ο Μπωντελαίρ, μέσα στις σαρκικές άπολαύσεις θά μπορούσε νά θρῆ την παρακική ευτυχία; Τις έρωτικές περιπτώσεις τις παρέβαλλε στις ιδιαίτερες σημειώσεις, με θασανιστήριο, με έγχειρησι. Τὸ ανθρώπινο πρόσωπο, μέσα στο φιλημα, δέν εξέφραζε πειά κατά την γνώμη του, παρά μιά τρελή άγριότητα. Κι' όσο γιά την ήδονή που ένώνει τούς έραστές σ' ένα είδος θανάτου, άρνείται νά δώση τ' όνομα έκτασις σ' αυτόν τὸν ξεπεσμό.

«Ετσι, με την θεδήλωσι, ο σαδισμός του Μπωντελαίρ άγγίζει τὸ χριστιανικό αίσθημα.

Αργότερα, κατά τὸ τέλος της ζωής του, χωρίς νά γίνη ποτέ αυτό που λένε «καλός καθολικός», ο ποιητής ξανάρχισε νά προσεύχεται. Μά, επί πολλά χρόνια, τὸν Θεό μόνο «μυρω», τὸν γνώρισε με την άμαρτία, τη μετάνοια ή με τη φριχτή χαρά της θλαστήμιας.

Ο Μπωντελαίρ ύψώθηκε ως τη λατρεία σιγά-σιγά κι' άνάμεσα από χίλιους πόνους. «Όταν έφθασε σ' αυτήν την κορυφή, τὸ έρώνη του τὸ είνε νόστιμο πειά και δέν του έμεινε τώρα παρά λίγος καιρός γιά νά ζήση.

Σ' αυτό όφειλεται, ότι καμμία γαλήνη, καμμία εὐλογία, καμμία δροσιά δέν ύπόσχει στο έργο του. Αυτό που θριαμβεύει στα «'Ανθη του Κακού» είναι τὸ ίδιο τὸ κακό. Κάθε σελίδα τους είναι μιά άναπόλησι του καιρού εκείνου της πλάνης και των δοκιμασιών.

Ο ποιητής, από την παιδική του ήλικία είχε κρατήσει μιά άνικανοποίητη βρεξί τρυφερότητας, τρυφερότητας μάλιστα άγνης. Πολυάριθμες ήταν η γυναίκες κοντά στις όποιες τη ζήτησε τὸ κακό. Μερικές άπ' αυτές, παρέμειναν αινιγματικές, όπως η Σ. Σ. Ε. ή άγνωστή στην όποία άφιέρωσε τὸ «'Ανθη του Κακού» και αργότερα τούς «Τεχνητούς Παραδείστους». Μά ξέρουμε ότι η Μ. Δ., στην όποία άφιέρωσε τὸ ύπεροχο «Φθινοπωρινό Τραγούδι», ήταν μιά ήθοποιός, η Μαρία Νταμπρέν, την όποία ο Μπωντελαίρ επί χρόνια περιέβαλλε με τις φροντίδες του.

Η Μαρία Νταμπρέν ήταν ώραία και γλυκεία. Επί τέλει, όπως συμβαίνει συχνά στους θεατρικούς κύκλους, ήταν τμία και γεινναία. Είχε οικογένεια την όποία συντηρούσε με την εργασία της. Ο ποιητής πήγαινε συχνά και χαίρεται τὸν ήθοποιό στο καμαράκι της, τὸ βράδυ. Ένδιαφερόταν γιά τις φροντίδες της, γιά τις μέτριες φιλοδοξίες της και θαύμαζε αυτήν την γεινναία κοπέλλα που, αφού έπαίξε πέντε άνόητες πράξεις, όπως έλεγε, είχε ακόμα τὸ κουράγιο νά ξαγρυπνή κοντά στους άρρωστους γονείς της.

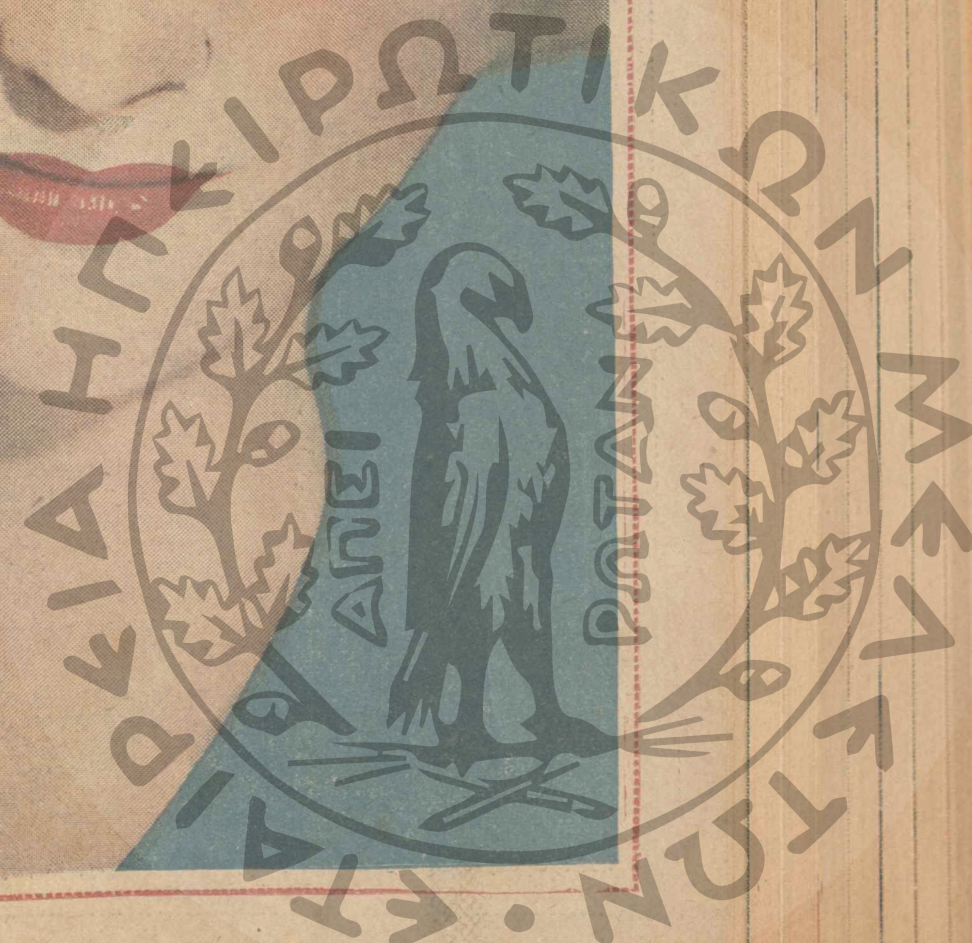
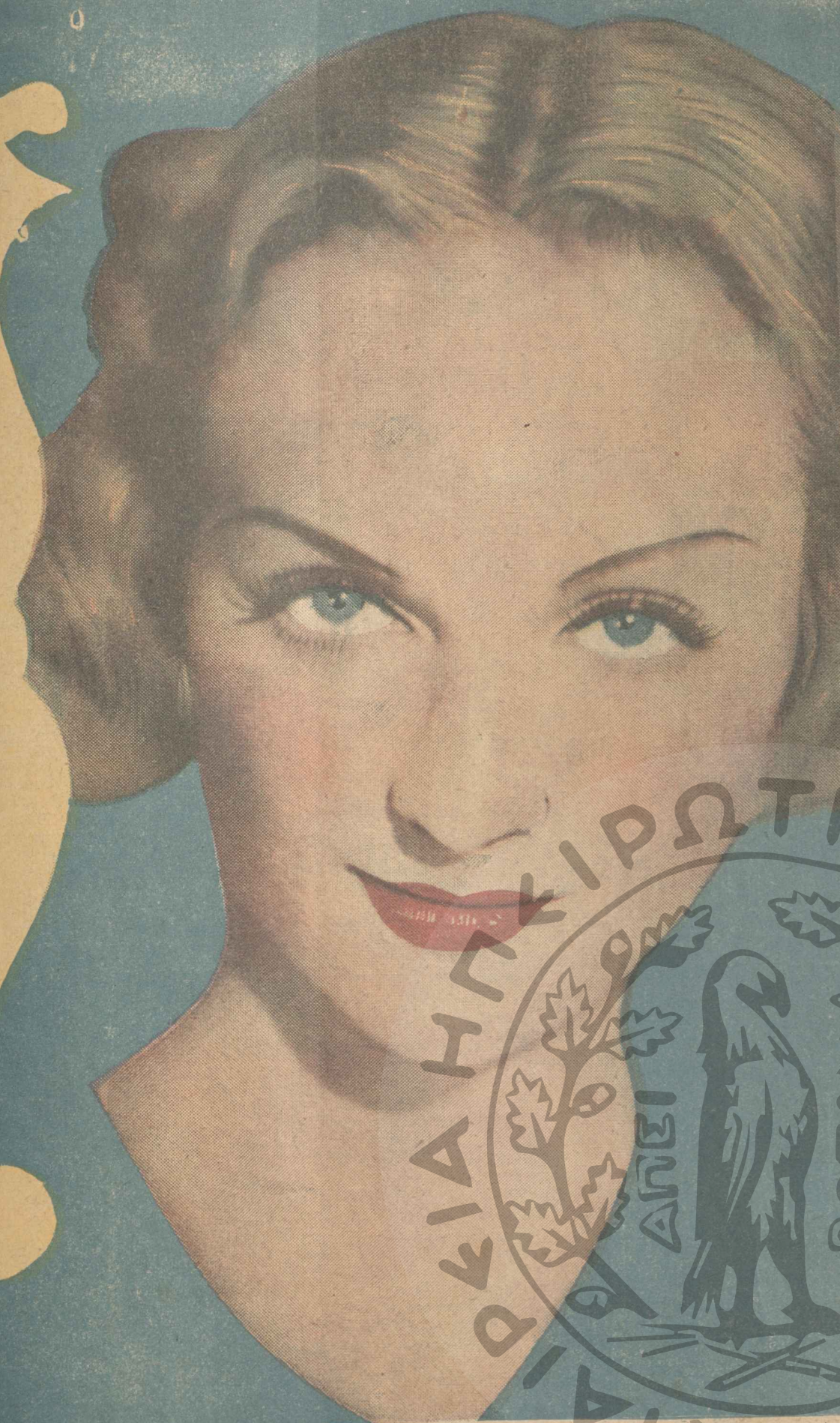
Ίσως θά παραξενευτούν πολλοί, βλέποντας τὸν Μπωντελαίρ σ' αυτόν τὸν ρόλο τὸν τίμιου και καλού φίλου. Και όμως τὸν έπαίξε πολὺ καλά με σοδαρότητα, με λεπτότητα. Ήταν δέ τόσο άδώς στον ρόλο του, ώστε δέν αίσθανόταν καμμία στενοχωρία νά μιλάη σχετικώς στην μητέρα του.

(Ακολουθεί)

Ο ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ
ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ

И НТОРОУ ЛАНДРОМ ЛОМПАР:

- 1) Δεν προσπαθώ τον τίπο της μου. Είμαι μελαγχολική να μελαγχολική.
- 2) Δεν μακιγιάζω. Τ' άφαιρμας να έχω διαλέ.
- 3) "Όταν ημερώχω να μη κοιμηθώ, φεύγω την υπερκρίση.
- 4) Κοιμάμαι να δει, από πάντων να υποχρεωμένη να πρωί. Πριν κινήσει, ζομαι κλάϊ από τον γιάζ.
- 5) Τρώω ελαφρά την ημέρα. Μην κινώ. Παζω επίσης, κάθε ψημένο και σάλαν.
- 6) Κάθε πρωί, ραυτίζω μια όφωκή. Τό άναπνεύμα είναι ή ήπιασία.
- 7) Κολυμπάω το χρόνο.
- 8) "Ο χορός γιά κακιστή τις πορείες, τελεί πολύ στην μου.
- 9) "Αποφεύγω τ' γλέντια, αποφεύγω τις καταχρήσεις με ματική εξέατληση.
- 10) "Όσο γιά το έχω την ιδέα πως σερα σιαγαρέττα να δλάρφουν.
- 11) "Όταν είμαι γιά δυό - τρείς μέρες, σούντιο κάνω μια δρομέ. Καί
- 12) Προσπαθώ να είναι το κυριότερο θασανίζωμαι από θασανίζωμαι.
- Είμαι ζωνή κι' άκόλου. Της γνώμης τών ειδιμαγιστρού ελαφρά. Προσπαθώ να διατηρώ μου με τ'ά πιο φυσικά.
- Κουράζω παραπολύ, άπό άρες 24ωρο. Έκείνη την ώρα, ημερώχω κάθε τι που να κουράση τα νεύρα να π'άν οργανισμό μου, να κουράση αυτή έχει έκείνη την καλλονή.
- Εάν δεν μπορείς από τον έσπαθ.
- Κουράζω πολύ με τ'ά από πάντων με την τρώω. Παζω επίσης, κάθε π'άν, που είναι τό πιο σπώ.
- Μά πορ, η θδουμάδα που πιστεύω άλλο έκτός που πορτοκαλιών.
- Τι έλλες ημέρες πρώω από π'άν, λαχανικιστά και χυμό πορτοκαλιών.
- Τις περιόδους που δέν π'άν από σούντιο, τις άναπνεύμα στή θάλασσα, ζω κινώ στή αή, αυτή και μου π'άν από άρες της με αποφεύγει και με έσαναγεν.
- Κουράζω όγτώ με δέκα μέρες την ημέρα, μά δέν π'άν από άρες πιστό. Τ'ά πιο γιά μένα τ'ά από άρες τών πορτοκαλιών.
- Εάν δεν διαβάξω ποτέ μό-να να να μη κουράζω τ'ά πορ, που να είναι κιάλας π'άν από τ'ά φώτα του πορτοκαλιού.
- Προσπαθώ να είμαι.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΟΓ"

Μετά την αναχώρησι του βουλευτού, η ηλικιωμένη οικοδέσποινά μας ξέσπασε σέ θρήνους για την αξιοθρήνητη κατάστασι του τόπου και για το ελάχιστο ενδιαφέρον που έδειχναν οι βουλευταί για να τη θελιώσουν.

Μας περιέγραψε με τὰ πιό σκοτεινά χρώμα τις ἀθλιότητες των κτηματιών και τις κάθε είδους παράνομες υπερβολές που υφίστανται εκ μέρους των εισπρακτόρων του φόρου.

Παντού θασιλεύει η ίδια έλλειψις σεβασμού προς τον πολίτη, η ίδια σκληρότης. Για τις μέλισσες π. χ., που αποτελούν στην Ελλάδα μία σπουδαία πηγή πλούτου, ο φόρος επιβάλλεται κατόπιν δηλώσεως. "Αν η δήλωσις είναι πλαστή, ο μελισσοκόμος πληρώνει πρόστιμο τριπλάσιο του φόρου κι' ο καταδότης παίρνει κι' αυτός το μερίδιό του. Όλοι λοιπόν προσπαθούν να ανακαλύψουν ή να δημιουργήσουν παραβάσεις του νόμου.

Πρό ολίγου καιρού, ένας κάτοικος της "Ανδρίτσαινας που έχει πολλές μέλισσες, έκανε νομίμως την σχετική δήλωσή του. "Ο εισπράκτωρ των φόρων περνώντας μία μέρα απ' το σπίτι του, έπιασε συζήτησι με την γυναίκα του χωρικού και τη ρώτησε, τυχαίως δήθεν, πόσες κυμέλες είχαν τώρα. "Εκείνη επιτόλαια και χωρίς να δώση σημασία στο πράγμα, ανέφερε έναν αριθμό μεγαλύτερο κατά μία κυψέλη απ' αυτά που είχε δηλώσει ο σύζυγός της.

"Η δήλωσις αυτή θεωρήθηκε, παρ' όλες τις εξηγήσεις της ως έπισημη, κι' έτσι θαρύ πρόστιμο επιβλήθηκε στον σύζυγό της. Καμμία διαμαρτυρία του δεν έγινε κατόπιν δεκτή.

Το σύστημα αυτό έχει διπλό αποτέλεσμα: ενθαρρύνει την απάτη κι' από τις δυο μεριές και διαφθείρει συγχρόνως και τους χωρικούς και τους εισπράκτορες των φόρων.

"Ο έν λόγω χωρικός έλεγε λίγον καιρό κατόπιν στην οικοδέσποινά μας: «Αφού ο φορατζής μας εξαπατά, πρέπει να τον εξαπατήσουμε κι' εμείς!»

Κι' αυτό έκανε πράγματι, με την επιδοκιμασία όλου του κόσμου, γιατί όλοι θεωρούσαν πως ήταν τίμιο ν' αντιτάσση κανείς την πανουργία στην πανουργία, όπως, σ' άλλες χώρες, αντιτάσσουν την δύναμι στην δύναμι.

"Ο νόμος γίνεται συχνά τόσο αυθαίρετος και τυραννικός, ώστε πολλοί υποτάσσονται από φόβο και αντί να υποστηρίξουν τον αγώνα εναντίον του δημοσίου εισπράκτορος, του πληρώνουν κάθε χρόνο ένα είδος μισθού για να εξασφαλίσουν την ευνοιά του.

Τέτοια πράγματα συμβαίνουν παντού, σε όλες τις κρατικές υπηρεσίες και πρό πάντων στα τελωνεία.

"Υπάρχουν επίσης κι' άλλα μέτρα καταπίεσεως του λαού. Τελευταία, κάποιος κάτοικος ενός χωριού γειτονικού στην "Ανδρίτσαινα, είχε παντρευθί μία δεύτερή του εξαδέλφη, πράγμα που απαγορεύεται από τους θρησκευτικούς κανόνες. Μά ο άνθρωπος ήταν φτωχός, αγαπημένος στον τόπο του, κι' όλος ο κόσμος έκλεισε από συμφώνου τα μάτια του. "Έτσι ζούσε ευτυχισμένος κοντά στη γυναίκα και στο παιδί που απέκτησε μ' αυτή.

Μά ήρθε κάποτε περίοδος έκλογων κι' ένας υποψήφιος βουλευτής της επαρχίας του ζήτησε την ψήφο του, την οποία όμως εκείνος, δεν ξέρω για ποιόν λόγο, αρνήθηκε

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ
ο οποίος έπεσκέφθη τη χώρα μας κατά τα
έτη 1861—1868—1874)

νά του την δώση.

"Αμέως ο υποψήφιος βουλευτής έβγαψε την υπόθεσι του γάμου του και του παράγγειλε, πως θα τον άκυρώση ως παράνομο. Και πραγματικά, ο φτωχός χωρικός έκλήθη να παρουσιαστή στις εκκλησιαστικές αρχές, ή όποιες εξέτασαν την υπόθεσι κι' έκριναν τον γάμο ως άκυρο.

Το να χωρισθί απ' την γυναίκα του και το παιδί του που, στην περίπτωση αυτή σύμφωνα με τον νόμο, θ' άκοι λουθούσε την μητέρα του, το να τους διη και τους δυο να ζούν άθλια κι' έλεεινά, ήταν για το φτωχό χωρικό μά σκέψις που ούτε μπορούσε να την υποφέρει.

Κατάρθωσε ως τόσο με μεγάλη δυσκολία να πάρη μία αναβολή της άκυρώσεως του γάμου. "Έτσι, όταν ήρθε ή μέρα των εκλογών, έψήφισε υπέρ του εκθιαστού βουλευτού κι' ούτε έγινε πειά καθόλου λόγος για την άκύρωσι του γάμου.

"Υπάρχουν κι' άλλα μέσα ακόμα, γιατί κάθε μέρα παρουσιάζονται καινούργιες περιπτώσεις και καινούργια προηγούμενα. Πρό δύο περίπου χρόνων, ο ιδιοκτήτης ενός μεγάλου κτήματος στην "Ηλεία, θέλησε να το πουλήση. "Επειδή ο κτηματίας αυτός έμεινε στη Σύρο, έμπιστεύθηκε την υπόθεσι στον έπιστάτη του. Μά ο έπιστάτης ήταν καταχραστής κι' είχε φάει απ' τα εισοδήματα του κτήματος τριάντα χιλιάδες δραχμές. "Όταν λοιπόν μερικοί χωρικοί παρουσιάστηκαν για να το αγοράσουν, αρνήθηκε να τους το πουλήση στην τιμή που είχε ο κύριός του και τους δήλωσε ότι θα το παραχωρούσε μόνο σε τιμή μεγαλύτερη, αρκετή ώστε να καλύψη τις τριάντα χιλιάδες της καταχρήσεώς του.

Οι αγορασταί που μυρίστηκαν την απάτην, έστειλαν δύο συντρόφους τους στη Σύρο για να θρούν τον ιδιοκτήτη του κτήματος και να του τὰ πουν όλ' αυτά. Μά συγχρόνως κι' ο έπιστάτης ανακάλυψε ότι οι δυο άπεσταλμένοι χρωστούσαν στον εισπράκτορα των φόρων. Τους κατήγγειλε λοιπόν στάς "Αθήνας ότι είχαν κλέψει το δημόσιο κι' ότι είχαν φύγει για να μη συλληφθούν. "Έτσι, μόλις εκείνοι έφθασαν στην πρωτεύουσα, συνελήφθησαν και ρίχτηκαν στις φυλακές, όπου έμειναν αρκετόν καιρό. Θά τους ξεχνούσαν μάλιστα εκεί, αν δεν χρειαζόντουσαν το κελλί τους για κάποιο διάσημο έγκληματία. "Εν τω μεταξύ οι άλλοι χωρικοί αναγκάστηκαν να υποκύψουν στις αξιώσεις του έπιστάτου, και ν' αγοράσουν το κτήμα στην τιμή που ήθελε εκείνος.

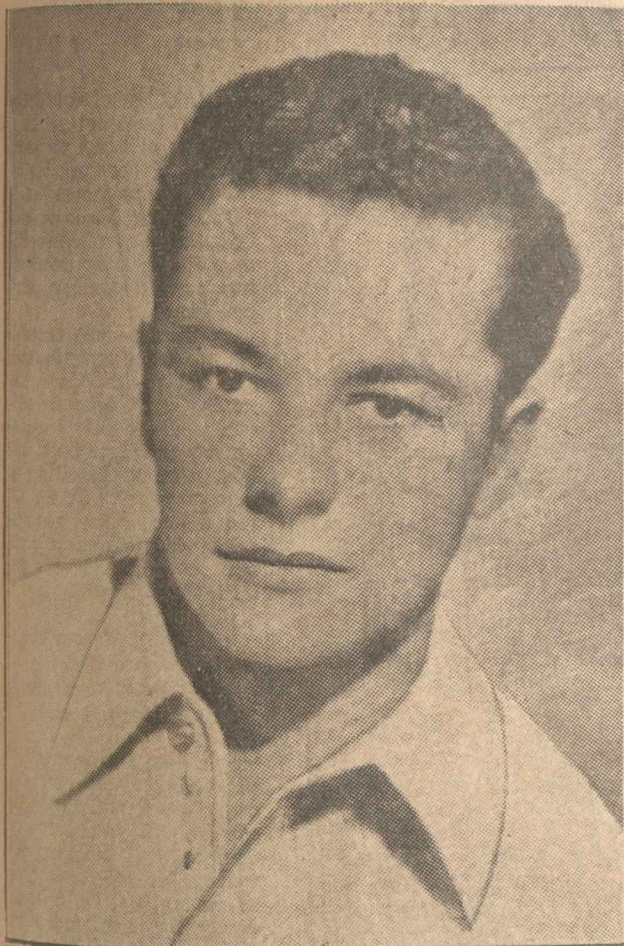
"Όταν λοιπόν κρίνη κανείς τον χαρακτήρα του έλληνικού λαού, πρέπει, αν είναι δίκαιος, να λαβαίνη υπ' όψιν του τις επιδράσεις που υφίσταται εκ των άνω.

"Αν πολλοί από τους "Έλληνες δείχνονται εγωίσταί, ψευτές, πονηροί, άπληστοί, τὰ ελαττώματά τους αυτά δεν προέρχονται από τους ίδίους, αλλά τους τὰ μετέδωσαν ή τάξεις που κυβερνούν, και πρό πάντων οι αντιπρόσωποί τους.

Δυστυχώς δε δεν υπάρχουν σχεδόν αντίθετες επιδράσεις που θα έξουδετέρωναν τις πρώτες. "Η επιδρασις του κλήρου είναι μηδαμινή και κατώτερη της άποστολής του, γιατί οι περισσότεροι από τους κληρικούς είναι άμόρφωτοι. Πολλοί μάλιστα άγνωούν έντελώς άνάγνωσι και γραφή.

(Ακολουθεί)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

"Ο νεαρός "Αμερικανός Τιμ Χόλ, ο οποίος πρόκειται να παίξη στον κινηματογράφο. Στο Χόλλυγουντ τον άποκαλούν από τώρα: «Βαλεντίνο Νο Β'».

"Η νερά "Αν ΜΟΙλερ, ή οποία έλαβε μέρος σ' ένα διαγωνισμό γκέρλς, πούγινε τελευταίως στην Ν. "Υόρκη και σήκωσε το πόδι της σε ύψος δυο μέτρων!

"Η νερά "Αν ΜΟΙλερ, ή οποία έλαβε μέρος σ' ένα διαγωνισμό γκέρλς, πούγινε τελευταίως στην Ν. "Υόρκη και σήκωσε το πόδι της σε ύψος δυο μέτρων!

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΗΜΟΥΔ ΑΣΛΑΜ

Αυτό συνέβη κατά την βασιλεία του Σουλτάνου 'Ελ Μοταβακέλ Μπιλλάχ, στην πόλη της Βαγδάτης, τότε που ήτανε σ' όλη της τη λαμ πρότητα.

Μιά νύχτα, ο Σουλτάνος έκάλεσε όλα τα μεγάλα πρόσωπα της πόλεως, τους ποιητές του, τους επιστήθιους φίλους του, τους πρίγκηπες της Αυλής. Γιατί — ως είναι δοξασμένο τ' όνομα του Θεού! — επρόκειτο να εξορτάσουν τους άρραβώνες της πριγκήπισσας Χάμ 'Ενναχάρ της πρωτότοκης κόρης του.

Τό δειλινό, η Μεγάλη 'Αγορά της πόλεως γέμισε από κόσμο. Όλοι οι μεγάλοι άνθρωποι της Αυτοκρατορίας ήταν εκεί: θεζύρες, πρίγκηπες, στρατηγοί, μεγαλέμποροι.

Μονάχα έλειπε ο πρίγκηπας Νούρ 'Εντίν, εξάδελφος της πριγκήπισσας Χάμ 'Ενναχάρ, για μία άγνωστη αιτία.

Η άπουσία του προκάλεσε τα ζωρότερα σχόλια ανάμεσα στους πιστούς, γιατί δεν μπορούσαν να φανταστούν πως ο πρίγκηπας Νούρ 'Εντίν δεν είχαν έρθει, και πως έδειχνε έλλειψη ευγενίας και σεβασμού στον Ιαχυρότατο θεό του.

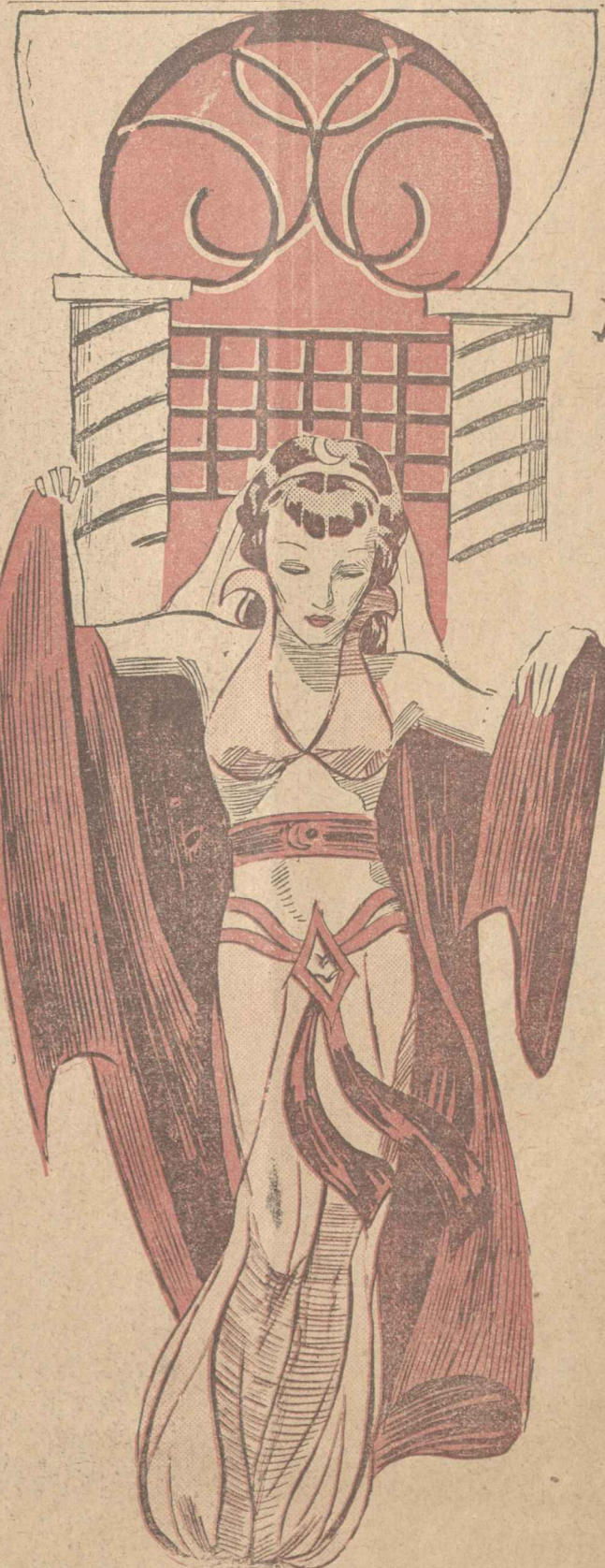
Αλλά ο μεγάλος θεζύρης Χάμ 'Εντίν δεν έλεγε λέξη, και στεκότανε προσηκωτάτα πίσω από τον 'Ιμάμ, που είχαν αρχίσει την προσευχή.

Μά επί τέλους, 'Εξοχώτατε, του είπανε, τί σκέφτεσθε γι' αυτό το φέρεμο του Νούρ 'Εντίν;

Ο γέρο θεζύρης, κυρτωμένος από το θάρος των χρόνων και των τιμών, κούνησε ήσυχα το κεφάλι του και ύστερα χάιδεψε για μία στιγμή τη μεγάλη κατάλευκη γενειάδα του.

Κύριοι, τους είπε, με θάζετε σε μία δύσκολη θέση, γιατί δεν μπορώ να καταλάβω την θοασυτήτα του πρίγκηπα Νούρ 'Εντίν!... Κι όμως ο Νούρ 'Εντίν είναι ο πιο θαρραλέος πρίγκηπας του βασιλείου, ο πιο άφωσιωμένος στον θρόνο έμίρης, ο πιο εύσεθής άνεψιός του Σουλτάνου, ο πιο επιδέξιος ποιητής των αστροφώτιστων νυχτιών μας, και ο τελειότερος άνθρωπος, αν και η τελειότης δεν ανήκει παρά μόνο στον Θεό!...

Εκείνη τη στιγμή, ο 'Ιμάμ, ύψωνοντας τα χέρια του στον ούρανό, είπε:

Χάμ 'Ενναχάρ

— Άλλάχ έκμπερ! 'Ο Θεός είναι μεγάλος!...

Όλοι οι πιστοί τον μνηθήκαν. Η προσευχή δεν διήκοεσε παρά μερικά λεπτά. Όταν όλος ο κόσμος έδόξασε τον Θεό των Δύο Κόσμων, ο 'Ιμάμης άπευθυνόμενος στο άκροατήριο, μνησεν έτσι:

— Εκείνος που κατευθύνει τα πεπρωμένα των κρατών και των ανθρώπων, που κανονίζει τις ώρες μας σύμφωνα με την διάθεσή του, εκείνος που έχει δώσει την δύναμη στους μν και την ταπεινότητα στους άλλους, είναι ο ίδιος επίσης που μοιράζει την χαρά και τους πόνους σ' αυτόν εδώ τον κόσμο! 'Ας είναι ευλογημένο τ' όνομά του!...

— Αμήν! Ψιθύρισαν οι παριστάμενοι.

... 'Ο Θεός, συνέχισεν ο 'Ιμάμης, επέτρεψε στους ανθρώπους τον γάμο, σύμφωνα με τους κανόνες της 'Ιεράς Βίβλου. Το μεγαλύτερο απ' όλα τα καθήκοντα των πιστών, είναι να ενάσσουν τη ζωή τους με μία καλή γυναίκα. Γιατί η γυναίκες γίνονται μητέρες και ο Παράδεισος βρίσκεται στα πόδια των μητέρων... 'Ο σεπτός άρχοντας μας, ο σωφύτατος και διάσημος Σουλτάνος 'Ελ Μοταβακέλ Μπιλλάχ, που ο Θεός τον παραστέκει στην γη, όπως και στον ούρανό, αποφάσισε να δώσει την κόρη του, την άγνωστή και άραισιτάτη πριγκήπισσα Χάμ 'Ενναχάρ, στον ένδοξότατο και μεγαλειωδέστατο πρίγκηπα 'Ελ Μαλέκ Μπιάρ — 'Ιλλάχι, γιού του μέγιστου και εύσεθέστατου Σουλτάνου 'Ελ Μαλέκ Μοαθία...

Υστερα από την εύλογια των συζύγων, συγκεντρώθηκαν όλοι στο παλάτι του Σουλτάνου, όπου οι σύζυγοι και οι γονείς των δεχόντουσαν τους καλεσμένους των.

Τα φώτα άστραφώδουςσαν παντού, οι τοίνοι άστράφταν από το χρυσάφι και τις πολύτιμες πέτρες. Ήτανε μία μαγευμένη σκηνή από τις Χίλιες και Μιά Νύχτες, πραγματοποιημένη από τον μεγάλο Κλειδοδόχο του Παλατιού.

Ποτέ δεν είχανε δη μία παρόμοια μεγαλοπρέπεια, ούτε ακόμα και στους πάμπλουτους βασιληάδες της Πεοσίας και των άπειάντων και μυστηριωδών 'Ινδιών.

Μόλις έφτασαν οι καλεσμένοι (Συνέχεια στη σελ. 58)

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Η. DE FE.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

[Η Διάδοχος των θρόνων της Μεγάλης Βρεττανίας, της 'Ιρλανδίας, των κτήσεων και της αυτοκρατορίας των 'Ινδιών]

Η Μεγάλη Βρεττανία φωτίζεται στις πιο κρίσιμες ώρες από τα πιο άγγελικά παιδικά χαμόγελα. 'Απ' όλον τον βασιλικό νομόφρονα λαό της, ακόμα κι' ανάμεσα στους γενναίους και τους πιο σοβαρούς ανθρώπους του Κράτους, κανένας δεν συλλογίζεται τα πεπρωμένα της χώρας, δίχως να σταματήσει με τρυφερότητα τη σκέψη του στο ξανθό και χαριτωμένο κεφαλάκι ενός κοριτσιού δώδεκα χρόνων που είναι προωρισμένο να βασιλέψη μία μέρα στην πιο άγανη αυτοκρατορία του κόσμου. Ένα δόκλιο έθνος αισθάνεται έτσι, χάρις στην πριγκήπισσα 'Ελισσαβέτ, την Διάδοχο του Θρόνου, τα ίδια συναισθήματα που συνενώνουν μία οικογένεια.

Η μικρούλα 'Ελισσαβέτ, όταν παρευρίσκεται στις στρατιωτικές τελετές, με χάρι αλλά και με σοβαρότητα κρατά τη θέση, που επιβάλλεται σε μία Πριγκήπισσα σαν κι' αυτή. Κι' αυτοί οι Γάλλοι ακόμα, λυπούνται που δεν θά μπορούσαν να την χειροκροτήσουν στο πλάι των γονέων της, όταν αυτοί θά επισκεφθούν το Παρίσι. Γι' αυτό πολλοί διάσημοι Γάλλοι σκέφθηκαν να στείλουν σ' αυτήν και στη μικρούλα αδελφή της Μαργαρίτα - Ρόζα μία χρυσή βίβλο, στην οποία είναι γραμμένα ακριβώς αυτά τα λόγια του μεγάλου σοφού Μπρανλύ, πατέρα του 'Ασυρμάτου Τηλεγράφου:

«Είναι μία μεγάλη τιμή για μένα, η σκέψις ότι τα έρσιανά κύματα θά φέρουν στις 'Υμέτερες Βασιλικές 'Υψηλότητες τις ένθουσάδεις επηρημίες της πατρίδας μου».

Κατά το διάστημα της σύντομης βασιλείας του 'Εδουάρδου 3ου και τότε που δεν ήταν ακόμα βέβαιο ότι η πριγκήπισσα 'Ελισσαβέτ θά γινόταν η Διάδοχος του Θρόνου, οι 'Αγγλοι είχαν αρχίσει να νοιώθουν μια βαθιά αγάπη γι' αυτή τη βασιλοπούλα. Οι Λονδρέζοι τη συναντούσαν συχνά, με την υποτροφία της αδελφής της Μαργαρίτας - Ρόζας, να πινάειν στον περίπατο, με τη συνοδεία μιας γκουβερνάντας, δυοια έντελως με πολλά άλλα παιδάκια της εποχής, τότε που πατριαρχικό ή τ' η ζωή, έκείνο τον καιρό του Δουκός και της Δουκίσσας της 'Υ. Όταν δεν παρευρίσκοντο σε δεξιώ-

σεις της αυλής ή σε στρατιωτικές τελετές, περνούσαν τις ημέρες των δίχως καμμία έθιμοτυπία.

Η έφημερίδες του Λονδίνου πληροφορούνε λεπτομερώς τους άναγνώστας των για τα χαμόγελα και τα παιχνίδια της πριγκήπισσας, για τις προτιμήσεις της, για τις έτοιμότητές της, για τις πρώτες σπουδές της, για τις επιδόσεις της στην Ιππασία. Όλοι ξέρουν πως σαν άληθινή Βρεττανική, αγαπάει τ' άλογα και ότι Ιππεύει θαυμάσια. Φορώντας ένα θελούδινο μπλέ μπερέ και ντυμένη με κυνηγετικά ρούχα, καθάλλικε μία άσπρο «πόνεϋ», δώρο του «θείου 'Εδουάρδου» — του 'Εδουάρδου 3ου — και τρέχει, κάθε πρωί το καλοκαίρ, ανάμεσα από τα δάση του Ουίνδσορ, ακολουθούμενη από την αδελφή της, που καθάλλικε ένα μικρότερο ακόμα «πόνεϋ» και συνοδευόμενη από τον πατέρα της που για να κάνει τον περίπατό του με τις κόρες του, καθάλλικε κι' αυτός επίσης ένα «πόνεϋ».

Ξέρουνε επίσης ότι η πριγκήπισσα 'Ελισσαβέτ λατρεύει τα ζώα, πρό πάντων τα σκυλιά, από τα όποια είχε και έχει ακόμα ένα δόκλιο κυνοστάσιο. Έχει σκυλιά απ' όλες τις ράτσες, από τα μικροσκοπικά λουλού — το ζευγάρι ά-

Η Διάδοχος του άγγλικού Θρόνου πριγκήπισσα 'Ελισσαβέτ.

είζει 50.000 φράγκα — χαρισμένα από τη μητέρα της, μέχρι τα μεγάλα ματρώσκυλα και τίποτε δεν δίνει τόση χαρά σ' αυτό το κοριτσάκι, όσο το να παίξη μαζί τους, ή να τους προσφέρει την τροφή τους. Μά ο! αυτά είναι παιχνίδια και μία πριγκήπισσα που είναι προωρισμένη να βασιλέψη, χρειάζεται μίαν έκπαιδευσι και μία άσστηρη άνατροφή. Η μικρούλα 'Ελισσαβέτ υποτάχθηκε σ' αυτόν τον κανόνα, με μία ύπακοη παρδειγματική. Όλοι δέσονται την πλησιάζουν, θεωρούν πως η διάδοχος του θρόνου βέβαια από την πιο τρυφερή ηλικία της, μία σπάνια κλίση για την μάθηση και για ένα μικρό κοριτσάκι, μία παράδοξη κατανόηση του καθήκοντος, που μπορεί να βαρύνει μία μέρα τους ώμους της.

Κάποτε μιλούσαν μπροστά της για τη μεγάλη βασίλισσα 'Ελισσαβέτ, που φέρει τ' όνομά της.

Δεν ήτανε καλή, έ-

δήλωσε ή μικρούλα 'Ελισσάβετ.

Αυτή προτιμάει να μοιάζει με την προύαμμη της, τη θα-
σίλισσα Βικτωρία, που της έφεραν συχνά για παράδειγμα
την φρόνιμη παιδική ηλικία της και το μεθοδικό της πνεύ-
μα. Αυτή ή διάσημη θασίλισσα, από τα όχτώ της χρόνια
άκόμα, είχαν αφήσει τις κούκλες της, για ν' άφοσιωθεί στις
υποχρεώσεις της έθιμοτυπίας και της θέσεώς της.

Τό ίδιο και ή πριγκίπισσα 'Ελισσάβετ, έχει τό πρακτι-
κό πνεύμα. Μέσα στην ίδια την οικογένειά της δεν λείπου-
νε τὰ πρότυπα γι' αυτό. Μά τίποτε δεν είναι πιο χαρακτηρι-
στικό για την 'Ελισσάβετ, όσο αυτό τό χαριτωμένο άνέκ-
δοτο ενός μέλους της οικογενείας της, που δείχνει πόσο
ήξερε νά έπωφεληθή από κάθε τι που θά μπορούσε νά του
φανή χρήσιμο: 'Ο Βασιλεύς Γεώργιος ό 5ος, τότε που ή-
ταν ακόμα νεαρός πρίγκηπας της Ουαλλίας, χρειάστηκε
μιά μέρα χρήματα. 'Απευθύνθηκε λοιπόν στη μάμη του Βι-
κτωρία. 'Εκείνη άρνήθηκε νά του δώσει και του έστειλε μιά
μεγάλην επιστολή, γεμάτη από θαυμάσιες συμβουλές. Σε
λίγον καιρό, ή θασίλισσα συνάντησε τόν έγγονό της.

— Είδες, λοιπόν, το έ είπε, πως μπόρεσες νά περάσης και
χωρίς τὰ χρήματα που μου ζητούσες;

— Όχι δά, άποκρίθηκε ό πρίγκηπας της Ουαλλίας.
'Αλλά πούλησα την έπιστολή σας σ' ένα συλλέκτη αυτο-
γράφων, που μου έδωσε πολύ περισσότερα χρήματα από ό-
σα σας ζητούσα!...

'Η έκπαιδευσις της πριγκίπισσας 'Ελισσάβετ δεν είναι
πειά, από τότε που ή μικρούλα συμπλήρωσε τὰ δώδεκα
χρόνια της, ή ίδια μ' ενός κοινού κοριτσιού. Πρέπει να τη
συνηθίσουν από τώρα στις μεγάλες υποθέσεις, που είναι
ανάγκη νά τις ξέρη, όταν θάρθη ό καιρός νά γίνη θασί-
λισσα.

'Η ίδια ή μητέρα της της έμαθε, όπως ακριβώς γίνεται
σ' όλες τις άρτίκες οικογένειες, νά διαβάξη και νά γρά-
φι. Καί ό ίδιος ό πατέρας της της δίδασκε, με τη βοήθεια
μιάς Γαλλίδος διδασκάλλισσας, τη γαλλική και τη γερμα-
νική γλώσσα, που τις μιλά σήμερα σχεδόν τό ίδιο, όπως
και την άγγλική. 'Οφείλει, έξ άλλου, κάθε μέρα, στην ά-
πογευματινή άνάπαυσι, που την περνά μαζί με τούς γο-
νείς της, νά συνδιαλέγεται άποκλειστικά στη γαλλική.
Στην όμιλία της διακρίνεται μόνο έλαφρά ή διαφορετική
προφορά.

Με την μεγαλειότερη εύκολία ακόμα, παρά όση χρειά-
στηκε για τις ξένες γλώσσες, ή διάδοχος της 'Αγγλίας έ-
μαθε τη Γεωγραφία. Καί αυτό όφειλεται στη θαθεία άγά-
πη που είχε πάντα για τόν θεό της 'Εισουάρδο και σ' α-
πίμονα ταξίδια που έκανε αυτός, στον κόσμο, τόν καιρό
που ήταν πρίγκηπας της Ουαλλίας. Σε κάθε έπάνοδό του,
έπαιρνε τη μικρούλα άνιψιά του σ' α γόνάτά του και της
διηγώταν άνακατεύοντας τὰ περιεργότερα έπεισόδια, τις
άτέλειωτες περιπλανήσεις του.

'Αλλά σήμερα, ό τρόπος της έκπαιδεύσεως της πριγκί-
πισσας έχει γίνει πιο άυστηρός και πιο ακριβής. 'Η Διάδο-
χος ζυτώνει, όπως και ή άδελφή της, στις 7 και 30' τό
πρωί, προγευματίζει στον κοιτώνά της, κάνει μιά έπισκεψη
στην μητέρα της, ύστερα στον πατέρα της και στις 9 και
30' περνάει στο σπουδαστήριο, όπου την περιμένει ή παι-
δαγωγός της, ή μίς Γκράουφορντ. 'Η έργασία διαρκεί ως
τις δωδεκάμισι, διακοπτομένη από ένα μόνο διάλειμμα,
στις 11.

Μετά τό γεύμα, που συγκεντρώνει όλη τη θασιλική οι-
κογένεια, ή πριγκίπισσα είναι έλεύθερη νά πάη σ' α παι-
γνίδια της. 'Αλλά πιο συχνά όφειλει νά έπισκεφθί τὰ μου-
σειά, τὰ μνημεία, τὰ εργοστάσια, ή νά παραστή σέ κάποια
τελετή. Μετά τό τσάι, στις 5 ή ώρα, έναρχίζει ή έργασία
ως την ώρα του δείπνου, μετά τό όποιο ή διάδοχος, που
έαναγίνεται ένα άπλό κοριτσάκι, κοιμάται νωρίς-νωρίς.

Τό έκπληκτικό είναι ότι ή πριγκίπισσα Μαργαρίτα - Ρό-
ζα που και' αρχήν δεν είναι προσωρισμένη νά θασιλέψη,
προσπαθεί, παρ' όλο που είναι τόσο μικρούλα, νά υποδλη-
θί στους ίδιους κόπους που κάνει και ή άδελφή της. Τί
εύγενική άμύλλα!

H. DE FEIS

Συνιστώμεν εις τας άναγνώστριάς μας τό εργοστάσιον
'Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ-
ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, όδός Μητροπόλεως 14 σ
'Αθήναι.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΠΑΡΑΚΜΗ

Βαρειά με δέννει ταραχή,
που μου λιγώνει την ψυχή,
και μιά μελαγχολία θαθείά, μ' άνέκφραστη μιά λύπη
— μά τί νά κάνω... τί μπορώ...
δλόγυρά μου, όταν θωρώ,
όπως κι' ό λέων της 'Αφρικής ό θάλαμς νά εκλείπει!...

Πάν' οι παλές ή γειτονίες
που ή ντροπαλές άμφορνείες
είχανε κάθε Σάββατο κουτσόπλτσι και πάστρες
τά παραθύρια κ' ή καλές
τά μπαλκονάκια κ' ή αϋλές,
που πάντα μοσχοβολίζαν θασιλικοί στις γλάστρες...

Πά' ή λατέρνα ή γλυκειά
έγινε λίτρα ή όκιά
κι' ό μπαγλαμάς κατάντησεν ώσαν κωνσταντινάτο
ταγκό, ό φριζές ό άντουλές
και χειροποίητο ό λουλές,
τό περγαμόντο φλαιραμού... — Θέ μου, κατέβα κάτω!

'Εγινε ή γιαβουκλού μαϊτρές,
τραβάει κοκτέιλ, άντι μισές
και ζιγκολός ό γκόμενος κ' ή σουρλουλού βεντέτα,
τά τουμπερλέκια ξυλοφών
και οι ζουρνάδες σαξοφών,
ή πρέφα μάουζ κ' ή Μανιώ θαφτίστηκε Πωλέττα...

Δεν τρώει παρά μαρόν γκλασέ
και λέει μονοιέρ και σέ-τ-ασσέ
κι' όταν της πής για ραντεβού, ζητάει λιμουζίνα
και λησιμονάει ή άρχαμή,
τόν πασσατέμπο στο χονί
και ποδαράτα τη μιση που άλώνειζε 'Αθήνα...

'Η άπιστη, τώρα, γενιό,
πούταν καμάρι του ντουινά
ατη ρομπά ξεμονάρεται και σθύνει αγάλια-αγάλια
και τόν καρσιλαμά ξεχνά
πούσερνε ό "Αρης κ' ή 'Αθηνά
και στάζαν από τό ζουρνά του 'Απόλλωνα τὰ σάλια

'Εγινε όδός ό μαχαλάς
και σπόρτσμαν ό μαντραχαλάς
έχουν ζουρ-φιζ τὰ καπηλειά και φράκα οι τεκέδες
μονάχα ό θάλαμς ό φτωχός
έρμος, στη γή και μοναχός
δεν θρίσκει νά χαρή γωνιά ούτε στούς καφενέδες...

'Απαρατήρητος περνά
και ντροπιασμένος, λές, γενιό
και μοναχά τό θραυνό τόν θλέπει τό ντουροέκι
κι' άν τόν πατούν καμιά θολά
πάνω στον κάλο, ούτε μιλά...
που μόνο νά τόν κύτταζες άναθε σά φυσέκι!

'Αχ! στού Ψυρρή κάποια στροφή,
— προτού του σκάσουν οι σοφοί,
καθώς την έαδερφούλα του, την κακομοίρα Πλάκα,
για κάποιον άκέφαλο 'Ερμή,
ή μιά μετάλλινη δραχμή—
την προτούή του στήσετε ή έντοιχίστε πλάκα...

'Η σ' ένα σωπικιώτικο
θαρέλι, με σαμιώτικο,
τό αγαλιά του ύψώσετε, με τη γροθιά σφιγμέν
για τελευταία του άπειλή,
στη νέα 'Αθήνα την τρελλή
και στη γενιά της τη σαχλή και την άρρωστημένη!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΡΟΥΜΠΙΝΣΚΥ

Ο κόμης 'Ιβάν Ρουμπίνσκυ είχε κάτορθώσει νά εξα-
ναγυρίση στη Ρωσία μ' ένα ψεύτικο όνομα και
μια τέτοια μεταμόρφωσι, που κανείς από τούς
παλιούς γνωστούς του δεν θά μπορούσε τώρα νά
τόν άναγνωρίση.

'Η τρομερή θύελλα της έπαναστάσεως είχε ξεριζώσει
από εκεί την άριστοκρατικήν οικογένειά του. Μιά έφιαλ-
τική νύχτα σφαγής, οι έξαγριωμένοι έπαναστάτες ώρμησαν
μέσα στον πύργο των Ρουμπίνσκυ, που ήταν σ' α περίχωρα
της 'Οδησσού και σκότωσαν τόν πατέρα του και μιά γρηά
θεία του. 'Ο 'Ιβάν ώστόσο, που ήταν τότε δέκα όχτώ χρό-
νων, μπόρεσε νά σώση την μητέρα του και την άδελφή του,
ξεφεύγοντας από ένα ύπόγειο διάδρομο. 'Επειτα, με μιά
παρόρρακα, άνοήθηκε στο πέλαγος, όπου συνάντησε ένα
έλληνικό φορτηγό. Μ' αυτό, οι φυγάδες έφθασαν στην 'Ελ-
λάδα κι' από εκεί τράβηξαν για τό Παρίσι, όπου είχαν
βρή άσυλο κι' άλλοι Ρώσοι άριστοκράτες.

Με τὰ κομμάτια που είχε πάρει μαζί της ή μητέρα
του, μπόρεσαν έτσι νά ζήσουν λίγον καιρό. Μά ύστερα,
μαρτά, άρχισαν ή στερήσεις και τὰ θάσανα. 'Ο 'Ιβάν
δούλευε πότε-πότε σέ διάφορα εργοστάσια, κερδίζοντας με
κόπο λίγα χρήματα. 'Η άνεργία όμως ήταν μεγάλη κι' ό
νεαρός άριστοκράτης δεν μπορούσε νά βρή πουθενά μιά
σταθερή δουλειά. 'Η μόνη έλπίδα
του ήταν ό γυρισμός του στη Ρω-
σία. Μά αυτό ήταν τόσο δύσκολο!
Κι' όμως έπρεπε με κάθε τρόπο
νά βρή τόν θησαυρό των Ρουμπίν-
σκυ!

Αυτός ό θησαυρός είχε μιά πα-
ράξενη ιστορία. 'Η μητέρα του, ή
κόμισσα Ρουμπίνσκυ, του είχε φα-
νερώσει μιά ήμέρα ότι εκεί κάτω
στον πύργο τους, στην 'Οδησό,
είχαν κρυμμένος ό θησαυρός της
οικογενείας τους.

Ο πατέρας του, όταν κατάλα-
βε πειά ότι δεν θά μπορούσαν νά
γλυτώσουν τίποτε από την έπανά-
στασι, είχε κρύψει σ' ένα μυστη-
ριώδες δωμάτιο όλα τὰ χρυσάφι-
κά και τ' άσημικά που δεν θά μπο-
ρούσαν νά πάρουν μαζί τους.

Το κρυφό αυτό δωμάτιο τό είχε
πιάσει ένας άνιψιός του κόμητος
Ρουμπίνσκυ, ένας μεγαλοφυής μη-
χανικός με μιά ζωή γεμάτη έκκεν-
τρικότητες. 'Ο πυργοδεσπότης κα-
τόπιν τόν είχε βοηθήσει νά φύγη
στην 'Αμερική, όπου είχε πεθάνει.
'Ετσι, τό μυστικό του θησαυρού
δεν ήταν γνωστό παρά μόνο στον
γέρο κόμητα Ρουμπίνσκυ και τη
νυνάικα του.

Ο 'Ιβάν λοιπόν, που ήταν τώ-
ρα ένήλικος, δεν είχε πειά καμιά
άλλη σκέπη παρά πώς θά κατά-
φερνε νά έξαναγυρίση στη Ρωσία,
έχοντας νά τόν υποψιασθή κανείς,
για νά βρή τόν θησαυρό του πύρ-
γου.

'Η τύχη τόν βοήθησε ύστερ' α-
πό λίγον καιρό. 'Ενας άναρχικός,
που είχε εύεργετηθί άλλοτε από
την οικογένειά του, κατάφερε νά
του φτιάξη ένα ψεύτικο διαβατή-
ριο κι' έτσι, ό 'Ιβάν Ρουμπίνσκυ
μ' ένα όνομα τό 'Αντρέ Κλεμάν
ρίχθηκε με θάρρος στην μεγάλη

Ταξίδεψε ως την 'Οδησό δίχως
καμιά δυσκολία και μιά ήμέρα
παρουσιάσθηκε στον πατρικό του
πύργο και ρώτησε τούς καινούργι-
ους ιδιοκτήτες του άν ήθελαν νά

του τόν πουλήσουν, για νά ιδρύση εκεί πέρα ένα μεγάλο
ύφαντουργείο.

— Νά μιά καλή ιδέα!... του άπάντησε εκείνος που φαί-
νόταν ότι ήταν ό άρχηγός.

— Περιμένω τόν συνετάρο μου... του είπε τότε ό 'Ιβάν
Ρουμπίνσκυ. Θάρθη ύστερ' από δυό-τρεις ήμέρες. Θά μπο-
ρούσα λοιπόν νά μείνω έδω πέρα, για νά μην άναγκασθώ
νά έξανακατεβώ στην 'Οδησό; Μ' αυτόν τόν τρόπο θά
μπόρεσω νά μελετήσω καλλίτερα τό περιβάλλον, για νά
τελειώσουμε γρήγορα αυτήν την υπόθεσι.

— Και δεν μένετε! του άπάντησαν οι άλλοι. 'Εχετε έ-
δω πέρα, στην διάθεσί σας, όλα τὰ δωμάτια του πύργου...

'Ο 'Ιβάν Ρουμπίνσκυ έτριψε τὰ χέρια του, όλόχαρος.
«Όλα πάνε καλά... συλλογίσθηκε. 'Απόψε κιόλας θά θά-
λω σ' ένέργεια τό σχέδιό μου!»

Κι' άλήθεια, είχε σκεφθί και την παραμικρή λεπτομέ-
ρεια. Θά κουβαλούσε κρυφά τόν θησαυρό σ' ένα ασφαλές
μέρος κι' από εκεί, με την βοήθεια ενός καπετάνιου — που
θά θαμπαωνόταν άσφαλώς από τό χρυσάφι — θά μπορούσε
νά τόν μεταφέρει στη Γαλλία. 'Ο 'Ιβάν Ρουμπίνσκυ είχε
μεγάλη έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Περίμενε λοιπόν νά
φθάσουν τὰ μεσάνυχτα για νά κοιμηθούν όλοι στον πύργο
και κατόπιν, μ' ένα πιστόλι στο δεξί χέρι και μ' ένα ήλε-

κτρικό φανό στο άριστερό, τράβη-
ξε άθόρυβα για τό μυστηριώδες
δωμάτιο. 'Εκεί, στάθηκε μιά στιγ-
μή, έσπησε τό αϋτί του κι' όταν
θεβαιώθηκε ότι κανείς δεν είχε
καταλάβει τίποτε, έκρυψε τό πι-
στόλι στην τσέπη του και με τό
φως του φανοϋ θρήκε μιά μικρή
προεξοχή στον παλλό τοίχο. Τά
μάτια του τότε έλαμψαν από τη
χαρά! 'Εβγαλε ένα μεγάλο σου-
νιό και με τη σκληρή λεπίδα του
έξυσε τόν σουβά και άπεκάλυψε

ένα κουμπί που έμοιαζε σάν τό
κεφάλι ενός μεγάλου καρπού. 'Ο
'Ιβάν Ρουμπίνσκυ έσπησε από τό
αϋτί του και κατόπιν, ήσυχος, πί-
εσε με δύναμι τό κουμπί του τοίχου.
'Ο τοίχος τότε άνοιξε σιγά-σιγά
και μπροστά σ' α μάτια του νεα-
ρού κόμητος παρουσιάσθηκε τό
μυστηριώδες δωμάτιο. 'Ολόκληρο
ήταν ταπετασμένο με χαλκοέ-
νες πλάκες. 'Εδω και εκεί, στις
γωνίες και στο πάτωμα, ήταν σω-
ριασμένος ό θησαυρός των Ρου-
μπίνσκυ. 'Ο κόμης 'Ιβάν γλίσαι-
σε από την συγκίνησι και τρελλός
από την γοησία του όρμησε καί άρ-
χισε νά γεμίζει τις τσέπες του με
χρυσά θραυλιόλια και μαργαριτά-
ρένια περιδέραια. Μά την ίδια
στιγμή άκούσθηκε από πίσω του
ένα σαρκαστικό γέλιο. 'Ο νεαρός
κόμης γύρισε άπτόμα τό κεφάλι
και είδε κοντά του δυό άγνωστους
που τόν κύτταζαν με μιά άπειλητι-
κή ειρωνεία.

'Ιβάν Ρουμπίνσκυ, του είπε ό
ένας απ' αυτούς, τὰ συγκαπητή-
ριά μας! Πέτυχε θαυμάσια αυτό
που θέλαμε. Σε παρακολουθώμε
από τό Παρίσι, γιατί έέραμε ότι
σ' αυτόν έδω τόν πύργο ήταν
κρυμμένος ένας μεγάλος θησαυ-
ρός. 'Εσύ τώρα μάς φανέρωσες τό
μυστικό του! Είμαστε πράκτορες
της μυστικής άστυνομίας. Παρα-
δώσου!...

Σε λίγο θά είναι δυό άσπροι σκελετοί!... μου εί-
πε ό 'Ιβάν.

(Συνέχεια στη σελίδα 58).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΒΑΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η κυρά 'Ωμπέν, που ήξερε από καιρό την λεπτότητα της κράσεως της μικρούλας, άντελήφθη άμέσως την κατάστασή της.

— Πρέπει νά μπορέση νά κοιμηθῇ... εἶπε στή Βερονίκη. Πηγαίνετε στο ἔργοστάσιο κυρία Σολλιέ. Θά σᾶς φέρω τήν Μάρθα σέ λίγο.

Η θυρωρός τοῦ ἔργοστασίου δέν εἶχε καμμιᾶ ἀντίρρηση σ' αὐτό.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ὥρα περνοῦσε.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, οἱ ἔργατες περίμεναν στήν εἴσοδο τοῦ ἔργοστασίου.

Μεταξὺ αὐτῶν ὀρισκόντουσαν κ' οἱ σχεδιαστές, ὁ ταμίας κ' ὁ Κλαύδιος Γκριθό, στοὺς ὁποίους ἐξηγήσαν τὴν ἀφορητὴ τῆς ἀπουσίας τῆς Βερονίκης.

Ὅταν τέλος, ἐκείνη ἐφθάσε, κανένας δέν σκέφθηκε νά ὑψώσῃ τὴ φωνή του γιὰ νά παραπονεθῇ. Ὅλοι τὴν συμπονοῦσαν γιὰ τὴ δυστυχία της.

Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν ταμιά που ἀντιπροσώπευε τὸν διευθυντὴ, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ οἱ ἔργατες μῆψκαν μέσα.

Ὅλοι πῆγαν ἀμέσως στὶς θέσεις τους.

Πρὸ τριῶν χρόνων ποὺ ἡ Βερονίκη ἦταν στήν ὑπηρεσία τοῦ κ. Μπερνιέρ, ποτὲ δέν εἶχε παραμελήσει, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὰ καθήκοντά της. Γλυκεῖα καὶ καλὴ, εὐγενική μ' ὅλο τὸν κόσμο, εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸ ὧλων.

XVI

Ὅταν ὅλοι οἱ ἔργατες μῆψκαν μέσα, ἡ Βερονίκη ξανάκλεισε τὴν πόρτα τοῦ ἔργοστασίου.

Φρόντισε ἀμέσως, νά στήσῃ μέσα στήν κάμαρή της, πλάι στοῦ δικῆς, ἓνα κρεβάτι γιὰ τὴν ἐγγονή της καὶ φόρεσε ἓνα πένθιμο φόρεμα ποὺ τὸ φύλαγε μέσα στοῦ ντουλάπι, τὸ ἴδιο μαῦρο φόρεμα ποὺ εἶχε φορέσει ἄλλοτε γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ξεμπερδεψε ἀπ' τὶς φροντίδες αὐτές, ἐλευθέρη πειὰ νὰ παραδοθῇ στὶς ὁδυνερὲς σκέψεις της, πῆγε καὶ κάθησε κλαίγοντας στοῦ θυρωρείου της, ὅπου τὴν καλοῦσε ἡ ὑπηρεσία της.

Ἡ ὥρα εἶχε σημάνει δύο πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς στοῦ μεγάλου ρολοῦ τοῦ ἔργοστασίου.

Ἐνα ἐλαφρὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τῆς πόρτας τῆς εἰσόδου ἀπέσπασε τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπ' τοὺς πενθιμοὺς στοχασμοὺς της.

Τράβηξε τὸ κορδόνι ποὺ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε, προχώρησε ὡς τὸ κατώφλι τοῦ θυρωρείου της.

Ἐνας ἄντρας σχετικῶς νέος ἀκούα, καὶ πολὺ κομπᾶ ντυμένος, εἶχε μῆν μέσα. Ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, χαίρτηκε μὲ μιὰ ἐλαφριά κίνησι τοῦ κεφαλοῦ τῆς θυρωρῆς.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε; ρώτησε ἡ Βερονίκη κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸν ἐπισκέπτη, ὁ ὁποῖος τῆς ἦταν ἀγνωστος.

— Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Ριχάρδο Μπερνιέρ, ἀπάντησε ἐκείνος.

— Πρόκειται μήπως γιὰ καμμιὰ παραγγελία, γιὰ καμμιὰ δουλειὰ γιὰ τὸ ἔργοστάσιο; Ἄν εἰν' ἔτσι, μπορεῖτε...

— Ὁχι! τὴ διέκοψε ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ δέν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ροβέρτο Μπερνιέρ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἔργοστασιάρχου. Θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Μπερνιέρ τὸν ἴδιο.

— Ὁ κ. Μπερνιέρ ἀπουσιάζει.

— Ἀπουσιάζει!... Τέτοια ὥρα; ἔκανε ὁ Ροβέρτος σὰ νὰ μὴν πιστεῦε στὰ λόγια τῆς θυρωρῆς.

Ἡ δυστυχισμένη Βερονίκη ὀρισκόταν σὲ μιὰ κατάστασι ἐκνευρισμοῦ εὐκολονόητη.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπισκέπτου δέν τῆς ἄρεσε καθόλου καὶ ἐγκαταλείποντας τὴν συνηθισμένη της εὐγένεια, εἶπε μὲ τόνο σχεδὸν ἀπότομο:

— Ἀφοῦ σᾶς λέω πῶς ὁ κ. Μπερνιέρ ἀπουσιάζει, θὰ πῇ πῶς ἀπουσιάζει. Δέν συνηθίζω νὰ λέω ψέματα...

— Ἐστω... Σᾶς πιστεύω... Ὁ κ. Μπερνιέρ ἀπουσιάζει, μὰ σίγουρα ἡ ἀπουσία του δέν θὰ κρατήσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα...

— Βέβαια, κύριε.

— Ἔχετε ποιά ὥρα θὰ γυρίσῃ;

— Ὁ κ. Μπερνιέρ φεύγοντας μοῦ εἶπε πῶς θὰ γυρίσῃ τὸ ἀπόγευμα, μὰ δέν μοῦ εἶπε ποιά ἀκριβῶς ὥρα.

— Μπορῶ νὰ τὸν περιμένω καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ, ὡς δτου νάρθῃ, τὸ ἔργοστάσιο;

— Ὁχι, κύριε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἀπαγορεύεται.

— Παράδοξη ἀπαγόρευσι! Ποιὸς εἰν' ὁ λόγος τῆς;...

— Ἐγώ, κύριε, ἐκτελῶ τὶς διαταγὰς ποὺ λαβαίνω χωρὶς νὰ ζητῶ νὰ μάθω τὴν αἰτία τους. Ἄν διάζεσθε, εἰν' ἔστω ὁ κ. Πριέρ, ὁ ταμίας, ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι θέλω νὰ δῶ τὸν κ. Μπερνιέρ τὸν ἴδιο...

— Τότε, κύριε, πρέπει νὰ ξαναγυρίσετε, εἶπε ἡ Βερονίκη.

Καὶ ἀνοίξε πάλι τὴν πόρτα.

— Θὰ ξαναγυρίσω σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά πρὸς τὸ μέρος τῶν ἔργων.

Ὅσο γρήγορη κ' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ματιά, τοῦ ἐφθασε γιὰ νὰ δῇ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ ἀρχιεργάτης Κλαύδιος Γκριθό, ὁ συνένοχος του.

Ὁ Ροβέρτος ὄνῃκε ἔξω καὶ ἡ Βερονίκη, ἀφοῦ ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα, ξαναγύρισε στοῦ θυρωρείου της.

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν κ' ἔπειτα σήμανε πάλι τὸ κουδούνι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦσαν ἡ κυρά 'Ωμπέν ποὺ ἔφευγε τὴ μικρὴ Μάρθα στὴ γιγιά της κ' ὁ Μαγκλουάρ, ὁ ὁποῖος ἔρχοταν νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἀπλῶς ἀπειλητικὰ τὸ χέρι...

Ἡ Βερονίκη, ἀφοῦ πλάγιασε τὴν ἐγγονή της ποὺ τὴν εἶχε προσβάλει δυνατὸς πυρετός, στοῦ κρεβάτιάκι τὸ ὁποῖο τῆς εἶχε ἐτοιμάσει, ξαναγύρισε κοντὰ στοῦ μονόχειρα.

Ὁ Μαγκλουάρ τῆς εἶπε πῶς ἡ πράξις τοῦ θανάτου τῆς δυστυχισμένης Ζερμαίν εἶχε καταχωρηθῇ κ' ὅτι ὁ γιατρός τοῦ δημαρχείου θὰ περνοῦσε ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρᾶς 'Ωμπέν, ἀπ' ὅπου θὰ ἔστειλε τὴν ἄδεια τοῦ ἐνταφιασμοῦ στοῦ ἐργολάβου τῶν κηδεῶν. Ὁ ἐφημέριος τοῦ Σαιντ - Οὐέν εἶχε ὀρίσει τὴν κηδεῖα γιὰ τὶς πέντερες τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης. Ἐνας ὑπάλληλος τοῦ ἐργολάβου κηδεῶν θὰ περνοῦσε σὲ μιὰ ὥρα καὶ θὰ τοὺς ἔφερνε τὶς προσκλήσεις τῆς κηδεῖας.

Ἡ Βερονίκη εὐχαρίστησε τὸν ἀγαθὸ Μαγκλουάρ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε στήν διάθεσί της, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ χρειαζόταν ἀκόμη τὶς ὑπηρεσίες του.

Ἡ κυρά 'Ωμπέν ἔφυγε.

Ὁ Μαγκλουάρ ρώτησε τότε τὴν θυρωρὸ ἂν ἤθελε νὰ κάτουν ἓνα κατάλογο τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ προσκαλοῦσαν στὴν κηδεῖα. Ἐκείνη ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ

καθ' ὑπαγόρευσίν της, ὁ Μαγκλουάρ ἔκανε τὸν κατάλογο.

Τὴ στιγμή ποὺ τελείωνε αὐτὴν τὴν ἐργασία, μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρετίες τῆς κυρᾶς 'Ωμπέν ἦρθε καὶ ἀνήγγειλε, ὅτι ὁ γιατρός τοῦ δημαρχείου εἶχε φθάσει. Ἀμέσως ὁ Μαγκλουάρ ἔφυγε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια τῆς ταφῆς καὶ νὰ τὴν πᾶν στοῦ ἐργολάβου τῶν κηδεῶν.

Ἡ Βερονίκη ἔμεινε πάλι μόνη καὶ θυβίστηκε ξανά στοῦ πόνου της.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα τοῦ ἔργοστασίου ἀνοίξε χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι κ' ὁ κ. Ριχάρδος Μπερνιέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε δικό του κλειδί τῆς πόρτας αὐτῆς, μῆψκε μέσα.

Βλέποντάς τον, ἡ Βερονίκη, παρουσιάστηκε μπροστὰ του ντυμένη στὰ μαῦρα καὶ μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἀπορροφημένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις του, ὁ θιομήχανος δέν πρόσεξε στὴν ἀρχὴ

τις μεταβολές που είχαν γίνει στο κοστούμι και στη φυσιογνωμία της θυρωρού.

Νομίζοντας πως ήθελε να του αναφέρει κάτι που είχε συμβεί στο εργοστάσιο κατά την διάρκεια της απουσίας του, στάθηκε μπροστά στο θυρωρείο και της είπε με καλωσύνη:

— Θέλεις να μου μιλήσης, κυρά Βερονίκη;
— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, απάντησε η δυστυχισμένη μητέρα. Θέλω να σάς ζητήσω συγγνώμη, γιατί παραμέλησα το καθήκον μου.

— Παραμέλησες το καθήκον σου, ξού; ξαναείπε ξαφνιασμένος ο θιομήχανος.

— Μάλιστα, κύριε.
— Σε τί το παραμέλησες;

— "Ελπιπα από το θυρωρείο μου την ώρα της εισόδου των εργατών... Η πόρτα ήταν κλειστή και περιμέναμε έξω είκοσι λεπτά τουλάχιστον. Τους έκανα να χάσουν πολύτιμη ώρα απ' την εργασία τους.

— Το σφάλμα σου είναι πράγματι σοβαρό, κυρά Βερονίκη, είπε αυστηρά ο θιομήχανος. Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτήν την απουσία σου σε ώρα που έπρεπε να ήσουν εδώ για να επιβλέψεις την είσοδο των εργατών. Ποιός σοβαρός λόγος σ' έμποδισε να εκτελέσεις την υπηρεσία σου;

— Η μαμά Βερονίκη, αντί ν' απαντήσει, ξέσπασε σε λυγμούς κι' έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Τότε μόνο ο θιομήχανος πρόσεξε τα πένθιμα ρούχα που φορούσε.

Την πλησίασε και της είπε με τόνο ποιό γλυκό:

— "Ελα, πέσ μου τί συνέβη; Ποιά καινούργια δυστυχία σε θρήκε; Είσαι ντυμένη δλόκληρη στα μαύρα. Δεν ήσουν έτσι το πρωί... και κλαίς... Σου πέθανε κανένας συγγενής σου;

— Η κόρη μου... η κόρη μου... τραύλισε η φτωχή μητέρα μέσα απ' τους λυγμούς της.

— Η κόρη σου που σε είχε εγκαταλείψει;

— Ναί... η Ζερμαίν μου...

— Και ξαναθρήκε τα ίχνη της...

— Την ξαναθρήκα... την ίδια... εδώ... στο Σαιντ-Ουέν... Μα την ξαναθρήκα πεθαμένη... στο ξενοδοχείο της κυράς 'Ωμπέν, όπου κατοικούσε με την κόρη της...

— Την κόρη της;

— Ναί... την έγγονή μου... Ένα κοριτσάκι έφτάμισυ χρόνων... Την έχω τώρα στην κάμαρή μου, κύριε Μπερνιέρ, λίγο άρρωστη... Είχε τόση θλίψη που έχασε την μητέρα της η φτωχή όρφανούλα...

Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, που ήταν συχνά άποτος, μά που, όπως είπαμε, έκλεινε στο στήθος του μία μεγάλη καρδιά, είχε συγκινηθεί βαθειά από τον άπέραντο πόνο της Βερονίκης, την οποία εκτιμούσε πολύ.

Όταν την έπηρε ως θυρωρό του εργοστασίου του κατόπιν συστάσεως ενός φίλου του, την είχε ρωτήσει για τό παρελθόν της και η Βερονίκη δεν του είχε κρύψει τίποτα. "Ετσι ήξερε ότι η Ζερμαίν είχε εγκαταλείψει τη μητέρα της.

Από εκείνη την εποχή η Βερονίκη Σολλιέ είχε δείχθει πάντοτε άξια της εμπιστοσύνης που της έδειχνε.

Αν σήμερα, για πρώτη φορά, είχε παραμελήσει το καθήκον της — πράγμα για το οποίο κατηγορούσε η ίδια τον εαυτό της — ο προϊστάμενός της την δικαιολογούσε πληρέστατα.

— Θάρρος, φτωχή μου Βερονίκη, της είπε με καλωσύνη, και πέσ μου πως ξαναθρήκες το παιδί σου που δεν έλπιζες ποτέ να το δής;

— Η κυρά Βερονίκη διηγήθηκε στον Ριχάρδο Μπερνιέρ τα γεγονότα που ξέχρουν οι αναγνώσται μας.

Ο θιομήχανος έπεδοκίμασε, όπως άξιζε άλλως τε τη συμπεριφορά των εργατών κ' είπε ένα σωρό λόγια στη φτωχή μητέρα, την τόσο σκληρά δοκιμασμένη.

— Θά ήθελα να μπορούσα να σου επιτρέψω να ξαναγυρίσεις κοντά στην κόρη σου, επρόσθεσε, μά είν' αδύνατον να εγκαταλείψω το θυρωρείο και αυτή τη στιγμή δεν έχω κανένα να σ' αντικαταστήσω...

— "Ω! κύριε! φώναξε η Βερονίκη. Μην άνυσχείτε καθόλου γι' αυτό... Δεν θά δεχόμουν να μ' αντικαταστήσετε...

— Θά σάς ζητούσα μόνο την άδεια να φύγω από το θυρωρείο μου μετά το κλείσιμο των εργαστηρίων, όταν δεν πρόκειται ούτε να μπι, ούτε να βγι πειά κανείς...

— Σου το επιτρέπω, κυρά Βερονίκη... απάντησε ο Ριχάρδος Μπερνιέρ. Η Τερέζα, η ύπνρέτριά μου, θάρρη στην

ανάγκη να μείνη κοντά στην έγγονή σου την ώρα που θά λειψης...

— Σάς ευχαριστώ με δλη μου την καρδιά, κύριε... Ο θιομήχανος έκανε ν' άποσυρθή, μά εξαφνα στάθηκε και ξαναείπε:

— Αύριο θά κηδεύσουν την δυστυχισμένη σου κόρη;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τι ώρα;

— Στις τέσσερες.

— Καλά...

— Άφησε το θυρωρείο και πήγε στο γραφείο του όπου ο ταμίας του πήγε και τον θρήκε άμέσως για να αναφέρει την καθυστέρησή της εισόδου των εργατών.

Μά με τα πρώτα λόγια του ύπαλλήλου, ο θιομήχανος τον διέκοψε λέγοντας:

— Ξέρω... Ξέρω... Περίμενε μία στιγμή, θά σου πω τί αποφάσισα σχετικώς...

Χτύπησε ένα κουδούνι κι' ο κλητήρας του γραφείου του που θρικόταν στο πλαϊνό δωμάτιο, παρουσιάστηκε άμέσως.

— Πήγαινε στα εργαστήρια, τον διέταξε ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, και παρακάλεσε τους άρχιεργάτες νάρθουν άμέσως στο γραφείο μου. Τους περιμένω...

Ο κλητήρας έσπευσε να εκτελέσει την διαταγή του κυρίου του, κι' έπειτα από πέντε λεπτά οι προϊστάμενοι των υπηρεσιών είχαν συγκεντρωθεί μπροστά του.

— Φίλοι μου, τους είπε, ένα θλιβερό γεγονός συνέβη κατά την διάρκεια της απουσίας μου. Άναγκαστήκατε να περιμένετε είκοσι λεπτά μπρος στην πόρτα του εργοστασίου για να μπορέσετε να μπιτε μέσα και ν' άρχισετε την εργασία σας...

Θά είδοποιήσετε τους ύφισταμένους σας εργάτες ότι αυτά τα είκοσι λεπτά θά τους πληρωθούν σαν να είχαν άρχισει τη βουλειά τους στην άρισμένη ώρα.

»Ξέρω την αίτία αυτής της καθυστερήσεως και ξέρω έπίσης τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφερθήκατε στο έσπιατόριο της κυράς 'Ωμπέν.

»Δεν θά σάς συγχαρώ γι' αυτό. Θά σάς πω μόνο ότι ένεργήσατε σαν άνθρωποι με καρδιά που είσθε...

»Αύριο, στις τέσσερες ή ώρα, θά οδηγήσουν στο νεκροταφείο την κόρη της αγαθής γυναίκας, της οποίας έχω έντιμησει τα σπάνια χαρίσματα από τον καιρό που είναι στην υπηρεσία μου.

»Θά παρακολουθήσετε την κηδεία και ή ώρα αυτή θά σάς πληρωθεί σαν ώρα εργασίας...

»Νά το έχρη ύπ' όψι σου αυτό, Πιέρ, επρόσθεσε ο θιομήχανος άπευθυνόμενος στον ταμία του. Θέλω δλο το προσωπικό του εργοστασίου μου να είναι στην κηδεία.

»Θά θρικόμαι έπί κεφαλής σας.

»Ένας στέφανος θά κατατεθεί στον τάφο της κόρης της Βερονίκης Σολλιέ, έξ' ονόματος των εργατών και των ύπαλλήλων του εργοστασίου.

»Και τώρα, φίλοι μου, μπορείτε να ξαναγυρίσετε στις υπηρεσίες σας.

XVII

Οι προϊστάμενοι των υπηρεσιών και οι άρχιεργάτες άποσύρθηκαν πιδ συγκινημένοι απ' όσο ήθελαν να φαίνονται, έκτος από τον Κλαύδιο Γκριθό που δεν τον συγκινούσαν ποτέ τέτοια πράγματα.

Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ κράτησε κοντά του μόνο τον ταμία του:

— Πώς πάνε οι λογαριασμοί σου του τέλους του χρόνου; τον ρώτησε.

— Τους τελείωσα σήμερα.

— Τι έχουμε να εισπράξουμε;

— Ένηακόσιες πενήντα έφτά χιλιάδες φράγκα, απάντησε ο Πιέρ, από τις οποίες τις διακόσιες πενήντα χιλιάδες μάς τις όφειλει το υπουργείο των Ναυτικών.

— Το ναυτικό θά πληρώσει στις 30 του μηνός... Πέρασα σήμερα απ' το υπουργείο και συνηνοήθηκα. Θά πäs να τα εισπράξω ο ίδιος. Τι λογαριασμούς έχουμε άπλήρωτους έμεις;

— Τριακόσιες έξηνταοχτώ χιλιάδες φράγκα.

— Και σε πόσο θ' άνέλθη ή πληρωμή των εργατών και των ύπαλλήλων στο τέλος του μηνός;

— Σε είκοσιέξη χιλιάδες.

— Σύνολον πληρωμών;

— Έπάνω κάτω τετρακόσιες χιλιάδες.

Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ είχε γράψει διαδοχικά τους άριθ-

μούς που του έλεγε ο ταμίας του, και έκανε την πρόσθεσι θάζοντας στο άθροισμα και πέντε χιλιάδες ακόμα.

—Έπί πλέον τρεις χιλιάδες φράγκα, είπε, για φιλοδωρήματα στο προσωπικό. Σύνολο γενικό έξοδων τετρακόσιες πέντε χιλιάδες επί έξοδων ένηνακοσίων πενήντα έφτά χιλιάδων φράγκων...

— Έχουμε επί πλέον πεντακόσιες χιλιάδες. Ο χρόνος λοιπόν πήγε καλά...

— Έτσι το 1894, θά μπόρεσα να εφαρμόσω τις καινούργιες μου έφευρέσεις.

— Είμαστε άναγκασμένοι να κρατήσουμε έδω ένα πολύ μεγάλο ποσό, παρατήρησε ο ταμίας.

— Ναί... Στις 30 έχουμε Σάββατο και έπειδή ή εισπράξεις κ' ή πληρωμές θά τελειώσουν πολύ άργά, δεν θά μπόρεσουμε να καταθέσουμε τά κεφάλαιά μας στο «Κρεντί Λιονναί» πριν απ' τις 2 'Ιανουαρίου.

— Αυτό είναι δυσάρεστο.

— Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε... Στις 2 'Ιανουαρίου, Τρίτη, θά πάω μόνος μου τά κεφάλαια στο Παρίσι.

— Έπειτα από μία μικρή σωπή, ο θιομήχανος ρώτησε:

— Πέρασες, όπως σε παρακάλεσα από την 'Εταιρεία Γενικών 'Ασφαλίσεων;

— Μάλιστα, κύριε.

— Και τά χαρτιά της άσφαλίσεως;

— Τα έτοιμάζουν... Θά σάς τά φέρουν να τά υπογράψετε την Τρίτη το πρωί...

— Την Τρίτη... Μά είναι άργά. Η άσφάλεια της 'Αμερικανικής 'Ασφαλιστικής 'Εταιρείας, την οποία δεν πρόκειται ν' ανανεώσω, τελειώνει στις 31 Δεκεμβρίου 1893.

Την Τρίτη έχουμε 2 'Ιανουαρίου. 'Ας υποθέσουμε ότι στις 2 ή μέρες που μεσολαβούν γίνεται έδω μία καταστροφή... Τότε δεν θάχουμε να έγείρουμε καμμία άξίωσι ούτε από τη μία έταιρεία, ούτε από την άλλη.

— Είν' αλήθεια, κύριε... Μά το ένδεχόμενο της πυρκαϊάς άποκλείεται έντελώς, χάρις στη συνεχή έπίβλεψι που έχουμε οργανώσει για τη νύχτα στα εργαστήρια.

— Πλάί στο εργοστάσιό μας, υπάρχει ένα χρωματοουργείο γεμάτο εύφλεκτες ύλες...

— Εκεί είναι ο κίνδυνος...

— Πράγματι... Η 'Εταιρεία Γενικών 'Ασφαλίσεων μάλιστα καθυστέρησε την υπογραφή των καρτιών γιατί κάνει μία έρευνα για να εξακριβώσει τους κινδύνους μεταδόσεως πυρκαϊάς απ' το χρωματοουργείο...

— Αυτή ή έρευνα θά μπόρουσε να είχε γίνει νωρίτερα.

— Δεν έχω άντηρησι. Μά σάς έπαναλαμβάνω ότι κατά την γνώμη μου, κίνδυνος πυρκαϊάς δεν ύφίσταται. Κυριακή και Δευτέρα, ημέρες έορτής, το χρωματοουργείο θά είναι κλειστό, καθώς και το δελουργείο με το οποίο γειτονεύουμε δυτικά. Δεν έχουμε λοιπόν να φοβηθούμε τίποτα.

— Άδιόφορο... Ποτέ δεν θλάφτει ή υπερβολική σύνεσις. Γράψε λοιπόν στην 'Εταιρεία Γενικών 'Ασφαλίσεων και είδοποιήσε την ότι την παρακαλώ να έχη έτοιμα τά χαρτιά ως το Σάββατο. Θά πάω μάλιστα έπίτηδες στο Παρίσι για να τά υπογράψω...

— Μάλιστα, κύριε, θά γράψω.

— Ευχαριστώ, Πιέρ, αυτό έλα να σου πω... Φρόντισε τώρα να κλεισης τους λογαριασμούς το Σάββατο το το θράδυ... Θά μου φέρεις μαζί με το πλεόνασμα του ταμείου, λεπτομερείς καταστάσεις των έξόδων και έξοδων του έτους.

— Ο ταμίας ύποκλήθηκε και θήγχε έξω.

Ο Ροβέρτος Μπερνιέρ, ο άδελφός του θιομήχανου, δεν είχε φύγει απ' το Σαιντ-Ουέν μετά την σύντομη συνομιλία του με τη Βερονίκη.

Με κάθε θυσία ήθελε να θή τον άδελφό του. Γι' αυτό όταν πέρασε αρκετή ώρα κ' ύπέθεσε ότι ο Ριχάρδος είχε γυρίσει πειά, διεύθυνθηκε προς το εργοστάσιο και χτύπησε την πόρτα του, όχι χωρίς κά-

ποια συγκίνησι, την οποία έκρυβε όσο μπόρουσε καλλίτερα.

Η Βερονίκη του άνοιξε και με την πρώτη ματιά, άνεγνώρισε τον έπισκέπτη.

— Αν και ο Ροβέρτος ήταν ώραιος νέος ντυμένος κομψά, δεν της φάνηκε καθόλου συμπαθητικός.

— Ο κ. Ριχάρδος Μπερνιέρ επέστρεψε; ρώτησε ο Ροβέρτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μπορώ να τον δω;

— Πέστε μου τ' όνομά σας για να σάς άναγγείλω.

— Ο Ροβέρτος δεν ήθελε να πη τ' όνομά του. Φοβώταν — αν το έλεγε — μήπως ο Ριχάρδος άρνηθή έντελώς να τον δεχθή.

— Ηθελε να καταλάβη τον άδελφό του έξ' άπροόπτου και να άποφασίση, σύμφωνα με τον τρόπο με τον όποιο θά γινόνταν δεκτός, ποιό θά ήταν το καλλίτερο μέσον για να έξασφαλίση την χάρι του.

— Ο κ. Μπερνιέρ δεν με ξέρει, απάντησε.

— Ένας λόγος περισσότερος για να σάς άναγγείλω σ' αυτών, κύριε, είπε ξηρά ή Βερονίκη.

— Πέστε του τότε πως είμαι άντιπρόσωπος του μηχανουργείου Νταριέ της Γενεύης.

— Τ' όνομά σας; έπέμεινε ή κυρά Σολλιέ.

— Άδριανός Νήτηριχ.

— Καλά... Περιμένετε μία στιγμή, σάς παρακαλώ...

Και, άφου ξανάκλεισε την πόρτα του θυρωρείου της, ή Βερονίκη διευθύνθηκε προς το όίκημα, όπου θρικόταν το γραφείο του κυρίου της.

— Φτάνει να πατήσω το πόδι μου έδω μέσα, μουρμούρισε ο Ροβέρτος, θλέποντάς την ν' άπομακρύνεται, και θά πάρης σύντομα δρόμο, γέρικο μπολντώκ, χωροφύλακα με φουστάνια!

— Αφού χτύπησε την πόρτα του γραφείου του προϊσταμένου της, ή Βερονίκη μπιηκε μέσα.

— Ο θιομήχανος τη ρώτησε με το βλέμμα.

— Είν' ένας κύριος που θέλει να σάς δη, του απάντησε.

— Ηρθε κι' όταν λείπατε κι' έπέμεινε πολύ να μπι μέσα. Λέει πως τον λένε Άδριανό Νήτηριχ και πως είναι άντιπρόσωπος του όίκου Νταριέ της Γενεύης.

— Δεν έχω συναλλαγές μ' αυτόν τον όίκο, μά δεν έχει σημασία... Στείλε μου τον άντιπρόσωπό του θά τον δεχθώ.

Η Βερονίκη ξαναγύρισε στο θυρωρείο της και έπιε στον έπισκέπτη:

— Ο κ. Ριχάρδος Μπερνιέρ όας περιμένει. Το γραφείο του είναι στο Ισόγειο, στο χτίριο που βλέπετε άριστερα.

Ο Ροβέρτος, χωρίς να της άπατήση, διευθύνθηκε προς το μέρος που του ύπέδειξε.

Διασχίζοντας την αλλη είδε τον Κλαύδιο Γκριθό που παραμόνευε πάλι.

— Έπειτα μπιηκε στο γραφείο της διευθύνσεως και σε λίγο χτυπούσε την πόρτα του άδελφού του.

— Έμπρός! άκούστηκε ή φωνή του Ριχάρδου από μέσα.

Ο Ροβέρτος άνοιξε την πόρτα και μπιηκε μέσα θάζοντας το καπέλλο του.

— Ο Ριχάρδος στην άρχη δεν τον άναγνώρισε.

Μά εξαφνα, με μία άπότομη κίνησι, άπλωσε άπειλητικά το χέρι του.

Μία θανάσιμη χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του, ένώ τα μάτια του όπν θροσβολούσαν κι' ένώ νεύρικό τρεμούλιασμα συγκλονίζε δλο του το κορμί...

— Θέλησε να μιλήση. Τα χείλη του σάλεψαν, μά κανένας ήχος δεν θήγχε απ' το στόμα. (Άκολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

'Ιδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία : 'Αλκαμένους 127.

—Οροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

'Εσωτερικα δι' Εν Έτος Δραχ. 250 'Εξωτερικα δι' Δολλάρια 6

« Εξάμηνος » 125 'Αμερικης » 7

και δι' όλην την 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έπίσης συνδρομή παρ-
νισ 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται
προς τον Διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκαστου τεύχους Δραχ. 5

'Εν 'Αμερικη, διά την εγγραφήν συνδρομητών και διά την κατά ορί-
λων πώλησιν, ή 'Εταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, έκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλο-
πόλου.

*Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

*Άρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιάνδρου Σοφο 21.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ."

[Μιά συναρπαστική έρευνα της 'Αμερικανίδος δημοσιογράφου 'Ελσας Σάλλερτ.]

Λοιπόν η γνώμες δώδεκα «αστέρων».

«Ας αρχίσουμε από τη Λούπε Βελέζ, τη φλογερή Μεξικάνικη, πο' έχει το διαβολικό πνεύμα και την εκπληκτική πονηρία του «αϊωνίου θηλυκού».

Η Λούπε Βελέζ μάς λέει:

«Ο 'Αμερικανός σύζυγος είναι ο πιο πιστός άνδρας του κόσμου. Είναι ο ιδανικός σύζυγος. Μά, όλοι οι άλλοι και ιδιαίτεροι οι άνδρες της Ευρώπης τον βρίσκουν λίγο άφελη, γιατί μιλάει διαρκώς για τα χαρίσματα της γυναίκας του. 'Εγώ όμως τον βρίσκω πολύ συμπαθητικό, γιατί παίνεται τη γυναίκα του ακόμη και μπροστά στις άλλες γυναίκες. 'Ενας 'Αγγλος ή ένας Γάλλος δεν θα τολμούσε ποτέ να κάνει ένα τέτοιο πράγμα, από τον φόβο μήπως γίνει αντιπαθητικός...»

Η 'Ιζα Μιράντα, η 'Ιταλίδα Γκάρμπο, βρίσκει ότι ο 'Αμερικανός είναι εκπληκτικός άνδρας.

«Το πιο παράξενο πράγμα που μου κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση στην 'Αμερική, λέει, είναι η συνήθεια των ανδρών να σηκώνονται πρώτοι το πρωί, για να ετοιμάσουν μόνοι τους τον καφέ τους κι' αυτό για να μην ανησυχήσουν τη γυναίκα τους. 'Ενας 'Ιταλός δεν θα έφηνε ποτέ μόνος του τον καφέ του κι' αν αναγκάζονταν να «ταπεινωθή» ως αυτό το σημείο, θα χαλούσε τον κόσμο από τις φωνές. Με άλλα λόγια, ο 'Αμερικανός είναι λιγότερο εγωιστής από κάθε άλλο Ευρωπαίο.

Τέλος, μπροστά στους άλλους άνδρες που είναι «μπλαζέ» και υπερήφανοι για τον εαυτό τους, ο 'Αμερικανός έχει την απλότητα και τη δροσιά ενός παιδιού.»

Η Ντιάνα Γουίνιαντ, η 'Αγγλίδα ηθοποιός της φιλομυπόλεως, είναι λιγάκι αυστηρή για τους 'Αμερικανούς:

«Οι άνδρες στον Νέον Κόσμο, δήλωσε εσχάτως, δεν θεωρούν τη γυναίκα ως μία σύντροφο, αλλά ως ένα είδωλο, ένα αντικείμενο λατρείας, που το τοποθετούν επάνω σ' ένα βωμό. Στην 'Αγγλία, οι άνδρες προσπαθούν να καταλάβουν τις γυναίκες και να ζήσουν μαζί αρμονικά, σαν ίσοι προς ίσους. Οι 'Αμερικανοί όμως νοιώθουν για τις γυναίκες τους ένα υπερβολικό αίσθημα προστασίας, σαν να πρόκειται για τίποτε ανεύθυνα και τρελά πλάσματα. 'Επί πλέον, προτιμούν τη χοιρεία της ωμορφιάς του σώματος από τα θέληγρητα του πνεύματος και τα ψυχικά χαρίσματα. Ο άνδρας όμως κατά τη γνώμη μου πρέπει να νοιώθει για τη γυναίκα ένα αίσθημα ισότητας και να την θεωρή ως τον καλλίτερο σύντροφο της ζωής του.»

Η Μάρλεν Ντήτριχ μου δίνει τις απόψεις του γερμανικού πνεύματος. 'Ακούστε την:

«Ο 'Αμερικανός δίνει τα πάντα στη γυναίκα του και μοιράζεται... τίποτε μαζί της. Η μοναδική φροντίδα του είναι να της κρύβει διαρκώς τις στενοχώριες του. Ο Γερμανός όμως σε μία

τέτοια περίπτωση, θα πή αμέσως της γυναίκας του: 'Αγαπητή μου, ας κυττάξουμε να αντιμετωπίσουμε ενωμένοι αυτές τις δύσκολες ημέρες...» Γιατί, καμιά γυναίκα δεν θέλει να είναι μέσα στο σπίτι σαν ένα ωραίο έπιπλο. Αυτοχώς, η 'Αμερικανίδα αρέσκονται σ' αυτόν τον ρόλο, που είναι για μας τις Ευρωπαίες τελείως άκατανοήτες.»

Η Γκραίης Μπράντλεϋ, η πιο νέα και η πιο ώριμη από τις «γόνιμες» της «Παραμύθων», 'Αμερικανίδα (100 ο), μένει κατάπληκτη από την επιδεξιότητα που έχει ο 'Αμερικανός να κερδίζει πάντα χρήματα.

«'Εχω φίλους και θαυμαστές, λέει, από όλα τα μέρη του κόσμου. 'Ε, λοιπόν, μόνο ο 'Αμερικανός θυσιάζεται κυριολεκτικώς για να βρει χρήματα για τη γυναίκα του. Ο 'Αγγλος είναι αδιάφορος. Ο Γάλλος, ναγελής και λίγο τειπέλης. Ο 'Ιταλός προτιμάει να ελέπη τη γυναίκα του να εργάζεται. Ο 'Ελληνας μοιράζεται τη δουλειά του με τη γυναίκα του. Και τέλος, ο 'Εθραϊός εργάζεται για τον εαυτό του. Ο 'Αμερικανός όμως έχει ένα μεγάλο ελάττωμα. Μολονότι εξασφαλίζει την άνεση στη γυναίκα του, δεν δίνει καμιά προσοχή στις μικρολεπτομέρειες της ζωής της. Νομίζει ότι η εύτυχία δημιουργείται με το χρήμα. Κι' έδω, είναι κατώτερος από όλους τους Ευρωπαίους, που προσέχουν διαρκώς τη γυναίκα τους και πού, προ πάντων, την... ζηλεύουν. Ο 'Αμερικανός δεν ξέρει τί θα πη ζήλεια. Όσο κερδίζει χρήματα είναι βέβαιος ότι η γυναίκα του τον λατρεύει. 'Υπολογίζει τον έρωτα με τα δολάρια. Αυτό βέβαια είναι η χειρότερη αντίληψη για τον έρωτα, μά μήπως φαίνεται αυτός; Μήπως εμείς ή 'Αμερικανίδες δεν είμαστε υπεύθυνοι για τις πεποιθήσεις των αν-

Η Γκραίης Μπράντλεϋ

δρών μας ;»

Η Γκρέτα Γκάρμπο είχε πάντα για τους 'Αμερικανούς μία πολύ λίγο κολακευτική ιδέα. Γι' αυτό ακριβώς παντρεύθηκε έναν Ευρωπαίο, τον διάσημο μαέστρο Στοκόλμσκ.

«Ο 'Αμερικανός είναι υπερβολικά ένθουσιώδης και επιπόλαιος, δήλωσε μ' ένα συμπονετικό χαμόγελο. 'Ακούει στο ραδιόφωνο ένα παθητικό ή εύθυμο τραγούδι, τις περισσότερες φορές ήλιθιο κι' αμέσως, πηδάει στο αυτοκίνητό του και ζητάει το χέρι του πρώτου κοριτσιού που θα συναντήσει στον δρόμο. Ο 'Αμερικανός λέει παραπολύ εύκολα: «Σ' αγαπώ, γίνε δική μου!» 'Επίσης ρωτάει με μία αποκαρδιωτική αφέλεια τη γυναίκα: «Θέλεις να με παντρευθείς;» 'Ενας Ευρωπαίος δεν μιλάει ποτέ μ' αυτόν τον πολύ λίγο ανδρικό τρόπο σε μία γυναίκα. Δεν της λέει: «Θέλεις να με παντρευθείς;», αλλά θέλεις να γίνης γυναίκα μου;» Σ' αυτήν την διαφορά βρίσκεται όλη η ψυχολογία του 'Αμερικανού.

Η 'Ελσα Λάβι δεν βρίσκει αρκετούς έπαινους για τον 'Αμερικανό πατέρα. «'Εδω και λίγες ημέρες, λέει, είδα σ' ένα εστιατόριο μία χαρακτηριστική σκηνή. Ο πατέρας ετάιζε στοργικά τη νύμφη κόρη του, ενώ από το άλλο μέρος του τραπέζιού η μητέρα έτρωγε μ' όλη την άνεση το φαγητό της. Αυτό δείχνει πως φέρονται στις γυναίκες οι άνδρες στην 'Αμερική. Μία τέτοια σκηνή δεν θα μπορούσε κανείς να την διηγήσει στην Ευρώπη. Ο πατέρας θα ντρεπόταν να ταισά το παιδί του, σ' ένα εστιατόριο, γιατί, απλ' ούστατα, αυτό είναι δουλειά της μητέρας.»

Η Λιλύ Νταμπίτ έδωσε μία έξυπνη απάντηση σ' αυτό το ζήτημα.

«Οι νόμοι στη Γαλλία έχουν γίνει για τους άνδρες. Στην 'Αμερική, οι νόμοι έχουν γίνει για τις γυναίκες!...» Τι διαβάσεις αυτή η Λιλύ Νταμπίτ! Με δυο λέξεις «έξετέλεσε» κόλλας τους 'Αμερικανούς.

Η Αδριαν Χάρβεϋ ωστόσο θαυμάζει την ελευθερία και τη φιλία μεταξύ ανδρός και γυναίκας στην 'Αμερική: «Στην Ευρώπη, τόνισε, ένα τέτοιο πράγμα είναι αδύνατο! Κάθε κορίτσι εκεί φοβάται να εκτεθεί μ' έναν άνδρα. Στην 'Αμερική όμως αυτόν τον φόβο δεν τον έχει ούτε ο άνδρας, ούτε η γυναίκα. 'Εχουν μία απόλυτη ελευθερία στις σχέσεις τους.»

Η 'Ιρλανδέζα Μόρην Ο' Σούλλιβαν κάνει μία χαριτωμένη παρατήρηση: «Στην πατρίδα μου οι άνδρες δεν φοβούνται να φλερτάρουν με τα κορίτσια. Την εύθυνη του

φλέρτ την έχουν ή γυναίκες. Αυτές πρέπει να προσέχουν. Στην 'Αμερική όμως την εύθυνη του φλέρτ την έχουν οι άνδρες. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο φοβούνται την αστυνομία!»

Η Γκραίης Μοϋρ που ξέρει καλά όλες τις χώρες της Ευρώπης, έχει τα γνώμη ότι:

«'Ενώ οι Ευρωπαίοι δεν λησμονούν ποτέ τα μικροπράγματα που γοητεύουν τις γυναίκες, οι 'Αμερικανοί δεν ξεχνούν ποτέ τα σπουδαία!...»

Τέλος, η Σόνια Χένι, η διάσημος παγοδοδός, που έγινε «άστéρας» πρώτου μεγέθους, ανέφερε εσχάτως τα εξής: «Μπροστά σ' έναν Ευρωπαίο μία γυναίκα πρέπει να είναι πάντα ντυμένη κομψά και εξαιρετικά «εύπνια».

Οι 'Αμερικανοί όμως είναι πιο άπλοϊ.

Μία γυναίκα ξεκουράζεται στην συντροφιά τους. 'Εγώ βρίσκω ότι οι 'Αμερικανοί είναι άειοιλά τρεστοί!»

Ίδου λοιπόν πώς κρίνουν τους άνδρες μερικές από τις μεγαλύτερες «γόνιμες».

Η αντίληψή τους δε είναι αξιοπρόσεχτες, γιατί, όπως είπαμε, είναι όλες τους γυναίκες με μεγάλη πείρα.

Και άσφαλως οι 'Αμερικανοί θα είναι κατενθους ασμένιοι.

Διαβόληται να είναι μικρό το πράγμα να σ' εκθετίζουν τόσοι «άστéρες».

Μακάριοι 'Αμερικανοί! Ποιος δεν θα ζήλευε την τύχη σας ;»

Χαλάει σας, όμως. Το αξίζετε καθώς φαίνεται και ο ΣΑΛΛΕΡΤ.

με το παραπάνω μάλιστα.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Κορίτσι που γυρίζει συχνά στους δρόμους και φουστάνι που πολυφοριέται, γρήγορα χάνουν την εκτίμησή του κόσμου και μπαίνουν στο ράφι.

Κορίτσι που σου χαμογελάει, μισοκάλυπτε στού έρωτα τα δάχτυλα.

— Όλα τα φαγητά πρέπει να τρώγονται κι' όλα τα κορίτσια να παντρολογούνται.

Το κορίτσι ή καρδιά είναι δάσος σκοτεινό.

Ρωσική

Για τα καλά κορίτσια, η δουλειά είναι χαρά.

Θεσσαλονίκη

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια από
το προηγούμενο)

ρώτησα γιά σ'ας πρό μ'νός, "Αρμπο ρουγκ, φάνηκε σ'αν
νά ήθελε ν' αλλάξει κουθέντα.

— "Η αλήθεια είναι, αγαπητέ μου Γκρήνθουδ, ότι ο γέ-
ρος λόρδος κ' η γρηά λαίδη Τρεμортντν Ισχυρίζονται ότι
παραμελώ την κόρη τους, γιατί δεν πηγαίνω ποτέ ν' ανα-
κατεύωμαι στα φουστάνια της. Δεν είχα ποτέ μου σκοπό
νά την παντρευτώ, αλλά η λαίδη Τρεμортντν μ' έτύλιξε.

— Και η παλιά σου φίλη η "Αρτεμς, τί άπόγινε ; ρώ-
τησε ο Γκρήνθουδ.

— "Ω! την άφησα. 'Αλλά μου φαίνεται ότι και σεις εί-
χατε τρελλαθεί μαζί της, όταν άκόμα λεγώσαστε Τζώρτζ
Μονταγκιού και όχι Γκρήνθουδ.

— "Ω! πήρα το όνομα Γκρήνθουδ από κάποιο πλούσιο
συγγενή μου που κληρονόμησα...

— "Ω! Αυτό είναι ώμορφη δικαιολογία γιά τον κόσμο,
άλλά δεν πρέπει νά τη λέτε και σέ μ'ας, αγαπητέ μας φί-
λε... 'Αλλά άς ξαναμιλήσουμε γιά την 'Αρτέμειδα. "Ε-
μαθα ότι τώρα ζή μαζί με τον κόμητα Ουάρρικτον...

— "Ω! θά την είχα άκόμα κοντά μου άν δεν μεσολαβούσε αυ-
τή η καταραμένη ύπόθεσις Μάρκχαμ.

— "Α! του Ριχάρδου Μάρκχαμ! είπε με κάποια συγκί-
νησις ο Γκρήνθουδ. Πολλές φορές άκουσα το όνομά του,
άλλά ποτέ μου δεν τον είδα.

— "Ο Κρίκιστερ κι' εγώ, είπε ο "Αρμπορουγκ άναγκα-
στήκαμε νά τον θυσιάσουμε γιά νά σωθούμε έμεις.

— "Α! ήταν στ' αλήθεια, κρίμα, μεγάλο κρίμα!... είπε
ο Γκρήνθουδ σκαλίζοντας ζωηρά τη φωτιά του τζακιού.

— Τι νά έγινε τάχα ο δυστυχισμένος Μάρκχαμ; ρώτη-
σε ο Κρίκιστερ.

— "Άκουσα νά λένε, άπάντησε ο Γκρήνθουδ, ότι έχασε
το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του σέ κερδοσκοπι-
κές έπιχειρήσεις, άλλά δεν έμαθα σέ τί είδους έπιχειρή-
σεις.

— Και σέ τί σημείο βρίσκεται η ύπόθεσις της άτμοπλοϊ-
κής εταιρείας γιά την όποία μ'ας μιλούσε τις άλλες;

— Τύλιξα γιά καλά τον 'Ιταλό κόμητα 'Αλτερόνι, ο ό-
ποιος και μου προκατέθελε άρκετά κεφάλαια.

— "Εκείνη τη στιγμή ένας ύπνρτής άγγειλε ότι το δεξί-
πνο ήταν έτοιμο και οι τρεις φίλοι πέρασαν στο σαλόνι.

Κατά την διάρκεια του φαγητού, ο θαρώνος "Αρμπο-
ρουγκ ήταν ελθυμότετος, ο Κρίκιστερ διηγήθηκε διάφορα
άνέκδοτα και ο Γκρήνθουδ τους άπεκάλυψε τά σχέδιά του
σχετικώς με την έπιχείρησις της άτμοπλοϊκής εταιρείας.

— Θέλωσα ν' άφήσω σέ σ'ας την διεύθυνσις της έπιχειρή-
σεως αυτής, είπε στον θαρώνο, άλλά έμαθα ότι ο Ριχάρ-
δος είναι φίλος του κόμητος 'Αλτερόνι. "Όταν λοιπόν ά-
κουγε νά προφέρεται το όνομά σας, θά σ'ας άπεκάλυπτε
στον κόμητα. "Ετσι θά μ'ας κατέστρεφε όλους και δεν θά
έπαιρνα από τον 'Αλτερόνι τις δεκαπέντε χιλιάδες λίρες
που του έπληρα κίβλας.

— "Αφού είν' έτσι, είπε ο Κρίκιστερ, μπορούμε νά στεί-
λουμε στον κόμητα 'Αλτερόνι μιά άνώνυμη έπιστολή, στην
όποία νά του γράφουμε ότι ο Μάρκχαμ είχε καταδικασθή
σέ φυλάκιση... "Ετσι θά έκοβε κάθε σχέσις μαζί του...

— "Όχι! "Όχι! φώναξε ζωηρά ο Γκρήνθουδ. "Άρκετά
θυσίασκα ο νέος αυτός.

— Και γιατί ένδιαφέρεσαι γι' αυτόν; Πρίν από μιά στι-
γμή έλεγες ότι δεν τον είδες ποτέ σου...

— Ναι, είν' αλήθεια, και το ξαναλέω, είπε ο Γκρήνθουδ.
Και έπειτα με ύφος θυμωμένο έπρόσθεσε:

— Και σ'ας παρακαλώ πολύ, κύριοι, άν θέλετε νά συν-
εργαστούμε στην ύπόθεσις αυτήν, την όποία έφερα σέ τό-
σο καλό σημείο, ν' άφήσετε ήσυχο τον Ριχάρδο Μάρκ-
χαμ, γιατί έχω προσωπικούς λόγους νά του φανώ μάλλον
χρήσιμος παρά νά τον ελάρω...

— Δεν έχω καμμία αντίρρησις, είπε ο θαρώνος.

— "Εκείνη τη στιγμή ένας ύπνρτής μπήκε μέσα και είπε
παρουσιάζοντας στον Γκρήνθουδ ένα έπισκεπτήριο σέ άση-
μένο δ'σκο...

— Κύριε, ο κύριος που μου έδωσε το έπισκεπτήριο αυτό,
ζητάει νά τον δεχθ'τε άν δεν σ'ας ένοχλή...

— "Ο κόμης 'Αλτερόνι! φώναξε ο Γκρήνθουδ Ποιά σί-
τια τον άνάγκασε τάχα νάρθ' στο Λονδίνο αυτήν την ώ-
ρα; Τζών, νά τον οδηγήσης στο γραφείο μου...

— "Ο ύπνρτής άποσύρθηκε κι' έπειτα από μερικές στιγμές,
ο Γκρήνθουδ έσπευδε νά συναντήση τον κόμητα.

— "Αγαπητέ μου, κύριε, είπε ο κόμης, συγχωρήστε με
που έρχομαι στην άκατάλληλη αυτήν ώρα. Κάποια ύπόθε-
σις μου όμως μ' άνάγκασε νάρθω σήμερα στο Λονδίνο και
σκέφθηκα νά περάσω νά σ'ας δώ...

— "Ω! δεν χρειάζονται δικαιολογίες, αγαπητέ κόμη, είπε
ο Γκρήνθουδ διαχυτικά. "Απεναντίας, ήθελα κι' εγώ νά σ'ας
δώ γιά μιά λεπτομέρεια που άφορά την ύπόθεσις μας...

— "Αλήθεια; Περί τίνος πρόκειται; έξηγηθήτε, σ'ας πα-
ρακαλώ.

— "Επιτρέψατέ μου, έν πρώτοις νά σ'ας ρωτήσω άν η
κυρία σύζυγός σας κ' η δεσποινίς κόρη σας είναι έν γιώ-
σει της έπιχειρήσεώς μας;

— Μάλιστα... Σήμερα το πρωί τις έκανα ένήμερες.

— Και την έπεδοκίμασαν;

— Μάλιστα...

— Ξέρουν ότι εγώ είμαι ο κύριος μοχλός της έπιχειρή-
σεως;

— Τά ξέρουν όλα και έχουν την ίδια γνώμη που έχω και
γώ γιά σ'ας... Σ'ας συνάντησαν στού λόρδου Τρεμортντν,
ο όποιος τους μίλησε γιά σ'ας με τά καλλίτερα λόγια...

— "Αλλά τί σχέσις έχουν η έρωτήσεις αυτές με ό,τι θέλατε νά
μου π'ητε;

— Δεν ξέρω άν πρέπει νά έξηγηθώ γιά την ώρα, άπάντη-
σε ο Γκρήνθουδ παραγμένος. "Ακούστε... Πολλές φορές
ως τώρα έλαθα την τιμή νά συναντήσω την κυρία κόμη-
σα και την λατρευτή σας κόρη... Κανένας λοιπόν δεν μπό-
ρεσε νά δη την δεσποινίδα 'Ισαβέλλα χωρίς νά ξαφνιαστή
γιά τη χάρι του πνεύματός της και την ώμορφιά της... Τό
νά γίνω άρεστός στην δεσποινίδα 'Ισαβέλλα θά ήταν γιά
μένα η μεγαλύτερη εύτυχία της γ'ης... Συγχωρήστε με
γιά την τόλμη μου, άλλά...

— "Ο Γκρήνθουδ σάπασε και κύτταξε τον κόμητα 'Αλτε-
ρόνι γιά νά δη τί έντύποσι του είχαν προκαλέσει τά λόγια
του...

— "Ο 'Ιταλός ευπατρίδης δεν δυσαρεστήθηκε καθόλου από
την πρότασί του.

— "Ο Γκρήνθουδ είχε ώραίο παρουσιαστικό, συναστρο-
φόνταν την καλλίτερη κοινωνία του Λονδίνου κι' ένας όμοι-
τιμος της 'Αγγλίας σ'αν τον λόρδο Τρεμортντν είχε σ'η-
ματίσει την καλλίτερη ιδέα γι' αυτόν γιά την άκρ'εια με
την όποία πλήρωνε τά χαρτοπαικτικά χρέη του. "Ήταν,
όπως φαινόταν πλουσιώτατος, οι τρόποι του ήσαν ευγενείς
και η καλαισθησία του έξαιρετική. Με δυο λόγια ταίρια-
ζε περιφώνη άς σύζυγος, στην κόμη... τον κόμητα.

— Κι' έπειδή ο κόμης 'Αλτερόνι δεν είχε υποψιασθή κα-
θόλου το αίσθημα που ύπήρχε μεταξύ της 'Ισαβέλλας και

του Ριχάρδου, δεν φαντάστηκε ούτε γιά μιά στιγμή πώς
η κόρη του θ' απέκρουε το χέρι του Μάρκχαμ.

— Δεν άμφισβάλω, είπε ο κόμης, έπειτ' από μιά σύν-
τομη σιωπή, ότι η 'Ισαβέλλα θά κολακευθή γιά την καλή
της γιά την γνώμη. Μόλις έπιστρέψω στο σπίτι, θά σπεύ-
σω νά της επαναλάβω τά λόγια σας.

— "Αγαπητέ μου κόμη, είπε ζωηρά ο Γκρήνθουδ, μ'ην
π'ητε, γιά τον θεό, στην κόρη σας ό,τι σ'ας είπα γιατί πι-
θανόν νά προσβλήθ'η ή λεπτότης της... Βρέστε καλλίτερα
έναν τρόπο νά σχετισθώ καλλίτερα μαζί της.

— Σ'ας καταλαβαίνα, άπάντησε ο κόμης. "Ελάτε νά μεί-
νετε μιά δυο εβδομάδες μαζί μας... Αυτήν την στιγμή,
δεν έχουμε κανένα ξένο γιάτί ο κ. Μάρκχαμ, τον όποιο
φίλοσενούσαμε, έπέστρεψε στο σπίτι του...

— Είμαι πολύ άπασχολημένος, είπε ο Γκρήνθουδ, και
γιά το συμφέρον και των δυο μας μόλις μιά εβδομάδα θά
μπορέσω ν' άπουσιάζω...

— "Έχετε δικη!... Πάντως θάρθουμε έμεις στο Λον-
δίνο νά μείνουμε λίγον καιρό στις άρχές 'Ιανουαρίου. "Ε-
χωμε μιά πρόσκλησις του κόμητος Τρεμортντν και θά έπω-
λεηθούμε της ευκαιρίας. "Ετσι θά μπορούσατε νά γνωρι-
σ'ητε καλλίτερα με την 'Ισαβέλλα...

— "Ο Γκρήνθουδ έξέφρασε την ευγνωμοσύνη του στον κό-
μητα γιά την εύνοια που του έδειχνε και σέ λίγο ο κόμης
έφυγε περισσότερο από κάθε άλλη φορά θέλειος γιά την
τιμιότητα, τον πλούτο και την έμπορικ' έπιχειρηματικό-η-
τα του Γκρήνθουδ.

— Λοιπόν! είπε ο τελευταίος στους φίλους του, όταν
θρέθηκε και πάλι μόνος μαζί τους, δεν έμαθα ούτε μιά
στιγμή από τη σημερινή μέρα. Ζήτησα, άπλούστατα, το
χέρι της κόρης του κόμητος 'Αλτερόνι.

I

ΣΤΟ «ΚΑΠΗΛΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

— "Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ δεν είχε ξεχάσει καθόλου την συ-
νέπεισί του με τον Νεκροθάφτη.

— "Αφού πήρε απ' τον συμβολαιογράφο του το ποσόν που
του χρειαζόταν έπήγε νά συναντήση τον κακούργο.

— Τον ξαναβρίσκουμε λοιπόν, τό ώρισμένο θρόνυ της συ-
ναντήσεως στο «Καπηλειό του Διαβόλου».

— Η άτμόσφαιρα εκεί μέσα, ήταν γεμάτη θρωμερό κα-
πνό. Γύρω στα τραπέζια καθόντουσαν άνθρωποι με άπαι-
σες φυσιογνωμίες, οι όποιοι κάπνιζαν διαρκώς κι' έπιναν
δυνατά ποτά.

— "Ο Ριχάρδος ντρεπόταν γιάτί είχε μπή στο καταγώγιο
αυτό και θρσκόταν άνάμεσα σέ τέτοιους ανθρώπους. Πα-
ρηγοριώταν όμως καθώς σκεφτόταν, ότι οι άνθρωποι αυ-
τοί δεν τον ήξεραν, όπως επίσης δεν ήξεραν γιά ποιο λόγο
είχε πάει εκεί...

— Κάθισε σέ μιά άπόμ'ερη γωνιά κι' όταν θεατιώθηκε ότι
ο Νεκροθάφτης δεν ήταν εκεί, ζήτησε ένα ποτήρι τζίν ά-
ποκαταμένος νά περιμένει.

— Σιγα-σιγά ευθίστηκε σέ σκέψεις, τις όποιες ποτέ του δεν
είχε κάνει. Δεν μπορούσε πειά νά κρύψ' απ' τον έαυτό
του ότι αισθανόταν θαυό έρωτα προς την 'Ισαβέλλα και
ν' ευχαρίστησι του έδλεπε ότι κι' εκείνη δεν έμενε άδιά-
φορη προς το αίσθημά του.

— Το στιγμιαίο πάθος του γιά την 'Αρτέμειδα "Αρλινγκτον
είχε σβύσει και τώρα καταλάβαινε την διαφορά που ύ-
πήρχε ανάμεσα από την έφημερη φλόγα που είχε ανάψει
στην καρδιά του ή ώμορφιά της 'Αρτέμειδας και της ά-
ννης, άσπλης και ιερής στοργής που αισθανόταν γιά την
'Ισαβέλλα.

— "Από τότε που είχε άποφυλακισθή δεν είχε μάθει τίποτε
γιά την 'Αρτέμειδα κι' ούτε είχε επιδιώξει νά την ξαναβ'η.

— Δεν ήξερε που θρσκόταν, ούτε τί άπόγινε κι' από την
καρδιά του είχε σβύσει κάθε αίσθημα γι' αυτήν.

— Ρωτούσε λοιπόν τώρα τον έαυτό του άν ήταν έντιμο νά
έξακολουθ'η νά κρύβ'η άκόμα τις δυστυχίες της ζωής του
από εκείνην την όποία άγαπούσε άγνά γιά τις όποιες δεν
ήθελε νά χάση την έμπιστοσύνη.

— "Εξάφνα, μιά γνώριμη φωνή φτάνοντας στ' αυτιά του
τον άπέσπασε από τις σκέψεις του. Γύρισε προς το μέρος
από το όποιο είχε άκουσ'η ή φωνή και είδε κατάπληκτος
τον Τάλμποτ, τον φίλο του "Αρμπορουγκ και τον Κρίκι-
στερ.

— "Αλλά πόσο είχε μεταβληθ'η!

— "Ο άνθρωπος αυτός γιά τον όποιο οι φίλοι του έλεγαν

άλλοτε πώς ήταν έξαιρετικά φιλόανθρωπος, φαινόταν τώρα
πώς είχε άνάγκη έλεημοσύνης ο ίδιος.

— Το καπέλλο του, που καινούργιο θά είχε μεγάλη αξία,
ήταν τώρα τόσο τριμμένο, ώστε, θά νόμιζε κανείς πώς το
είχε άγοράσει σέ παλαιοπωλείο. Τό σασκ'άκι του ήταν τρυ-
πημένο στους άγκώνες και τά παπούτσιά του ήσαν σχι-
σμένα και έλεεινά.

— Φαίνεται πώς δεν είχε πέντάρια στην τσέπη του, γιάτί
έβασε τους άλλους πελάτες νά τον κερνάνε.

— Κάποιος χασάπης με τον όποιο καθόταν στο ίδιο τρα-
πέζι, τον ρωτούσε την στιγμή εκείνη:

— Λοιπόν, κύριε Τάλμποτ, πώς σου φέρεται τώρα ο κό-
μος;

— Πολύ άσχημος! Πολύ άσχημος, κύριε Γκράνσκιν! ά-
πάντησε ο Τάλμποτ. Πάνε τρία χρόνια τώρα που ζώ και
δεν ζώ. "Ο θεός όμως με τιμωρεί δίκαια, γιάτί πρίν από
τρία χρόνια έμπλεξα με κακή συντροφιά και βοήθησα νά
θάλουμε στις φυλακές έναν ευγενή και τίμιο νέο...

— Ναι, έμαθα πώς άνακατεύθηκες με άπατεώνες της ά-
ριστοκρατίας.

— Αυτή, δυστυχώς, είναι η αλήθεια... "Εμπλεξα μ' έ-
ναν παληάνθρωπο θαρώνο και με κάποιο Κρίκιστερ. Μ' έ-
καναν όργανό τους κι' όταν δεν με χρειαζόντουσαν πειά
με παράτησαν στους δρόμους. Πολλές φορές τους είδα ά-
πάνω σέ μεγαλοπρεπή άμάξια, άλλά ποτέ δεν με βοήθη-
σαν.

— Τους παληανθρώπους! φώναξε ο χασάπης. Μά γιά
τί είδους δουλειά σέ ήθελαν;

— "Άκου. "Εγώ, πρίν τους γνώρισα, ήμουν χαλκογράφος
και κέρδιζα πολλά, ως την έπαχ'η που πέθανε η γυναίκα
μου. "Η λύπη μου τότε μ' έκανε νά το ρίξω στο κρασί νά
πίνω άδιάκοπα... "Από τότε όλα άρχισαν νά πηγαίνουν
άσχημα. Μιά μέρα άπάντησα τον Κρίκιστερ, μου δάνεισε
λίγα χρήματα κι' άρχισε νά μου λή πώς μπορούσε νά κά-
ν'η καλές περιουσία χωρίς μεγάλο κόπο, χωρίς πολλά έ-
ξοδα και χωρίς κανένα κίνδυνο. "Εγώ ήμουν τότε άπλεπι-
σμένος από τον θάνατο της γυναίκας μου και γιά νά σ'ας
πώ την αλήθεια, μου άρεσε κ' η τεμπελιά. Είχα συνηθίσει
νά περνάω τον καιρό μου στις ταβέρνες και δεν μπορού-
σα νά δουλέψω πειά. Γι' αυτό άκουσα μ' ευχαρίστησι τά
λόγια του Κρίκιστερ, ο όποιος με πήρε άμέσως και με
παρουσίασε στον θαρώνο.

— "Ελέεις κι' ένα άλλο ποτήρι, Τάλμποτ; ρώτησε ο χα-
σάπης γνέφοντας στους άλλους πελάτες, οι όποιοι άκουγαν
την διήγησι με μεγάλη προσοχή.

— Γιάτί όχι, άπάντησε ο Τάλμποτ. "Ο θαρώνος λοιπόν
κι' ο Κρίκιστερ ήθελαν νά φτιάξουν πλαστά χαρτονομίσμα-
τα κ' ήθελαν έναν ειδικό. "Ο ειδικός αυτός ήμουν εγώ και
δέχθηκα πρόθυμα νά τους τά φτιάξω. Δεν φοβώμουν τίποτε,
γιάτί άν μ' έπαιναν θά περνούσα καλλίτερα μέσα στη φυ-
λακή παρά έξω.

— "Μά γι' αυτό δεν με νοιάζει και τόσο. "Εκείνο που μου
σπαράζει την καρδιά και γιά το όποιο θά με θασανίξη
πάντα η συνείδησίς μου, είναι ο δυστυχισμένος εκείνος νέος
που τον ρίξαμε στη φυλακή γιά νά γλυτώσουμε έμεις.

— Και ποιάς ήταν αυτός ο νέος; ρώτησε ο χασάπης.

— Τον έλεγαν Ριχάρδο Μάρκχαμ. Πάνε τρία χρόνια που
καταδικαστηκε έξ' ατίας μας σέ δυο χρόν'αν φυλάκιση...

— "Από τότε ο θαρώνος κι' ο Κρίκιστερ κάνουν πώς δεν
με ξέρουν. Μιά μέρα τους σταμάτησα στη Ρέτζιντ - Στρήτ
και τους ζήτησα μερικές λίρες. Τότε ο θαρώνος γύρισε
προς τον Κρίκιστερ και του είπε:

— "Ποιάς διάβολος είν' αυτός;

— "Ο Κρίκιστερ πάλι έβγαλε το μολύβ'ι του, με κύτταξε
περιεργά και μου είπε:

— Καλέ μου άνθρωπε, άφ'ος θ'ας ήσυχους!...

— "Αλήθεια — έξασκολούθησε ο Τάλμποτ άπευθυνόμενος
στον χασάπη — άν θρ'ηκες ένδιαφέρουσα την ιστορία μου
και θέλεις νά μου φανή χρήσιμος, μπορείς νά μου προσέ-
ρ'ης ένα μπιφτέκι ή μιά κοταλέτα. Δεν θά δυσαρεστήθω
καθόλου νά τά φάω...

— Μ' έλη μου την καρδιά, άπάντησε ο χασάπης, ο ό-
ποιος ήταν άγαθός άνθρωπος. Ντικ! φώναξε στον ύπνρ-
τη. Τρέξε ν' άγοράσης ένα μπιφτέκι!...

— Ψήσε το και θά-
λε και πατάτες...

— "Η ώρα έν τώ μεταξύ περνούσε.

— Τό ρολόι σήμανε έντεκα, και ο Νεκροθάφτης δεν είχε
φανή πουθενά.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ". ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ Ή ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ;

Δ.
Δεν ξέρω αν χρειάζονται πολλές διατυπώσεις, κόποι και μόχθοι για να δη κανείς την Α. Θ. Π. τον Πάπα Μπορά, όμως, να σάς θεαθώ, ότι για να δω τους κωμικούς ηθοποιούς του θιάσου Μακέδου, που έχει εγκατασταθή στο δροσλόυστο θεατράκι

της οδοῦ Πατησίων, «Αθηναίων», χρειάζομαι να γίνω μία μικρογραφία «Περιπλανώμενου Ιουδαίου» και να ξεπεράσω σε ύπομονη... τον πολύ-αθλο-Ιωβ. Τοῦτο όμως όχι γιατί οι συμπαθείς κωμικοί μας με απέφυγαν, αλλά γιατί σειρά συμπτώσεων—ή αν είσατε μοιρολάτρες αινυίων—τάφερναν έτσι, που όταν έφθανα ἐγὼ ἐκεῖ, αὐτοὶ νὰ λείπουν ἢ νὰ ἔχουν πρόβλ., ραντεβουδάκι με ἄλλον κλπ. Ἐν πάση περιπτώσει ἕνα μεσημέρι, πού ἔκαναν τὴν προτελευταία γενική πρόβα τῆς ἐπιθεωρήσεως «Φλογέρας» πού παίζεται τώρα μ' ἐξαιρετική ἐπιτυχία, τὴν ἔβλεπα νὰ μείνω ἐκεῖ, φρουρὸς ἀγρυπνίας ἐπὶ τῆς ἐξόδου τῶν παρασκηνίων, ὡς πού νὰ τελειώσουν. Ὁ ἥλιος ἀπὸ πάνω ἐφλόγιζε τὰ πάντα. Στὴ σκηνὴ ἀναλύομενοι σὲ ἰδῶτα ὁ χορογράφος, ὁ συγγραφεὺς, ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ ὑποβολέας, προσπαθοῦν νὰ μοντάρουν τὸ ἔργο, ἐνῶ οἱ ἡθοποιοὶ καὶ πρὸ παντός αἱ

Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. Μίμης Καντιώτης, Βασίλ. Αὐλωνίτης, Ματίνα Μαντινείου καὶ Φωφὼ Λουκά.

Ὁ κ. Μίμης Καντιώτης

ἡθοποιοί, με μοναδικὸν ἔνδυμα ἕνα μαγιό, ὡστε ὁ κάτω τῆς σκηνῆς... διπλὴ νὰ νοιώθῃ λαύρα, ξεβιδώνονται στὴν προσπάθεια ν' ἀντιληφθοῦν τί τοὺς ζητεῖται γιὰ νὰ τ' ἀποδώσουν πιστὰ καὶ νὰ ξεπερνέψουν. Ποῦ όμως ἀντοχή, σκέψις, ἀντάξις τὴν ὥρα αὐτὴ πού ὁ ἀθηναϊκὸς ἥλιος ἀντὶ ἀκτίνων ἐξαπολύει... κρουνοὺς πυρακτωμένης λάσπης; Καὶ διαρκῶς τὰ κάνουν... μούσκεμα καὶ παραγγέλλουν στο γκαρσόνι τοῦ καφενείου νερά καὶ πάλι νερά καὶ ἐκ νέου νερά. Ἐτσι ἡ ὥρα ἔχει φτάσει δυό, τὸ στομάχι μου ἀρχίζει νὰ διαμαρτύρεται ἐντόνως, ἀλλὰ δὲν εὐκαιρεῖ γιὰ νὰ τὸν ξεμοναχιάσω οὔτε ἕνα ἡθοποιός. Ἡ ὑπόμνη μου ἀρχίζει πλέον νά...ἐξαντλήται, ὅταν σὲ μιά στιγμή νὰ σου ὁ κ. Μίμης Καντιώτης τρέχοντας ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἐξοδο. Χωρὶς δισταγμὸ κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ θιασύνῃ του τὸν ἀρπάζω ἀπ' τὸ σακκάκι καὶ τοῦ φωνάζω:

— Κύριε Καντιώτη, μισὸ λεπτό...
— Οὔτε δευτερόλεπτο κι' ἂν ἀκόμη πρόκειται περὶ τῆς κυριολεξίας, μοῦ λέγει ὁ συμπαθὴς κωμικὸς καὶ κάνει νὰ ξεφύγῃ, ἐνῶ προσθέτει: Σὰς θλέπω μίαν ἄλλῃ ὥρα.
— Ἄν ξεκολλήσῃ εὐκολὰ τὸ στρεῖδι ἀπὸ τὸν θρόνο πού γαντζώθηκε, ἄλλο τόσο θὰ ξεφύγῃ τὸ σακκάκι σας ἀπ' τὸ χέρι μου καὶ γὰρ ἀπὸ τὸ πλευρὸ σας... Θέλω δυὸ λογάκια σας γιὰ τὸ «Μπουκέτο».

— Σὲ 20 λεπτά σας λέω χιλιά λόγια... ψιθυρίζει διαστέλλοντας τὰ χεῖλιά του με κόπο σ' ἕνα χαμόγελο ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης. Σὰς δίνω τὸν λόγο μου νὰ μὴν ἀργήσω οὔτε δευτερόλεπτο παρὰ πάνω.

«Ἐνα ἔστω», ξεφεύγει μασημένα ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ σακκάκι τοῦ κ. Καντιώτου ἀφήνεται ἐλεύθερο καὶ γὰρ ξα-

ναπύνω τὴ σκοπιὰ μου, ἐνῶ στὸ μεταξύ, ἀναθυμῶμαι τὴ σταδιοδρομίαν τοῦ νεαροῦ κωμικοῦ καί... μουσικοῦ, διότι ὁ κ. Μίμης Καντιώτης θεραπεύει τόσο τὴν Καλλιόπην ὡς καὶ τὴν Μελπομένη ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Γυῖος ἡθοποιῶν, τοῦ ἀληθμονήτου κωμικοῦ Ἑμμ. Καντιώτη καὶ τῆς κ. Οὐρανίας Καντιώτης, ἔδειξε ἀπὸ μικρὸς τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὰ σκηνικά του χαρίσματα καὶ μαζί με τὴν ἀδελφὴν του, τὸ γνωστὸ ἀστέρι τῆς ἐλληνικῆς ὀπερέτας, τὴν Ὀλυμπία, σύζυγο τώρα τοῦ μαέστρου κ. Ριτταρόδη, ἐμφανίζοντο ἀπὸ παιδικὰ σὲ διάφορα νούμερα ἐπιθεωρήσεων καὶ σὲ εἰδικὰ ρεσιτάλ, ἐξασφαλίζοντας μετὰ τὴν ἀμοιβὴν πού ἔπαιρναν τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ σπουδάσουν. Εἶναι δὲ καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀπὸ τὰ σπάνια παραδείγματα τῶν «παιδίων φαινομένων» πού δὲν ἔχασαν, μεγαλώνοντας, κανένα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικά τους προσόντα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μετὰ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν πείραν τὰ ἐπιύψωσαν.

Δὲν προφταῖνω νὰ τελειώσω τὴν ἀναδρομὴν αὐτὴν στὸ παρελθόν καὶ με ξαφνιάζει ἕνα ζωηρό:

— Καὶ τώρα, κύριε θιαστικέ ὡς καί... ἀδίκριτε, εἰμαι στὴν διάθεσί σου. Βάλε τὸ χέρι στό... στομάχι σου, κύταξε τὸ ρολόι σου καὶ τό... θερμόμετρο ἐκεῖ κάτω καί... κανόνισέ με.

Εἶναι ὁ κ. Καντιώτης πού ἔχει γυρίσει ξαναμμένος ἀπ' τὸν δρόμο καὶ ἰδρωμένος σὲ σημεῖο, πού νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐσταθήσουν τὰ μεγάλα στρογγυλά του γυαλιά, στὴν ὀλισθηρὴ κατωφέρεια τῆς...μύτης του.

— Ἦθελα νὰ μοῦ πῆτε, κύριε Καντιώτη, τί... τύπος εἰσθε στὴν καθαρῶς ἰδιωτικὴ σας ζωὴ.

— Τυπικώτατος σ' ὅλα, ἀπὸ τὸ ντύσιμό μου ὡς τὶς συναλλαγές μου, ἀκόμα με τὸν...ράφτη μου.

— Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια μᾶς... συγκινεῖ, ἀλλὰ δὲν μᾶς... ἐνθουσιάζει.

— Εἶναι ἐλάττωμα μήπως; ξαφνιάζεται ὁ συνομιλητῆς μας.

— Μὰ γιὰ πολλούς... ἀσφαλῶς ἔμελλε, όμως, ἄλλο θέλουμε νὰ πληροφορηθοῦμε. Εἰσθε μελαγχολικὸς ἢ εὐθυμὸς ἔξω τῆς σκηνῆς;

— Μελαγχολικὸς μᾶλλον. Εἶναι καὶ στιγμὲς όμως πού μιά αἰσιοδοξία με συνεπαίρνει νὰ τὰ βλέπω ὅλα ρόδινα, χαριώδη, παραδεισια. Ἡ κατάστασις όμως αὐτὴ ὑποχωρεῖ γρήγορα, γιὰ ν' ἀφήσῃ τὴ θέσιν τῆς σκηνῆς δυσθυμίας, πού με κάνει νὰ ζητῶ τὴ μονωσί, τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία.

— ἔχετε κάποια ἀφορμὴ πού σας δημιουργεῖ τὴν ψυχικὴ αὐτὴ κατάστασι, κ. Καντιώτη;

— Κάθε ἄλλο. Εἶνε ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας πού ἀποτελεῖ σχεδὸν τὸ γνῶρισμα τῆς ὀλότητος τῶν καὶ μικρῶν ἡθοποιῶν ὅλων τῶν χαρῶν καὶ ἐποχῶν. Μιά κατάστασις πο-

σφρὰς ἀπογοητεύσεως θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς, πού δι-ἀρκεῖ ὡς ὁ κωμικὸς ἡθοποιὸς δὲν ἔχει ἀντιμετωπίζει τὸ κοινόν, πού περιμένει νὰ τὸ κάνει νὰ γελάσῃ. Γιατὶ μὲν θὰ φθάσῃ κανεὶς πρὸ τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἀπαιτητικοῦ ἀπὸ τὴ μιά ἀλλὰ καὶ τόσο καλόθελου ἅμα τοῦ ἐπιδηθῆς καὶ σὲ συμπαθῆς, γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος, ἀποκτᾷ, θαρρεῖς, μιά νῆα ὀντότητα, πού εἶναι μιά ἀκένωτη πηγὴ εὐθυμίας, κερφιοῦ, χαρὰς...

— Καὶ με ποιὸν τρόπο προσπαθεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐνδιάθετη μελαγχολίαν πού σὰς διακρίνει ἐκτὸς σκηνῆς, καὶ πού, ἂν ἀφεθῇτε στὴν διάθεσί της, δὲν ξέρετε πού μπορεῖ νὰ σας φέρῃ;

— Μὰ ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς ἕνας φουκαρὰς, χωρὶς δουλειὰ καὶ με στενοὺς πόρους ἄνθρωπος, ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ... Ἐγὼ, ὅταν μελαγχολῶ, καταφεύγω στὸ σπίτι μου, παίρνω κοντὰ μου τὸ παιδί μου, ἀκούομε τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ μελαγχολία πάει περίπατο...

— Καὶ ὅταν ἀκόμα... παρεμβαίνουν τὰ... παράσιτα;
— ἔχουν κι' ἐκεῖνα τὸ γούστο τους, ὄρες-ὄρες, μ' ὅλο πού εἶναι σὰν νὰ σοῦ... ξύνουν τ' ἄντερα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ... ἀπομυζητικά πού μᾶς τριγυρίζουν τώρα τὸ καλοκαίρι...

— Καὶ ὅταν τὸ παιδί σας κοιμάται ἢ εἶναι περίπατο;
— Τότε... τότε... παίζω μετὰ τὰ λυκόσκυλά μου, πού λυπόμην πού δὲν εἶν' ἔδω...

— Νὰ τὰ θάλετε νὰ με φάνε ὅπως σὰς... ἔφαγα ἐγὼ τόσες ὄρες;

— Ὁχι, ἀδερφέ, νὰ τὰ... θαυμάσετε... Εἶναι διαλεκτῆς ράτσας...

— Νὰ... μοῦ λείπη ἡ γνωριμία τους καλοκαιριάτικα, ἔτσι καὶ ἂν φέρουν διπλὸ φίλωτρο... Ἄλλὰ, γειά σας. Νὰ πού ἔρχεται ὁ κ. Αὐλωνίτης καὶ τρέχω μὴ μοῦ τὸ σκάσῃ...

Πραγματικὰ μετὰ τὸ σακκάκι στὸ χέρι, τ' ἄσπρο πουκάμισό του περιόρτο ἀπὸ τὸν ἰδῶτα καὶ τὸ πρόσωπο ἀποσπάζον σὰν κανάτι αἰγινίτι κα, ἐμφανίζεται ὁ συμπαθέστατος ἀπὸ ἀθηναϊκὸ Κοινὸ καὶ δημιουργὸς τῶσαν κωμικῶν τύπων κ. Β. Αὐλωνίτης.

— Ἀγαπητέ μου, τοῦ λέω, ἀντιλαμβάνομαι τὴν κούρασί σου, ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ διαφεύγῃ καὶ τὸ δικό μου ξεθέωμα νὰ παρακολουθῶ τὶς δοκιμὲς τῆς «Φλογέρας» μέσα στὴ... φλογερὰ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα. Λοιπὸν, στὰ πεταχτά... ἐξομολογηθῇτε μοῦ...

— Τοὺς ἐρωτῶς μου;... ἀδύνατον. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιὰ τραγωδία καὶ γὰρ εἰμαι ὑπὲρ... τῶν ἐλαφρῶν θεαμάτων.

— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἐρωτῆς σας, ἀλλὰ ὁκτὸς σκηνῆς χαρακτῆρας σας...

— Καὶ φαντάζεσθε πὼς ἔτσι εὐκολὰ μπορεῖ νὰ ξεσकेπάζῃ κανεὶς τὸν ἀληθινὸ αὐτό του; Ἀδύνατο. Θὰ σας πῇ δι,τι θέλει νὰ φαίνεται κανεὶς πὼς εἶναι, γιὰτὶ ἀλλοιώτικα θάσσε ὄρεζα.

— Μὰ τί σὰς κολλεῖ νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε ἂν στὴν ἰδιωτικὴ σας ζωὴ εἰσθε μελαγχολικὸς ἢ εὐθυμὸς τύπος;

— Ἄν εἶναι γι' αὐτὸ μόνο, εὐχαρίστως. Γιατὶ ὡς τώρα με ρωτοῦσαν ἕνα σωρὸ πράγματα ἐντελῶς ἀπορρητοῦ περιεχομένου, ἐπὶ τῶν ὁποίων φυσικὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἀπαντοῦσα εὐκρινῶς. Τώρα όμως δὲν με κολλεῖ τίποτε νὰ σας πῇ, δι,τι εἰμαι τύπος μελαγχολικὸς, δύσθυμος, νευρικός, γεμῆς ἀλγία, ἀσάφως ἂν μὲν ἐγὼ στὴ σκηνὴ ἀλλάζω τελείως καὶ σκορπίζω τὸ γέλιο, τὸ κέφι, τὴ χαρὰ...

— Πῶς ἀποδίδετε αὐτὴν τὴν ψυχικὴ σας κατάστασι, κ. Αὐλωνίτη;

— Πιθανὸς νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, τοῦ σωματικοῦ, ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ, πού καταβάλλουμε γιὰ νὰ ἐκμάθουμε ἕνα ρόλο, νὰ τὸν κατανοήσουμε ἀπολύτως καὶ νὰ τὸν ἀποδώσουμε φυσικά. Ἵσως νὰ εἶναι καὶ ἀπόρροια τῆς σὺν τῷ χρόνῳ διαπιστώσεως, δι,τι μέσα στὸν κωμικὸ ρόλο, ὑπάρχει κρυμμένος ἕνας πόνος θαθὺς καὶ συντριπτικός. Ἐπὶ παραδείγματι: κάνοντας κανεὶς τὸν μεθυμένο, τὸν ἡλίθιο, τὸν ἀδέξιο, πού οἱ γκριμάτσες, ἡ γκάφες, τὰ παρασημάτια του προκαλοῦν τὸ γέλιο καὶ τῶν ἄλλων καὶ τὸ δικό τους, θλέπει κάποτε δι,τι πίσω ἀπ' τὴν φαιδρότητά τους, τὴ χαρὰ, τὸ γέλιο τους ὑπάρχει ἡ τραγωδία τοῦ πάθους πού γελοιοποιεῖ καὶ σιγά-σιγά σκοτώνει, τὸ φρικτὸ ἐ-

λάττωμα τῆς ἀναπηρίας, τῆς ἀπὸ γενετῆς μὴ φυσιολογικῆς ἀναπτύξεως. Καὶ ἡ διαπίστωσις αὐτὴ, πού τὸ Κοινὸν ἀπὸ κάτω τὴν παραθλέπει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ γελά, εὐθυμεῖ, διασκεδάζει, κάνει τὸν ἡθοποιὸ νὰ πονῇ, νὰ υποφέρει, γιὰτὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σπαρμένη με ρόδα, ὅπως θάπρεπε...

— Καὶ πὼς ἀντιδράτε κατὰ τῆς μελαγχολίας αὐτῆς κ. Αὐλωνίτη, τῆς ἐνδιάθετου ἢ ἐπικτήτου ἀδιόφορο;

— Μετὰ τὴν προσπάθειαν νὰ μὴ σκέπτομαι σοβαρὰ τὴ ζωὴ, με περιπάτους στὴν ἐξοχή, με μιά καλὴ συντροφιά — ἀναλόγως τῆς ὥρας καὶ τῶν περιστάσεων. Ὡρα, όμως, νὰ πηγαίνουμε, γιὰτὶ πρέπει νὰ ξεκουρασθῶ, ὡστε ν' ἀνθέξω στὸ... μαρτύριο τῆς ὀλονύκτιας γενικῆς πρόδρας... Ἐπιτρέπετε;

Φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅχι...

Ἀσφαλῶς εἶναι λίγοι οἱ ἀναγνώστες μας πού ἂν ὄχι ἐξ ὄψεως, ἐκ φήμης τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζουν τὴν κυρία Μαντινείου, τὴν ἀξέχαστη Μαντίναν τῶν παλαιῶν Παναθηναίων, τὴ μοναδικὴν πραγματικὰ κωμικὴ καρατερίστα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, πού ἀπὸ χρόνια τώρα πολλὰ ἢ ἀπὸ σκηνικῆς ἐμφάνισις τῆς γίνεται ἀφορμὴ τοῦ πλάτειο κι' ἀδιάστου γέλιου τῶν θεατῶν της. Κατ'ὀρθωσα μετὰ πολλὰς ἐφόδους νὰ τὴ συναντήσω τὸ θραδάκι τῆς 30 τρέχ, στὴν πύλα τῆς «Ἀθηναίου». Νόμιζα πὼς θὰ θρῶ μιά γυναῖκα γερασμένη, ἄχαρη πειὰ Καὶ ἔμεινα κατὰπληκτος, μπρὸς στὴν ὀλδύρρη ἐπιδερμίδα της, τὴν κοριτσιίστικη σχεδόν.

— Λοιπὸν, κυρία Μαντινείου, τὴ ρωτῶ μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς, πού μετὰ τὸ γεμᾶτο κέφι καὶ μπρὸς παίξιμό σας χάς χαρίζετε τὸ πῶ ἀδίστατο γέλιο, εἰσθε εὐθυμὸς ἢ μελαγχολικὸς τύπος στὴν ἰδιωτικὴ σας ζωὴ;

— Μὰ μιά γυναῖκα τοῦ λαοῦ, μιά νοικοκυρά καὶ μητέρα, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σκεφθῇ τέτοια πράγματα... Ἄν εἰσαστε παντρεμένος, εἰ ξέρετε, δι,τι ἡ γυναῖκα, πού σέβεται τὴν ἀποστολὴ καὶ τὸν προορισμό της, εἶναι ἕνα... δυστυχισμένο φιλεργὸ ζῶο, πού τὸ τρώει τὸ μαγεῖρεμα, τὸ ξεσκόνισμα, τὸ νοικοκυριὸ καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της ἂν ἔχη. Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν σωρὸ τῶν ἀπασχολήσεων, οὔτε νὰ εὐθυμηθῇ πλάτειά εὐκαιρεῖ ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μελαγχολήσῃ προλαβαίνει...

— Πάντως, κ. Μαντινείου καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ λίγο διάστημα πού ξεκτεθεῖ μιά γυναῖκα γιὰ τὴν ἀπαύση της, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἐκδηλώνεται καὶ ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις της. Λοιπὸν, σὲς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πὼς εἰσαστε;

— Μὰ μᾶλλον μελαγχολικὴ. Πολλὰς φορές ἔχω προσέξει πὼς χωρὶς κανένα ἀτομικὸ λόγο, νοιώθω τὴν ψυχὴν μου θαραῖα, δύσθυμη, κουρασμένη. Καὶ τότε τρέχω νὰ πάρω ἕνα ρόλο νὰ διαβάσω, ἢ νὰ θρῶ τὸν γυνὴ ἢ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ ζητήσω κοντὰ τοῦς τὸ κέφι πού μοῦλει λείπει...

— Στὴ σκηνὴ ἐπ'ἀνὰ σὰς συνέθε ποτὲ νὰ μὴ μπορήτε νὰ παίζετε λόγῳ μελαγχολίας;

— Οὔτε μιά φορά. Οὔτε ὑπάρχει παράδειγμα καλλιτέχνη πού ἡ δυσθυμία νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ παίξῃ. Στὴν σκηνὴ ξεχνιοῦνται ὅλα...

— Κι' ὁ ἄτυχος ἐρωτῶς ἀκόμη;

Τὰ συμπαθητικώτατα μάτια τῆς κ. Μαντινείου πετοῦν μιά παράξενη φλόγα, ἐνῶ μᾶς ἀπαντᾷ...

— Στὸ κεφάλαιο τοῦ ἐρωτᾶ ὑπῆρξα ἀπολύτως εὐτυχής. Ἐδῶ καὶ 22 χρόνια, κοριτσάκι, ἀκόμα ἀγάπησα καὶ παντρεθῆκα τὸν ἄντρα μου, πού εἶναι ἀπὸ τότε ὁ μοναδικὸς ἐρωτᾶς μου. Κάναμε δυὸ παιδιά, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔμεινε τὸ ἕνα. Τελείωσε μὲν τὸ γυμνάσιο καὶ θὰ τὸν θάλω τώρα στὴ Ναυτικὴ Σχολή. Ὑδρας γιὰτὶ τὸ προορίζω γιὰ ἐμποροπλοίαρχο, ἂν θῇ ὁ Θεός.

Τῆς τὸ εὐχομαι ὀλοφύγῃ καὶ τὴν ἀφήνω γιὰ νὰ συναντήσω τὴν κ. Φωφὼ Λουκά, πού φλυαρεῖ με μιά παρέα συν-

(Συνεχίει στὴ σελίδα 56)

Ὁ κ. Βασίλης Αὐλωνίτης

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ Ζ. ΟΣΣΙΠ

Ο Μορένο, ο άρχηγός της αστυνομίας στο Μαριετόν της Καλιφόρνιας, κύτταζε προσεχτικά τον νέο που θροισκόταν μπροστά του. Θα μπορούσε τάχα αυτό το μελαγχρινό παλληκάρι ν' αντικαταστήσει τον δραστήριο Μάρκο που είχε σκοτωθή την περασμένη εβδομάδα σε μία σύγκρουση με τους ληστές και το όποιον είχε καταλάβει την θέση;

Ένα χαμόγελο αμφιβολίας άνοιξε στα χείλη του καθώς το έλεγε:

— Ξέρεις, ότι εκείνος που σκότωσε τον δυστυχισμένο Μάρκο, το όποιον έπηρεσε την θέση, είναι ακόμα ελεύθερος. Πρό αρκετών μηνών θροισκόμαστε αντιμετώπι με μία συμμορία θαυμάσια οργανωμένη, που κάνει με αφάνταστη τόλμη ένα σωρό ληστείες. 'Η απόμερες αγροικίες, λεηλατούνται. 'Ο δυστυχισμένος μου Μάρκος σκοτώθηκε καθώς προσπαθούσε να συλλάβει έναν απ' αυτούς τους ληστές. Καθώς βλέπεις, το μέρος δεν είναι καθόλου ήσυχο κι' ένα σωρό κίνδυνοι μας απειλούν.

Ο Λούτσιο, έτσι έλεγαν τον νεαρό αστυνομικό, χαμογέλασε ελαφρά κι' απάντησε με φωνή ψυχρή:

— Αυτό ήθελα κι' εγώ.

Την άλλη μέρα, καθάλλα σ' ένα γρήγορο έλεγχο, ο Λούτσιο έκάλπαξε στα περίωρα. "Ηθελε να γνωρίσει τον τόπο. Έπειτα από πολλές ώρες καλπασμού, μπήκε κατάκοπος σ' ένα δάσος. Εκεί ξεπλώθηκε στη σκιά και χωρίς να το αντιληφθή αποκοιμήθηκε.

Έξαφνα όμως ξύπνησε ακούγοντας σε κάποια απόσταση έναν πυροβολισμό, συνοδευόμενο από μία κραυγή πόνου. Πεταχθηκε άπάνω, καθάλλησε το έλεος του κι' έφτασε σε λίγο σ' ένα ξέφωτο.

Ένας άντρας κόνιταν εκεί κατά γης. Κοντά στεκόταν μία νέα, πολύ χλωμή, κρατώντας ένα περιστροφικό που άχνιζε ακόμα.

— Τι σάς συνέβη; ρώτησε ο Λούτσιο την άγνωστη.

— Περιπατούσα μόνη εδώ, όπως συνηθίζω να κάνω συχνά γιατί η αγροικία του πατέρα μου είναι κοντά, όταν ξαφνα αυτός ο άνθρωπος ρίχθηκε επάνω μου. Εδύχως είμαι πάντα όπλισμένη, από τότε που γυρίζουν ληστές στα μέρη μας. Υπερασπίστηκα τον εαυτό μου και σκότωσα αυτόν τον άθλιο!...

Ο Λούτσιο έσκυψε πάνω απ' το σώμα του άγνωστου και είδε ότι πράγματι ήταν νεκρός. Τον έψαξε και δεν βρήκε κανένα χαρτί ταυτότητας. Μονάχα μερικά πιάστρα υπήρχαν σ' ένα παλιό πορτοφόλι.

Ο Λούτσιο συνάδευσε κατόπιν την νέα ως την αγροικία της, όπου εκείνη τον έψαξε μέσα. 'Η πολυτέλεια της επιπλώσεως του έκανε μεγάλη εντύπωση.

— Ο πατέρας μου λείπει το έλεος ή Μανουελίτα — έτσι την έλεγαν την νέα. Βρίσκεται σε κάποιο κτήμα μας και θα γυρίσει το βράδυ.

Η νέα του πρόσφερε παγωμένα ποτά και με ύφος ανήσυχο, άρχισε να τον ρωτά για τους ληστές. Ο Λούτσιο, για να την καθησυχάσει της έδωσε κάθε πληροφορία σχετικά με

την καταδίωξη που η αστυνομία είχε οργανώσει εναντίον τους.

Όταν έπειτα από αρκετή ώρα θέλησε να φύγει, η Μανουελίτα τον κράτησε.

— Περιμένετε, το έλεος, "Όπου νάναι θα γυρίσει ο πατέρας μου... Θα είναι ευτυχής να σας γνωρίσει.

Πράγματι, σε λίγο έφτασε ο σενιόρ Κονσές, ένας άντρας υψηλός και δυνατός καμιά πενήντα χρόνια. Περιποιήθηκε εξαιρετικά τον Λούτσιο, ο όποιος τέλος έφυγε, συνοδευόμενος από έναν υπηρέτη που θα του δείχνει τον δρόμο.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο άρχηγός της αστυνομίας κάλεσε τον Μορένα και με ύφος αυστηρό του είπε:

— Σήμερα το πρωί έλαβα ένα ανώνυμο γράμμα που λέει ότι τα χαρτιά της ταυτότητας του ανθρώπου το όποιον βρήκες χθές το πτώμα, καθώς και 2000 πιάστρα που είχε μαζί του θροισκόντουσαν κάτω από τη σέλλα του άλογου σου. Έψαξα εγώ ο ίδιος εκεί και τα βρήκα. Εξήγησέ μου αυτό το μυστήριο.

Ο Λούτσιο νόμιζε ότι θα κατέρρεαν γύρω του. Για να μην πέσει κάτω, αναγκάστηκε ν' ακουμπήσει στο τραπέζι.

— "Ε, λοιπόν! μίλησε! άπολογήσου! Κάποιος σε είδε χθές να σκοτώνεις αυτόν τον άνθρωπο και σε κατήγγειλε...

Ν' άπολογηθή!... Ο νέος καταλάβαινε με τρόπο πως αυτό ήταν αδύνατον!

Η Μανουελίτα είχε δολοφονήσει η ίδια τον άνθρωπο για να τον κλέψει και κατόπιν είχε θάψει τα χαρτιά του και ένα μέρος, των χρημάτων του κάτω απ' τη σέλλα του άλογου του για να τον ένοχοποιήσει!

— Υποθέτω, το έλεος τότε ο άρχηγός του, ότι σκότωσε τον πραγματικό Λούτσιο, που περίμενα, πήρε τα χαρτιά του και μου παρουσιάστηκε στη θέση του. 'Η πλαστοπροσωπεία ήταν εύκολη, γιατί κανείς εδώ δεν ήξερε τον Λούτσιο.

Τότε, στην απελπισία του, ο νέος πήδησε απ' το παράθυρο στην αυλή, καθάλλησε ένα άλογο που θροισκόταν εκεί και ώρμησε προς την αγροικία της Μανουελίτας.

Οι συνάδελφοί του τον κατεδίωξαν και θά τον σκότωναν αν δεν τους διέταζε ο Μορένο να τον πιάσουν ζωντανό.

Τέλος έφτασε μπρος στην αγροικία. Εκεί στάθηκε και φώναξε στον Μορένο:

— Σας εξορκίζω, έρευνήστε αυτήν την κατοικία. 'Ο άρχηγός της συμμορίας κ' η κόρη του ζουν εκεί.

Ο Μορένο έκανε την έρευνα και αποδείξεις καταπληκτικές για την Μανουελίτα και τον πατέρα της βρέθηκαν άμέσως.

Τότε θέλοντας ότι θά τον συνελάμβαναν, ο σενιόρ Κονσές έβγαλε γρήγορα το περιστροφικό του απ' τη ζώνη του και πριν προσθάσει κανείς να τον εμποδίσει, πυροβόλησε κατά της κόρης του.

Χτυπημένη, κατάκαρδα, η Μανουελίτα, έπεσε χωρίς να θγάλη πειά κραυγή. Κατόπιν ο άθλιος έστρεψε το όπλο του εναντίον του και τινάζει τα μυαλά του.

Έτσι τελείωσε θριαμβευτικά για τον Λούτσιο η ιστορία αυτή που λίγο έλειψε να το στοιχίσει πολύ ακριβά.

Ζ. ΟΣΣΙΠ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η Έπιτροπή του εορτασμού της 4ης Αυγούστου εβράδευσε κατόπιν διαγωνισμού τον καλύτερο "Υμνον της 4ης Αυγούστου. Οι στίχοι είναι του κ. Τίμου Μωρατίνη, η δε μουσική του άρχιμουσικού "οδ Βασ. Ναυτικού κ. Γερ. Φρέντ εγκριθείσα κατόπιν διαγωνισμού.

— Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει, πατέρα;
— Γιατί λάμπει ο ήλιος έτσι, γιατί φέγγει έτσι η μέρα;
— Γιατί σάν αυτή, παιδί μου, την ημέρα την χρυσή

Πού την χαίρεσαι και σύ,
Στέρψε το μαύρο δάκρυ, κλείσανε πολλές πληγές
Αψηλάσανε τα στάχια

Κι' ένα γύρο δλα τα δράκια
Έγινήκαμε ανθοβούνια και χρυσοπηγές.

Μιάν ημέρα σάν ετούτη την ολόφωτη κι' ωραία
Ξεδιπλώθηκε και πάλι η γαλάζια μας σημαία

Πούχει τ' ουρανού το χρώμα
Και σκεπάζει τ' άγιο χρώμα
Που ελεύθερος πατάς,

Κι' έτσι με χαρά κι' ελπίδα
Γιά μιάν ένδοξη πατρίδα

Η σημαία κυματίζει μ' ένα «ΤΑΝ Η ΕΠΙ ΤΑΣΙ!»

Μιάν ημέρα σάν ετούτη που χτυπάνε η Καμπάνες
Πού την τραγουδούν οι νέοι και δοξολογούν οι μάνες

Έγινε σάν πρώτα πάλι
Η πατρίδα μας μεγάλη
Δοξασιμένη κ' Ιοχυρή

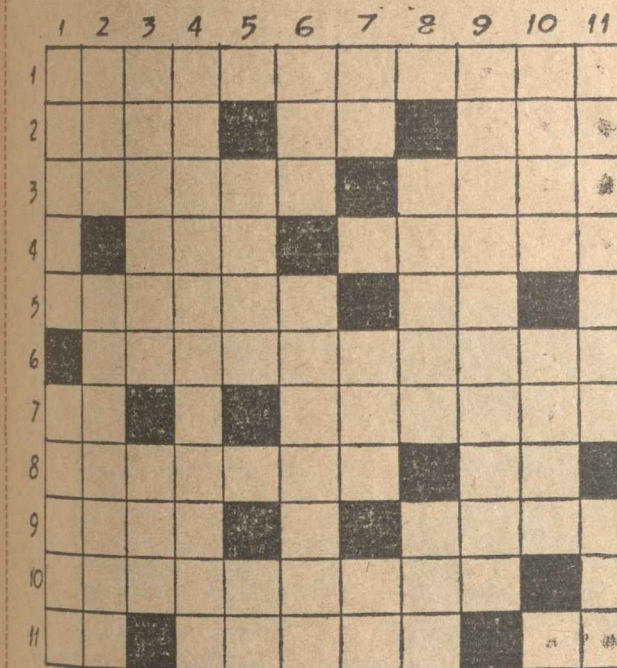
Κι' έτσι σάν την αντικρύξεις,
Έτσι πάλι την γνωρίζεις,

«Την γνωρίζεις απ' την κόψη του σπαθιού την τρομερή».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

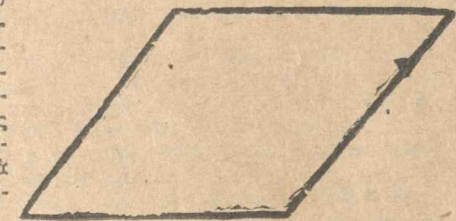
Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΕ ΔΥΟ ΨΑΛΙΔΙΕΣ

Χωρίστε με δύο ψαλιδιές το διπλανό παραλληλόγραμμο σε τρία κομμάτια. Έφαρμόστε κατόπιν καταλλήλως τα τρία αυτά κομμάτια ούτως ώστε να σχηματίσετε ένα τέλειο τετράγωνο.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

Η πλανή εικόνα παριστάνει μία πρόσθεσι με τέσσερις ποσά, με τη διαφορά ότι, στα ποσά, αυτά, τη θέση των αριθμών την έχουν τρίγωνα και τετράγωνα.

Κάθε τρίγωνο, παριστάνει τον ίδιο αριθμό, όπως και κάθε τετράγωνο. Μπορείτε τώρα ν' αντικαταστήσετε τα τρίγωνα και τα τετράγωνα με τους αναλόγους αριθμούς και να βγάλετε το άθροισμα;

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Τοποθέτησε τους αριθμούς από το 1 ως το 9 σύμφωνα με τη σειρά που πρέπει στα κενά τετραγωνίδια του πλαίσιου τετραγώνου, ούτως ώστε καθέτως, οριζοντίως και στις δύο μεγάλες διαγωνίους να δίνουν το άθροισμα που σημειώνεται στο σχέδιο.

			13
			16
			16
15	14	16	13

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ

Έδοι πως μπορεί να πάη κανείς από το σημείο Α στο σημείο Β και από το σημείο Β στο σημείο Γ χωρίς να διασταυρωθούν ποτέ νά η δύο γραμμές.

11) Θαλάσσια δυστυχία. Άόριστος άντανυμία.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Οριζοντίως: 1) ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΑΙ, 2) ΑΤΙΜΑ — ΣΠΑΤΑ, 3) ΤΟΜΑΣ — ΙΑΓΟΣ, 4) ΑΠΩ — ΚΦΑ, 5) ΟΡΟΣ — ΟΜΟΙ, 6) ΑΝΩΘΙ — ΣΕΡΑΪ, 7) ΑΠΑΛΑ — ΕΣΜΟΣ, 8) ΜΑΛΛΙ — ΔΙΑΡΑ, 9) ΙΣΤΟΣ — ΡΑΝΙΣ, 10) ΣΑ — ΣΑΘΑΣ — ΑΛΛΑ, 11) ΚΑΤΑ — ΑΡΑΜΙΣ, 2) ΑΤΟΠΟΝ — ΠΑΣΑ, 3) ΤΙΜΩΡΩ — ΑΛΤ, 4) ΑΜΑ — ΟΒΕΛΛΟΣ, 5) ΧΑΣΙΣΙ — ΑΪΣΑ, 6) ΑΣΙΤΟΣ — ΕΔΡΑ, 7) ΣΠΑ — ΜΕΣΣΙ — ΑΣ, 8) ΤΑΓΚΟΡ — ΜΑΝ, 9) ΑΤΟΦΙΑ — ΟΡΙΑ, 10) ΙΑΣΑ — ΙΑΣΑΣΑ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΣΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Τό λευκό χρώμα ξαναγυρίζει στη μόδα, όχι μόνον για τις επίσημες τουαλέτες, όπου θεωρείται ως το πιο μοντέρνο και κομψό, αλλά και για τα φορέματα της ημέρας. Έπειδή όμως τα άσπρα φορέματα εύκολα λερώνονται και ξεφρεσκάζονται και θέλουν τακτικά πλύσιμο και σιδερώμα, γι' αυτό είναι προτιμότερο να διαλέγει κανείς σχέδια απλά, χωρίς πολλές γαρνιτούρες, ιδίως χρωματιστά που μπορεί να ξεθάψουν με το πλύσιμο, χωρίς πολλές σούρες και ντραπέ και πλυσσέ που σιδερώνονται δύσκολα και με τις πιέτες ευτρώς ή στο πλάι, ώστε να μη χαλούν με το κάθισμα. Επίσης αποφεύγετε τα ύφασματα που δεν έχουν έντελως λεία επιφάνεια, αλλά είναι κατσαρά, με κόμπους κτλ. Λερώνουν πολύ πιο εύκολα από τ' άλλα και σιδερώνονται δύσκολα.

Παράλληλα με τα λευκά φορέματα εξακολουθούν την θριαμβευτική τους πορεία και τα έμπριμέ, σε χρώματα δροσερά με σχέδια λεπτά και αναπαυτικά για τα μάτια π.χ. λουλούδια, γυρλάντες, λεπτά γεωμετρικά σχέδια κλαδιά ανθισμένα κτλ. Τα πολύ μεγάλα σχέδια και η μεγάλες αντιθέσεις των χρωμάτων δεν είναι πια της μόδας. Ως φόντο προτιμώνται τα χρώματα παστέλ, μπλέ, ρόζ, κιτρινωπό, αλλά και λευκό και μπλε μαρέν.

Όσο για τις ρίγες, τα καρρώ και τις θοΰλες, θεωρούνται για φέτος το καλοκαίρι ως κλασσικά και κάθε γυναίκα πρέπει να έχει στην γκαρντερόμπας της ένα τουλάχιστον φόρεμα αυτού του είδους. Είναι νεανικά, είναι εύκολοφόρετα και πρακτικά. Τα βρίσκει κανείς σε μεταξωτό, σε θαμβάκερο και σε λευκό όσο φτηνά και όσο ακριβά θέλει.

Με τα φορέματα αυτά μπορείτε να βάλετε για ν' αλλάξετε κάπως την εμφάνισή σας, ένα μπολερό από σαντούγκ ή κρέπ - ντε - σιν στο χρώμα του φόντου του έμπριμέ αλλά φυσικά μονόχρωμο. Παπούτσια θα φορέσετε δίχρωμα λευκά και μαύρα ή λευκά και μπλέ, ή λευκά και χρωματιστά αλλά σε χρώμα που να ταιριάζει με το χρώμα του φορέματος. Γάντια θα βάλετε για το πρωί πάνινα ή πλεκτά με το χέρι λευκά ή ριγωτά δίχρωμα. Για το απόγευμα θα φορέσετε γάντια από κοτόν περλε πλεγμένα με δαντέλλα, Ιρλάντ σε χρώματα ρόζ, κρέμ, μπλε-σιέλ κλπ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 1/α

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Τώρα το καλοκαίρι με το γενικό ξεκάλλτωμα πρέπει όλες η γυναίκες απαραίτητως να έχουν ωραία πόδια. Κυτταχτήτε στον καθρέφτη κι' αν δείτε ότι το πόδι σας είναι προσιμμένο στη βάση ή στις γάμπες, ότι δεν έχει χρώμα ομοιόμορφο, ήλιοκαμένο κατά προτίμηση, ότι δείχνει εδω κι' εκεί φλεβίτσες, σπιθουράκια, κλπ. τότε είναι προτιμότερο να θυσιασθήτε και να μην θυγίτε έξω ξεκάλλτωτη παρά μόνον αν βρίσκεσθε στην έξοχή. Έντούτοις και πάλι δεν πρέπει ν' απελπίσεσθε γιατί με λίγη υπομονή μπορείται ν' αποκτήσετε ένα πόδι τέλειο. Αν τα πόδια σας προίζονται αποφεύγετε την ορθοστασία και τα ψηλά τακούνια και όποτε μπορείτε ξαπλώνεσθε με

Όρασιότη τουαλέτα από ζέρεσθ μεταξωτό σε σχήμα σεμιζιέ. Η τσέπες το ανοίγμα του λαιμού και ο ποδόγυρος καταλήγουν σε φιστόνια δοντωτά. Γιακάς κλειστός.

Η ΔΝΙΣ ΛΙΑΝΑ

τά πόδια σας άκουμπισμένα σ' ένα μαξιλάρι ώστε να βρίσκονται σ' επίπεδο ψηλότερο από τη λεκάνη. Κάθε μέρα κάνετε τους ένα χλίσρο ποδόλουτρο με νερό αλατισμένο ελαφρά. Κρατήστε τα πόδια στο νερό 5-6 λεπτά και κανετε τους ένα ελαφρότατο μασάζ πηγαίνοντας από τους αστραγάλους προς τα γόνατα πάντοτε. Κατόπιν τρίψτε ολόκληρο το πόδι, ιδίως το πέλμα ελαφρά με μια ελαφρόπετρα ξεπλύνετε το σφουγγίστε το πολύ καλά και αλείψτε την γάμπα με θαζελίνη ή ειδικό λάδι της ήλιοθεραπείας και τα δάκτυλα με άφθονο τάλκ. Περιποιηθήτε τα νύχια κατεβάζοντας με προσοχή τις πετσούλες δίχως να τις κόβετε.

Στο δρόμο περπατάτε γρήγορα σαν να χιάζεσθε, αποφεύγετε το γάζεμα στις θιτρίνες, το κουθεντολόγημα με τις φιλες σας και την ορθοστασία στα τράμ και τα λεωφορεία.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Τα μοντέρνα σπίτια μπορεί να έχουν όλες τις θολές καλοριφέρ και ζεστά νερά και τηλεφωνα, αλλά δεν έχουν χώρο και πολλές νοικοκυρές αναγκάστηκαν να πουλήσουν τα παλιά μάλιστα θολικά έπιπλα τους μόνο και μόνο επειδή δεν χωρούσαν στο καινούριο σπίτι. Έντούτοις με λίγο πρακτικό πνεύμα και εφευρετικότητα παντού μπορεί κανείς να βολευτεί.

Σε κάθε σπίτι θα υπάρχει άποσθήποτε ένας μικρός προθάλαμος. Στο άθροος αυτού του προθαλάμου θα εγκαταστήσετε την ντουλάπα σας για τα άσπρорρουχα. Θα ντύσετε τους τοίχους με χαρτί χρωματιστό και θα φέρετε ένα μαραγκό να σάς κόψει ξη τάβλες, μακρούς όπως είναι ο τοίχος και πλατείες περί τα 40 εκ. Θα ντύσετε και τις τάβλες με χρωματιστό κρετόν ή αλατζα και θα χωρίσετε το ντουλάπι σε έπτά ράφια ή και λιγότερα αν θέλετε, υπολογίζοντας πόσο χώρο θα καταλάβουν τα άσπρорρουχα σας, για να σάς κάνει ο μαραγκός τα ανάλογα χωρίσματα. Στο κάτω-κάτω ράφι θα σάς κάνει τρία συρτάρια με χερούλια για να τα τραβάτε, τα οποία εσωτερικώς θα ντύσετε επίσης με κρετόν. Στα συρτάρια αυτά θα βάζετε στο ένα τα σενεργα για το σιδερώμα, στο άλλο τα άσπρорρουχα για μαντάρισμα και στο τρίτο τα διάφορα κουρέλια σας. Στο πάτωμα από πάνω που θα είναι ογκομετρικώς χαμηλό θα βάλετε τα τραπεζομάντηλα του τσαγιού και τα μιλί ντε τάμπλ. Παραπάνω θα βάλετε τα σερβίτσια του φαγητού, πετσέτες και τραπεζομάντηλα, από πάνω τα σερβίτσια της κουζίνας, πιο ψηλά προσώμια και μαξιλαροθήκες και τέλος τα σεντόνια. Στο τελευταίο ράφι θα μπουν ή κουβέρτες, ψηλά επάνω θάζετε ένα λεπτό κοντάρι από το οποίο κρεμάτε μια κουρτίνα. Προτιμότερο όμως για να μη σκονίζονται τα ρούχα είναι να κάνετε μια πόρτα από καπλαμά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η Όλγα ανήσυχσε. Τέτοια ώρα ποιος μπορούσε να κυκλοφορή, έτσι κρυφά μέσα στους διαδρόμους της έπαυλας;... Κοντά μάλιστα στα δωμάτια του ύπνου; Μήπως είχε γυρίσει ο Στέφανος και περπατούσε άθόρυβος για να μην τους ξυπνήση;...

Όχι, δεν μπορούσε να είχε γυρίσει. Ήταν ακόμα πολύ νωρίς.

Τότε ποιος ήταν;

Τα θήματα δεν ακουγόντουσαν πειά... Η Όλγα με την καρδιά σφιγμένη από κάποια μυστική αγωνία, διεθύνθηκε ως την πόρτα του δωματίου.

Την άνοιξε όσο μπορούσε πιο άθόρυβα και κύτταξε στον διάδρομο...

Δεν είδε τίποτε...

Ανίσχυη πάντα ή νέα προχώρησε μερικά θήματα στον διάδρομο...

Έξαφνα, χλώμιασε.

Η πόρτα του διαμερίσματός της, όπου κοιμώταν τώρα ο μέγας δούξ Βλαδίμηρος, ήταν ανοιχτή... Και όμως θυμώταν πολύ καλά ότι την είχε κλείσει η ίδια την ώρα που καληνύχτισε τον πρίγκηπα κι' έφυγε...

Ποιος λοιπόν την είχε ανοίξει; Ποιος είχε μπη μέσα στο δωμάτιο του μεγάλου δούκως;

Η Όλγα συγκεντρώνοντας όλο της το θάρρος, προχώρησε ως την ανοιχτή πόρτα... Μπήκε στον προθάλαμο κι' είδε ότι κ' η πόρτα με την οποία έπικονωνούσε ο προθάλαμος αυτός με το δωμάτιο του ύπνου ήταν επίσης ανοιχτή...

Ανίσχυη, ταραγμένη, διέσχισε τα λίγα θήματα που τη χωρίζαν απ' την πόρτα αυτή και κύτταξε μέσα.

Λιέςως τότε έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή...

Μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου που το φώτιζε μόνο μια μικρή ηλεκτρική λάμπα, είδε τον μεγάλο δούκα, που κοιμώταν στο κρεβάτι του και πλάι του τη Βέρα που ήταν σκυμμένη πάνω απ' το διπλανό κομμοδούν...

Τι έκανε εκεί; Τι ήθελε...

Η Όλγα κύτταξε προσεκτικότερα και είδε...

Η Βέρα κρατούσε στα χέρια της ένα μικρό φιαλίδιο κι' άδειαζε το περιεχόμενό του στο ποτήρι, όπου ήταν ένα αρωματικό, το οποίο καθ' ύποδειξιν των γιατρών, ο μέγας δούξ έπαιρνε κάθε πρωί.

Η Όλγα μέσσε σε μια στιγμή κατάλαβε τα πάντα. Τι άλλο μπορούσε να περιέχει το φιαλίδιο αυτό παρά δηλητήριο;

Ω! τερταδία! Η Βέρα ήθελε να δηλητηριάση τον Ιβιο της τον πατέρα...

Μην μπορώντας να κρατηθή, φώναξε:

— Τι κάνεις εκεί, αθλία;

Στο άκουσμα της φωνής της, η Βέρα αναπήδησε σαν τσίρις.

Μια απεριγγραπτή μανία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της και τα μάτια της έλαμπαν φριχτά:

— Α! φώναξε. Έσύ 'σαι καταραμένη! Πάλι θρέθηκες μπροστά στον δρόμο μου... Μα αυτή τη φορά θα πατήσω στο πάτωμα σου για να περάσω!...

Είχε πετάξει πειά τη μάσκα.

Η Όλγα απόμεινε απολιθωμένη ακούγοντας τα λόγια αυτά.

Δεν φανταζόταν ποτέ ότι η Βέρα θ' αποκάλυπτε τόσο εύκολα ποιά πραγματικά ήταν.

Θέλησε να φωνάξη, μα η Βέρα έβαλε το χέρι της στην τσέπη του γαλιέρ της και σε λίγο το τράβηξε κρατώντας ένα περιστρόφο.

Τό άκουσε έναντιόν της Όλγας, λέγοντάς της συγχρό-

νως: — Τώρα θα μου τα πληρώσης όλα!...

Και πίεσε την σκανδάλη...

Η Όλγα νόμισε πως η τελευταία της στιγμή είχε φθάσει, μα παραδόξως ένας ξερός κρότος άκουστήκε, χωρίς να συνοδεύεται από λάμψη.

— Κατάρτα! μούγκρισε η Βέρα.

Και πίεσε πάλι τη σκανδάλη...

Μα και πάλι το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο...

Τι είχε συμβή; Απλούστατα, ήταν το περιστρόφο, του οποίου τις σφαίρες είχε άδειασει στη Νίκαια ο Κινέζος...

Μαινομένη, η Βέρα, πέταξε το περιστρόφο σε μια πολυθρόνα και ξανάβαλε το χέρι της στην τσέπη της.

Αυτή τη φορά, μέσα στο μισοσκόταδο έλαμψε η λεπίδα ενός μαχαίριου.

Η Όλγα, που είχε συνέλθει κάπως, τραθήχηκε στον αντιθάλαμο...

Μα η Βέρα ώρμησε ξοπίσω της κρατώντας το μαχαίρι υψωμένο...

Την είχε φθάσει πειά κ' ήταν έτοιμη να δρμήση έναντιόν της, όταν έξαφνα συνέθη κάτι άπρόοπτο...

Ένα άγριο ούρλιασμα άκουστήκε κι' ένας μαύρος δγκος έπεσε απάνω στη Βέρα...

Ήταν ο σκύλος ο Ρέξ που είχε μπη μέσα, ξοπίσω από την κυρία του χωρίς να τον αντιληφθή κανείς...

Αρπαξε τη Βέρα με τόση δύναμη, ώστε τη σάριασε άμέσως κάτω.

Έκείνη, καθώς έπεφτε, άφησε να της ξεφύγη το μαχαίρι της.

— Έδω, Ρέξ!... Έδω, Ρέξ! φώναξε η Όλγα προσπαθώντας ν' αποσπάση το ζώο από το θύμα του.

Ο Ρέξ, που είχε αρχίσει να δαγκώνει άγρια τη Βέρα, ακούγοντας τη φωνή της κυρίας του, την παράτησε και γύρισε προς αυτήν.

Η Βέρα, παρ' όλα τα δαγκώματα του σκύλου, δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Όταν ένοιωσε το φοβερό βάρος του να φεύγει από πάνω της, άνασκησθηκε λίγο, στενάζοντας με κόπο...

Η Όλγα εν τω μεταξύ είχε ανάψει το ηλεκτρικό κι' είχε χτυπήσει ένα κουδούνι... Θόρυβος άκουγόνταν στους διαδρόμους...

Οι άνθρωποι της έπαυλας είχαν ξυπνήσει κι' έτρεχαν...

Η Βέρα θέλησε να σηκωθεί θρόνα, μα δεν μπόρεσε...

Ο λαϊμός της ήταν καταματωμένος από τις δαγκωματιές του σκυλιού.

Κάρφωσε στην Όλγα ένα βλέμμα θανάσιμου μίσους και με φωνή στριγγή που με δυσκολία έβγαίνει απ' το στόμα της, της είπε:

— Α! καταραμένη!... Με νίκησες!... Άλλα έννοια σου!... Το μυστικό σου δεν θα το μάθης ποτέ!... Θα το πάρω μαζί μου πτόν άλλον κόσμο.

Την ίδια στιγμή, δυο τρεις υπηρέτες φάνηκαν στην πόρτα. Η Όλγα γύρισε προς αυτούς και τους είπε, δείχνοντάς τους τη Βέρα:

— Πάρτε την από δω και περπονηθήτε την!... Πρέπει να γίνη καλά, για να δώση λόγο των πράξεών της... Θέλησε να δηλητηριάση τον μεγάλο δούκα και να με σκοτώση...

Οι υπηρέτες προχώρησαν προς τη Βέρα...

Εκείνη όμως με μια άστραπιαία κίνηση έφερε το χέρι της στα χείλη της. Ένας ελαφρός κρότος άκουστήκε σαν να είχε σπάσει κάτι κι' άμέσως τεντώθηκε κάτω ακίνητο.

Η Όλγα έτρεξε προς αυτήν...

Έσκυψε από πάνω της και μαντεύοντας την αλήθεια, κύτταξε την πέτρα του δαχτυλιδιού της Βέρας...

Ήταν σπασμένη!...

Ἀμέσως κατάλαβε πὼς εἶχε πάρει κάποιο κεραυνοβόλο δηλητήριο πὺν ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπ' τὴν πέτρα. Πραγματικά, τὰ χαρακτηριστικά τῆς Βέρας εἶχαν μελανιάσει κι' οὐτε σάλευε πεία καθόλου.

Εἶχε πεθάνει !...

Καθὼς ἡ Ὀλγα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, ἀντίκρουσε μπροστά τῆς, στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τῆς κρεββατοκάμαρῆς τὸν μεγάλο δοῦκα.

Εἶχε ξυπνήσει ἀκούγοντας τὸν θόρυβο...

Ἡ νέα ἐγίνε κατάχλωμη...

Αὐτὴ πὺν κόιτονταν ἐκεῖ μπροστὰ τοῦ νεκρῆ ἦταν ἡ κόρη τοῦ, ἔστω κι' ἀν ἐκεῖνος δὲν τὸ ἤξερε...

Τὶ θὰ τοῦ ἔλεγαν τώρα;... Πὼς θὰ τοῦ φανέρωναν τὴν ἀλήθεια;...

Ὁ μέγας δοῦξ, κατὰπληκτος ἀπὸ τὸ θέαμα πὺν ἔβλεπε μπροστὰ τοῦ, προχώρησε πρὸς τὴν Ὀλγα καὶ δείχνοντάς τῆς τὸ πτώμα τῆς ρώτησε:

— Τὶ συμβαίνει, κόρη μου;... Τὶ ἔχει αὐτὴ ἡ νέα;

Ἦταν φανερό πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἀκόμα ὅτι ἡ Βέρα ἦταν νεκρή.

Ἡ Ὀλγα, σὰν τρελλή, ρίχθηκε πρὸς αὐτόν, τραυλίζοντας:

— Σκοτώθηκε... Δηλητηριάστηκε... Ἦθελε...

Μὰ δὲν ὑπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα, γιὰτὶ σωριάστηκε λιποθυμισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγάλου δοῦκός...

Τότε ἐκεῖνος τῇ σήκωσε μὲ ἀπειρη στοργὴ στὰ χέρια τοῦ, τῇ μετέφερε ὡς τὸ κρεββάτι τοῦ καὶ τὴν ἐξάπλωσε ἐκεῖ.

Ἐπειτα μόνος τοῦ ἄρχισε νὰ τὴν περιποιῆται, προσπαθώντας νὰ τῇ συνφέρει...

Ἡ νεκρὴ πὺν θρῆσκόταν λίγα θήματα πὺν πέρα δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου, τὴν εἶχε ξεχάσει πεία. Ὀλη τοῦ ἡ προσοχὴ, ὅλη τοῦ ἡ ἀγωνία ἦταν συγκεντρωμένη στὴν Ὀλγα καὶ περιέμενε μὲ λαχτάρα νὰ τῇ δῇ ν' ἀνοίγῃ πάλι τὰ μάτια τῆς.

Εν τῷ μεταξύ, μιά καμαριέρα εἶχε τρέξει νὰ ξυπνήσῃ τὴν πριγκήπισσα Μάρενμπεργκ καὶ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ μὲ τρόπο τὰ τραγικὰ γεγονότα πὺν εἶχαν διαδραματισθῇ στὴ θάλασσα.

Μὰ πρὶν ἀκόμα φθάσῃ ἡ πριγκήπισσα, ἀκούστηκε κάτω στὴν εἴσοδο τῆς θύλας θόρυβος αὐτοκινήτων.

Ἦταν ὁ Στέφανος πὺν ξαναγύριζε...

Μὰ δὲν ἦταν μόνος. Τὸν συνόδευε ὁ Ρώσος τῆς κλινικῆς Νόβμαν καὶ μερικοὶ ἀστυνομικοὶ μὲ στολή.

Ἀκολουθούμενος ἀπ' αὐτούς, ἀνέβηκε ὁρμητικὰ ἐπάνω καὶ θλέποντας ἐξαιρετικὴ κίνησι στὸς διαδρόμους, ρώτησε ἀνίσχυρος τὸν πρῶτο ὑπῆρτῇ πὺν θρέθηκε μπροστὰ τοῦ.

— Τὶ συμβαίνει λοιπόν; Γιατὶ εἰσθε ὅλοι ἐξυπνιοί;

— Ὁ ἐξοχότατε, τραύλισε ἐκεῖνος, ἓνα μεγάλο κακὸ ἔγινε κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἀπουσίας σας.

Ὁ Στέφανος ἐγίνε κατάχλωμος καὶ τραύλισε:

— Μήπως στὴ δεσποινίδα Ὀλγα;

— Ὁχι, ὁχι, ἐξοχότατε... ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ ὁ ὑπῆρτῇ. Ἡ δεσποινὶς Ὀλγα ἔχει λιποθυμήσῃ μόνο...

Ἐλπίζω μάλιστα νὰ ἔχῃ συνέλθει τώρα... Μὰ ἡ δεσποινὶς Βέρα...

— Τὶ;

— Σκοτώθηκε! Δηλητηριάστηκε!...

Ὁ Στέφανος δὲν κάθησε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Σὰν ἀττραπὴ ἔτρεξε πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ μεγάλου δοῦκός.

Ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ, θρῆσκόντουσαν συγκεντρωμένοι ὅλο σχεδὸν τὸ προσωπικό.

Ὁ Στέφανος στάθηκε μιά στιγμὴ καὶ φάνηκε σὰν κάποιον ν' ἀναζητᾷ μὲ τὸ βλέμμα.

Ὅταν τέλος εἶδε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τὸν Παῦλο Σερζίν, τὸν παλαιὸ παιδαγωγὸ τοῦ, καὶ τὸν Ἰβάν Τσέρκυ, τοὺς ἔδειξε στοὺς ἀστυνομικοὺς πὺν τὸν συνόδευαν καὶ τοὺς εἶπε:

— Συλλάβετε αὐτούς τοὺς ἀθλίους δολοφόνους!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ καὶ συνέλαβαν τοὺς δυὸ συνενόχους τῆς Βέρας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γίνε κατάχλωμοι κι' ἔτρεμαν ἀπ' τὸ φόβο τοῦ.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴ φάνηκαν ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ Νάντια πὺν ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὰ διαμερίσματά τοὺς ἀναστατωμένες:

— Τὶ εἶναι Στέφανε! φώναξαν. Ἡ Βέρα σκοτώθηκε!

Μὰ ὁ Στέφανος ἀπαθῆς, σχεδὸν εὐχαριστημένος γιὰ τὸν θάνατο τῆς νέας, γύρισε καὶ τοὺς ἀπάντησε:

— Μὴ ταραχθεῖτε!... Ἡ Βέρα πλήρωσε μόνῃ τῆς τὰ ἐγκλήματά τῆς. Ἀπέφυγε ἔτσι νὰ δώσῃ λόγὸ στὴ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο αὐτοκτόνησε... Σίγουρα θὰ

ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ κανένα καινούργιο ἐγκλήμα καὶ ἀπεκαλύφθῃ. Ἐλάτε μέσα. Ἡ Ὀλγα ἀσφαλῶς θὰ μᾶς πληροφορήσῃ...

Καὶ προχώρησε στὸν ἀντιθάλαμο, ὅπου θρῆσκόταν ἀκόμα τὸ πτώμα τῆς Βέρας.

Γύρισε πρὸς τοὺς ὑπῆρτες καὶ τοὺς εἶπε:

— Μεταφέρετέ το στὸ κάτω πάτωμα...

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς, ἐπρόθεσε:

— Καὶ σεῖς, κύριοι, πιστοποιήστε τὴν δηλητηρίασι καὶ κάμετε ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύει τὸ καθήκον σας...

Ἐπειτα προχώρησε μέσα στὴν κρεββατοκάμαρῃ, ἡ μητέρα τοῦ κ' ἡ ἀδελφὴ τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ἡ Ὀλγα πὺν τὴν κρατοῦσε ὁ μέγας δοῦξ στὴν ἀγκαλιά τοῦ, εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς.

Μόλις εἶδε τὸν Στέφανο νὰ μπαίνει μέσα, φώναξε:

— Στέφανε!... Στέφανε!...

Ὁ Στέφανος πλησίασε... τὴν κύτταξε γλυκά κι' ἔπειτα τῆς εἶπε, δείχνοντάς τῆς τὸν μεγάλο δοῦκα:

— Ὀλγα, φίλησε τὸν πατέρα σου... Εἶσαι πραγματικὰ κόρη τοῦ.

Ὀλοὶ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀπόμειναν κατὰπληκτοί.

Ἡ Ὀλγα κύτταξε διαδοχικὰ τὸν Στέφανο καὶ τὸν μεγάλο δοῦκα καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί τῆς εἶχε πῇ ὁ μνηστήρ τῆς.

— Τὸν πατέρα μου!... Τὸν πατέρα μου!... τραύλιζε.

— Καὶ, τὸν πατέρα σου, τὸν πραγματικὸ σου πατέρα! τῆς ἐναεῖπε ὁ Στέφανος.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν μεγάλο δοῦκα, πρόθεσε:

— Ἐσεῖς μόνι, εἶπε μου, δὲν γελαστήκατε. Ἡ πατριτῇ σας καρδιά μίλησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ... Μόλις εἶδατε τὴν Ὀλγα, ἀναγνωρίσατε σ' αὐτὴν τὴν χαμένη κόρη σας, ἐνὼ ἐμεῖς ὅλοι πιστεύαμε πὼς κόρη σας ἦταν ἡ Βέρα...

Σὰς ἀφήσαμε νὰ τὸ πιστεύετε αὐτὸ γιὰτὶ ἀν σὰς ἔλεγαν πὼς κόρη σας ἦταν ἡ Βέρα κι' ὁχι ἡ Ὀλγα, αὐτὸ θὰ εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι στὸ ἠθικὸ σας...

Ὁ μέγας δοῦξ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἄκουγαν ἀμήλητο, μὴ τολμώντας νὰ τὸν διακόψουν...

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ, σήμερα μόνο ἔμαθα τὴν ἀλήθεια. Ἡ Βέρα ἦταν μιά ἀθλία τυχοδιώκτισ, μιά ἐλκεῖνι γυναικα, τὴν ὁποία ἔφεραν ἐδῶ δυὸ ἀθλιοι συνενοχοί τῆς, ὁ Παῦλος Σερζίν καὶ ὁ Ἰβάν Τσέρκυ καὶ μᾶς τὴν παρουσίασαν ὡς κόρη σας, θεῖε μου... Μᾶς παρουσίασαν ὅλες τὶς ἀποδείξεις τῆς ταυτότητός τῆς κι' ἐμεῖς τὸ πιστέψαμε, ἀν κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ, δὲν αἰσθάνθηκα καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸ ἀθλιο αὐτὸ πλάσμα...

Ἡ Ὀλγα εἶχε ριχθῇ τώρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγάλου δοῦκός καὶ ψιθύριζε:

— Πατέρα μου!... Πολυαγαπημένε μου πατέρα!... Γι' αὐτὸ λοιπόν σὲ ἀγαποῦσα τόσο... Γι' αὐτὸ σὲ ἔβλεπα πάντα στὰ ὄνειρά μου...

— Παιδί μου! Παιδί μου! ψιθύριζε ὁ δοῦξ χαϊδεύοντας τρυφερά τὰ μαλλιά τῆς κόρης τοῦ. Ἐγὼ σ' ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Ἡ καρδιά μου μίλησε. Ἐφθασε νὰ σ' ἀντικρύσω γιὰ νὰ ξεναβρῶ τὸ λογικὸ μου.

Ἡ πριγκήπισσα Μάρενμπεργκ πλησίασε κι' ἐκείνῃ καὶ παίρνοντας τὴν Ὀλγα στὴν ἀγκαλιά τῆς, εἶπε:

— Ὁ! γι' αὐτὸ κι' ἐνὼ τὴν ἀγαποῦσα πάντα σὰν παιδί μου... Γι' αὐτὸ τὴν δέχθηκα μὲ τὴν χαρὰ γιὰ κόρη μου, ὅταν ὁ Στέφανος μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ τὴν κἀν σύζυγό τοῦ. Μὰ νὰ ζῆς τόσο χρόνια κοντά μας, Ὀλγα, καὶ ν' ἀγνωστὸς πὼς εἶσαι ἡ κόρη τῆς πολυαγαπημένης μου ἀδελφῆς... Ὁ! πὺν νὰ τὸ φαντασθῶμε... Πὺν νὰ τὸ ὑποθέσουμε αὐτὸ!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γιουί τῆς, τὸν ρώτησε:

— Μὰ πὼς ἔμαθες τὴν ἀλήθεια, Στέφανε;...

Ὁ πρίγκηψ ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν μεγάλο δοῦκα:

— Θυμᾶσθε, θεῖε μου, τὸν Σέργιο Μάρωφ;...

— Ὁ! πὼς νὰ μὴ θυμοῦμαι τὸν ἀφώσιωμένο ἐπιστάτη τὸν κτημάτων μου, ὁ ὁποῖος τόσο δειγμάτια πίστεως κι' αὐτοθυσίας μοῦ ἔδωσε;

— Λοιπόν, αὐτὸς μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια... Ὁ Ρώσος πὺν ἀποπειράθηκα νὰ δολοφονήσω στὸν πύργο ἦταν ὁ Σέργιος Μάρωφ. Οἱ δολοφόνοι τοῦ ἦσαν ὁ Παῦλος Σερζίν κι' ὁ Ἰβάν Τσέρκυ. Μὰ ἄς ἔρθῃ καλλιτέρα ὁ ἴδιος νὰ μᾶς διηγηθῇ ὅλη τὴν ἱστορία.

— Σέργιε Μάρωφ!

Πλησίασε στὴν πόρτα καὶ φώναξε: (Ἄκολουθε!)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραστικὰ: 5. Ἡ αὐθαίρετος ὑποτίμησις τοῦ παρὰ τὸν Ὑποπράκτοριον ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τὸν ἀναγνώστην μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὁπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὁπ' ὄψιν.

ΕΡΝΕΣΤΟΝ ΜΠΡΑΟΥΕΡ, Καλάμας. — Ὅχι χρήσιμα. εὐχαριστοῦμαι.

ΠΕΤΡΟΝ Κ., Ἐνταῦθα. — Μᾶς γράφετε:

Ἐξίστημι κύριοι. Λαβάνο τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔτη ἀναγνώστης τοῦ «Μπουκέτου» πὺν σινεχῶς διαβάζω. Ἀπ' αὐτὴ τὴν θάσῃ ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω τὰ σηκῶντάς αὐτά τὰ ὁποῖα γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιχρίσῃ στὴν ζωὴ μου. Γι' αὐτὸ Ἀξιότιμο «Μπουκέτο» ἀναμένο τὴν εἰσβολὴν σας.

Ἀλλὰ οἱ στίχοι σας δὲν εἶναι καθόλου καλοὶ. Καὶ εἶναι φυσικὸν αὐτὸ. Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ γράψετε καλοὺς στίχους ἐφ' ὅσον ἀγνοεῖτε τὸ ὅπως γράφει; Πρέπει νὰ μορφωθῇτε προηγουμένως. Αὐτὴν τὴν συμβουλὴν σᾶς δίνωμε. Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι, ἓνα τὼν ποιημάτων σας:

• ΑΠΗΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Σὰς ἔδωσα τὸν λόγο μου τὸν ὄρκο μου παρέβην στὸ λεύκομα σας ἐγραψα μιά μέρας μεσιμαίρη μὰ τώρα ὁ δόλιος σκέπτομαι πὸς τὸ σκληρὸ μου χέρι πὸς ταῖτιο λάθος ἔπαισε χορῆς κὰν αὐτὸ νὰ θέλῃ Ὁ φιλαττὴ ἀνάπη μου κλεινὸ μπροστὰ σου γόνυ λυπησομαι καὶ ἄφες μαι νὰ πάρο ὁ δόλιος πάλι: αὐτὴν τὴν δόλια ὑπόσχεσιν ὅπου σου ἔχω κάμη

Πὺν στίς καρδιάς τὸ λεύκομα ἐκεῖ τὰς ἔχω θάνη γιὰ νὰ τηρήσω δὲν μπορὸ αὐτάς τὰς ὑπόσχεσιν. Καὶ νὰ ἐπιβάλω στὴν καρδιά ἴσος αὐτὴν μὲρση νὰ τὰς φυλάξω πὺν πιστὰ μῆκος καμμιὰ τὰς κλέψω

γιατὶ μοῦ λέγῃ δὲν μπορὶ νὰ ζῇ ἡ αὐτὰς ν' ἀθέλῃ

γιατὶ ἂν χάσο τὴν καρδιά γιὰ πέσομαι τί θὰ γίνῃ

αὐτὸ τὸ ἄμοιρο κομμοὶ στὸν κόσμο πὸς θὰ ζῇ, ἀπὸ δὲν θάγῃ πὺν καρδιά εἰν δυνατόν νὰ ζῇ γι' αὐτὸ σοῦ κάνω φύλλομα παρακλήσῃ καὶ πάλι ἡ δὸς μου τὴν ὁπάσῃ αὐτὴν πὺν σύζυγόν κάμη

Ζητεῖτε μιά πούδρα ἰδεώδη; εἶναι ἡ πούδρα Mystikum, τοῦ Scherk. Κνρία Δρχ. 80.- καὶ 50.-.

ἡ πᾶρε τὴν καρδοῦλα μου καὶ αὐτὸ μου τὸ κορμάκι καὶ ὡς τιμορία στήλετα νὰ κατικοῦν στὰ δάση.

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΝΑΓΟΥ, Πειραιᾶ. — Τὸ ποιημά σας «Καὶ μὲς» ἐνεκρίθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

ΘΑΝΟΝ ΣΕΡΡΟΝ, Μενίδι. — Ἐχετε δίκιο. Τὸ τραγοῦδι σας θὰ δημοσιευθῇ εἰς προσεχὲς τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου».

ΑΝΔΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. — Τὸ ποιημά σας ὁχι καλὸ καὶ ἐπὶ πλέον προσωπικόν. Ἰδοὺ

ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ

Ὁρκίζομαι εἰς τὴν γλυκεῖά μάννα πὼς ἡ ζωὴ γιὰ μένα εἶναι δράμμα

Τὰ χεῖλι μου πάντοτε γελᾶνε δειλὰ ὅμως στὰ μάτια μου δυὸ δάκρυα κυλᾶνε

Ρωτῆστε τὴν καρδιά μου γιὰτὶ κλαίει κατὶ θὰ κρῖβει μυστικὸ καὶ σ' ἄλλους δὲν τὸ λέει

Παρηγοριά δὲν θρῖσκω πουθενά ἀπὸ κανένα σὰν ὀρφανὸς μονάχος μου γυρίζω εἰς τὰ ξένα

Τὸ πρόσωπό τῆς εἶναι σπρονγυλὸ σὰν τὸ φεγγάρι τὸ γέλιο τῆς γλυκὸ μοιάζει θεῖα χάρις

φωτὰ θάζει στὰ στήθια σου π' ἀνάσῃ καὶ δὲν σβύνει δηλητήριο σοῦ στάζει στὴν καρδιά καὶ ἔπειτα σ' ἀφήνει

Τὸν Θεὸν παρακαλῶ ζητᾶω μὰ χάρις νὰ στελῇ γρήγορα τὸν Χάρον νὰ μὲ πάρῃ

νὰ κοιμηθῶ αἰώνια καὶ ναῦρω τὴν γαλήνη νὰ πάψω ν' ἀκούσω τὸ δνομα...

ΣΑΠΦΩ, Ἐνταῦθα. — Θεὲ καὶ Κύριε! Γιατὶ ρίχνετε κατὰ τὸν κεφαλὸν μας ὅλο αὐτὸ τὸ χαλάσι τῆς συνεργασίας σας; Καὶ γιὰτὶ στέλνετε ἀκόμη τὶς οἰκονομικὰς σας φωτογραφίας; Στείλτε κάποιον νὰ τις γράφῃ. Διαφορετικὰ θὰ τις χάσετε καὶ δὲν θὰ εὐθυνώμεθα γι' αὐτὸ. Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ προσβαίνετε εἰς ἐξομολογήσεις γιὰ τὴν ζωὴν σας, χωρὶς λόγους. Τὶ ἐνδιαφέρει τὸν κ. ἀρχισυντάκτῃν ὁ θῖος σας; Λυπηθῇτε τον καὶ σταματήστε. Θέλετε νὰ τὸν ἀρρωστήσετε μ' αὐτὰς τὶς ζέστες; Ἐλεος, δεσποινὶς Σαπφῶ, καὶ μὴ χειρότερα!

ΣΑΠΦΩ, Ἐνταῦθα. — Θεὲ καὶ Κύριε! Γιατὶ ρίχνετε κατὰ τὸν κεφαλὸν μας ὅλο αὐτὸ τὸ χαλάσι τῆς συνεργασίας σας; Καὶ γιὰτὶ στέλνετε ἀκόμη τὶς οἰκονομικὰς σας φωτογραφίας; Στείλτε κάποιον νὰ τις γράφῃ. Διαφορετικὰ θὰ τις χάσετε καὶ δὲν θὰ εὐθυνώμεθα γι' αὐτὸ. Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ προσβαίνετε εἰς ἐξομολογήσεις γιὰ τὴν ζωὴν σας, χωρὶς λόγους. Τὶ ἐνδιαφέρει τὸν κ. ἀρχισυντάκτῃν ὁ θῖος σας; Λυπηθῇτε τον καὶ σταματήστε. Θέλετε νὰ τὸν ἀρρωστήσετε μ' αὐτὰς τὶς ζέστες; Ἐλεος, δεσποινὶς Σαπφῶ, καὶ μὴ χειρότερα!

ΣΑΠΦΩ, Ἐνταῦθα. — Θεὲ καὶ Κύριε! Γιατὶ ρίχνετε κατὰ τὸν κεφαλὸν μας ὅλο αὐτὸ τὸ χαλάσι τῆς συνεργασίας σας; Καὶ γιὰτὶ στέλνετε ἀκόμη τὶς οἰκονομικὰς σας φωτογραφίας; Στείλτε κάποιον νὰ τις γράφῃ. Διαφορετικὰ θὰ τις χάσετε καὶ δὲν θὰ εὐθυνώμεθα γι' αὐτὸ. Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ προσβαίνετε εἰς ἐξομολογήσεις γιὰ τὴν ζωὴν σας, χωρὶς λόγους. Τὶ ἐνδιαφέρει τὸν κ. ἀρχισυντάκτῃν ὁ θῖος σας; Λυπηθῇτε τον καὶ σταματήστε. Θέλετε νὰ τὸν ἀρρωστήσετε μ' αὐτὰς τὶς ζέστες; Ἐλεος, δεσποινὶς Σαπφῶ, καὶ μὴ χειρότερα!

ΣΑΠΦΩ, Ἐνταῦθα. — Θεὲ καὶ Κύριε! Γιατὶ ρίχνετε κατὰ τὸν κεφαλὸν μας ὅλο αὐτὸ τὸ χαλάσι τῆς συνεργασίας σας; Καὶ γιὰτὶ στέλνετε ἀκόμη τὶς οἰκονομικὰς σας φωτογραφίας; Στείλτε κάποιον νὰ τις γράφῃ. Διαφορετικὰ θὰ τις χάσετε καὶ δὲν θὰ εὐθυνώμεθα γι' αὐτὸ. Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ προσβαίνετε εἰς ἐξομολογήσεις γιὰ τὴν ζωὴν σας, χωρὶς λόγους. Τὶ ἐνδιαφέρει τὸν κ. ἀρχισυντάκτῃν ὁ θῖος σας; Λυπηθῇτε τον καὶ σταματήστε. Θέλετε νὰ τὸν ἀρρωστήσετε μ' αὐτὰς τὶς ζέστες; Ἐλεος, δεσποινὶς Σαπφῶ, καὶ μὴ χειρότερα!

ΣΑΠΦΩ, Ἐνταῦθα. — Θεὲ καὶ Κύριε! Γιατὶ ρίχνετε κατὰ τὸν κεφαλὸν μας ὅλο αὐτὸ τὸ χαλάσι τῆς συνεργασίας σας; Καὶ γιὰτὶ στέλνετε ἀκόμη τὶς οἰκονομικὰς σας φωτογραφίας; Στείλτε κάποιον νὰ τις γράφῃ. Διαφορετικὰ θὰ τις χάσετε καὶ δὲν θὰ εὐθυνώμεθα γι' αὐτὸ. Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ προσβαίνετε εἰς ἐξομολογήσεις γιὰ τὴν ζωὴν σας, χωρὶς λόγους. Τὶ ἐνδιαφέρει τὸν κ. ἀρχισυντάκτῃν ὁ θῖος σας; Λυπηθῇτε τον καὶ σταματήστε. Θέλετε νὰ τὸν ἀρρωστήσετε μ'

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥΛΩ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

μένοι).

Ο κ. ΜΠΩΛ (ἀναπηδώντας). — Σούτ! Χτυπήσαγε! Η κ. ΜΠΩΛ (με χαμηλή φωνή). — Είναι ο Πουλώ! (Πηγαίνει μπροστά στον καθρέφτη και ταχτοποιεί τα μαλλιά της).

Ο κ. ΜΠΩΛ (στην Ροζαλία). — "Ε! καλά! Πήγαινε γρήγορα ν' ανοίξης... και ν' ανοίξω! (Πηγαίνει... (Βλέποντας την ποδιά πάνω στην πολυθρόνα.) "Ω! αυτή η ποδιά!... (Την παίρνει και την χώνει θιαστικά μέσα σ' ένα συρτάρι. "Υστερα, γυρίζοντας, βλέπει έκπληκτος πώς η Ροζαλία δεν κινήθηκε καθόλου.) "Ε! λοιπόν;...

ΡΟΖΑΛΙΑ (πολύ ήρεμη). — Δεν πάω ν' ανοίξω.

Ο κ. ΜΠΩΛ (ἀφρίζοντας από το θυμό του). — Δεν πᾶς; "Οχι! Μὰ εἶσαι γιὰ σκότωμα! Είναι ο Πουλώ! Ο κ. Πουλώ, πού τὸν κάνεις νὰ περιμένῃ, δυστυχισμένη!

ΡΟΖΑΛΙΑ (με τὸ ἴδιο ὄφρος). — Δεν πάω.

(Ἀκούγεται δεύτερο κουδούνισμα)

Ο κ. ΜΠΩΛ (ἀναπηδώντας). — Ξανς; ὤρησε. Ἀκούτε! Ἀνυπομονεῖ, θὰ φύγῃ! Ροζαλία! σ' ὅτι ἱερώτερο ἔχεις, πήγαινε ν' ανοίξης.

ΡΟΖΑΛΙΑ (με τὸ ἴδιο ὄφρος). — "Οχι!

Η κ. ΜΠΩΛ. — Μὰ γιατί, ζωντόβολο, γιατί;

ΡΟΖΑΛΙΑ (με τὸ ἴδιο ὄφρος). — Γιατί καὶ σεις με στενοχωρεῖτε τόσην ὥρα τώρα; Γιατί θέλετε νὰ με κάνετε νὰ πληρώσω ἕνα πιτάκι, ἀφοῦ μοῦ ξέφυγε;

Ο κ. ΜΠΩΛ. — "Ε! καλά! Δὲν θὰ τὸ πληρώσης αὐτὸ τὸ πιτάκι! Εἶσαι εὐχαριστημένη; Τώρα πήγαινε ν' ανοίξης.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — "Οχι.

Η κ. ΜΠΩΛ (στην Ροζαλία). — "Α! Ξεροκέφαλη!

Ο κ. ΜΠΩΛ (στην γυναῖκα του). — Σῶπα, λοιπόν... (Στὴν Ροζαλία, πολὺ γλυκά.) Ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ τὸ πληρώσης τὸ πιτάκι, τί παραπάνω θέλεις, θεέ μου; Μὰ! Καὶ τὴν ἐξοδὸ σου τῆς Κυριακῆς, θὰ τὴν ἔχῃς! Τώρα, πήγαινε ν' ανοίξης, Ροζαλία, πήγαινε ν' ἀνοίξῃ!

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Ἀν νομίζετε πὼς εἶμαι τόσο θλάκας, γιὰ νὰ μὴν πάρω ποτέ μου αὐξήσει...

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Θὰ τὴν ἔχῃς.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Αὐτὰ εἶναι λόγια! (Ἀκούγεται ἕνα διπλὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ).

Ο κ. ΜΠΩΛ (ταρσασόμενος ὀλοένα περισσότερο). — "Ω! Δὲν ἀφήνουν ποτέ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο νὰ περιμένῃ, εἶναι τρελλά! (Στὴν Ροζαλία, παρακλητικά). — Θὰ τὴν ἔχῃς τὴν αὐξησί σου. Νά! Σοῦ τὴ δῶν ἀμέσως. Μοῦ ζήτησες πέντε φράγκα τὸν μῆνα... Πάρ' τα. (Τῆς δίνει ἕνα πεντόφραγκο).

(Ἡ Ροζαλία τσεπώνει τὸ πεντόφραγκο)

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Καὶ τώρα, πήγαινε ν' ανοίξης!

ΡΟΖΑΛΙΑ (δισταζόντας). — Εἶναι ἀκόμα κατὶ...

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Τί δὲν φτάνουν αὐτά;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Δὲν θέλω νὰ με μαλλώνῃ ἡ κυρία. Δὲν θέλω πειὰ νὰ λήῃ πὼς εἶμαι ἀσκημὴ, κτήνος, ἡλθια κλπ.

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Ἀκούσε, Ροζαλία, δὲν θὰ σοῦ ξαναποῦμε πειὰ τίποτε.

Η κ. ΜΠΩΛ. — Σύμφωνοι! Καὶ τώρα, πήγαινε ν' ανοίξης.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Καὶ ἡ ὑπηρετρίεσς ἔχουνε τὴν ἀξιοπρέπειά τους...

Ο κ. ΜΠΩΛ. Καλά, τί ἄλλο θέλεις ἀκόμα;... Νὰ σοῦ ζητήσουμε συγγνώμη; Θέλεις νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη; (Ἡ Ροζαλία κάνει ἕνα καταφατικὸ νεύμα). — Σοῦ ζητῶ συγγνώμη!

ΡΟΖΑΛΙΑ. — "Οχι σεις. (Δείχνοντας τὴν κ. Μπώλ). Ἡ κυρία!

Ο κ. ΜΠΩΛ (στην γυναῖκα του). — Ἀκούσε;

Η κ. ΜΠΩΛ. — "Α! ὅχι! Ποτέ! (Ἀκούγεται ἕνα νέο κουδούνισμα).

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Χτύπησαν πάλι, εἶναι βέβαιο! Θὰ φύγῃ! Τί ἀθλιότης! (Στὴν γυναῖκα του). Μὰ ζήτησέ της, λοιπόν, συγγνώμη... Τί μπορεῖς νὰ πᾶθῃς μ' αὐτὴ; Ἀν ὁ Πουλώ φύγῃ, θὰ εἶναι ἀπὸ σφάλμα δικό σου. "Α! Θεέ μου! Γιατί παντρεύθηκε!

Η κ. ΜΠΩΛ. — Δὲν εἶναι σφάλμα δικό μου!

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Εἴτε εἶναι, εἴτε δὲν εἶναι σφάλμα δικό σου, ζήτησέ της συγγνώμη, γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ.

Η κ. ΜΠΩΛ (με προσπάθεια). — Ροζαλία... σοῦ ζητῶ

συγγνώμη...

Ο κ. ΜΠΩΛ (στην Ροζαλία). — Καὶ τώρα, γρήγορα, γρήγορα.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Καλά, πηγαίνω. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, ὕστερα σταματᾷ). — "Α!

Ο κ. ΜΠΩΛ (ἀποθυμῶντας). — Τ' εἶναι ἀκόμα;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Πρέπει νὰ τοῦ πῶ πὼς εἰσαίτε ἐδῶ;

Ο κ. ΜΠΩΛ (μ' ἕνα θιασμένο χαμόγελο). — Μάλιστα, κόρη μου, μάλιστα. (Ἡ Ροζαλία θγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο κ. Μ π ὠ λ, ἡ κ. Μ π ὠ λ

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Τί ζῶο! "Α! Θὰ τὴν πετάξω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!

Η κ. ΜΠΩΛ. — Εἶναι ἀπίστευτο! Νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπ' αὐτὸ τὸ ζωντόβολο!

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Χρειαζόταν νὰ γίνῃ, αὐτὸ εἶναι φυσιολογικὴ... Για ν' ἀδοῦμε, κάθησε ἐκεῖ, κι' ἐγὼ ἐδῶ... "Ας μὴ δείξουμε πὼς συνέθη τίποτα... Αισθάνομαι νερά νὰ τρέχουνε στὴ ράχι μου... Τὸ ποικάμισό μου εἶναι μουσκεμένο. Τί νὰ τοῦ ποῦμε γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε αὐτὴν τὴν καθυστέρησι;

Η κ. ΜΠΩΛ. — "Οτι τὸ κουδούνι δὲν χτυποῦσε.

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Σούτ, νά τον!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΟΙ Ἰδιοὶ, Ροζαλία.

Ο κ. ΜΠΩΛ (στὴ Ροζαλία). — Ποῦ εἶναι λοιπόν;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Ποῖος;

Η κ. ΜΠΩΛ. — Ο κ. Πουλώ, ποῦ εἶναι;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Δὲν ξέρω.

Ο κ. ΜΠΩΛ. — Πῶς! Δὲν ξέρεις! Ἐπὶ τέλους, ποῖος χτύπησε;

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Μήπως ξέρω; Ἦταν ἕνας κύριος, ποῦ εἶχε κάνει λάθος στὴν πόρτα...

Αὐτὰ ἴα. MAX MAUREY

ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΟΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 47)

ἀδελφῶν τῆς ἀμφοτέρων τῶν φύλων λίγο πὶὸ πέρα...

Η κ. Λουκά ἦταν γνωστὴ ὡς σουμπρέτα καὶ μὴ ἀπὸ τίς καλὲς ἱσες χορευτρίεσς. Τελευταίως ὁμως ἔδειξε καὶ ἀπειρα χαρσμάτια κωμικῆς καρατερίστας πρὸς ἀρρέεσι στὸ Κόινον. "Ετοῖ μπορεῖ νὰ συμπεριληφθῇ στὴν ἐρευνά μας.

Μ' ἕνα σοῦφρωμα τῶν κοραλλένιων τῆς χειλῶν ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἀπαντᾷ λιγδολογὰ στὸ ἐρώτημά μας:

— Ἀπὸ μικρὴ ἤμουν μάλλον ρομαντικὸς καὶ μελαγχολικὸς τύπος. Τὴν τάσι μου αὐτὴ πρὸς τὴν μελαγχολία ἐπέτειναν τὰ πολλὰ ταξίδια ποῦ ἔχω κάνει στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ. Δὲν στάθηκαν ἱκανὰ τὰ ὅσα γνώρισα καὶ εἶδα νὰ με πείσουν ὅτι ἀξίζει νὰ γελά κανεὶς ἀδιάφορα καὶ ὅταν δὲν ἔχει τίποτε νὰ τὸν σκοτίζει, ἀφοῦ γύρω του ὑπάρχει τόσο δυστυχία καὶ μιζέρια.

— Καὶ με ποιὸν τρόπο προσπαθεῖτε νὰ διασκεδάξετε αὐτὴν τὴν μελαγχολία σας, ἂν ἐπιτρέπετε;

— Πρῶτα με τὴν προσπάθεια ν' ἀνακουφίσω κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μου τὴ δυστυχία ποῦ συναντῶ καὶ δεύτερο με τὴ μελέτη, τίς εὐχάριστες φιλικὲς συντροφίεσς καὶ τὴ μουσική.

— Ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ ιδιοσυγκρασία σας σὰς ἐμποδίζει διόλου στὴν κανονικὴ ἀσκησί τοῦ ἐπαγγέλματός σας;

— Διόλου τὴν ἀφήνω πάντα στὸ κατῶφλι τῆς σκηνης... γιὰτι ἀλλοιῶς ἀντίο καριέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια. Θ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΚΑ ΤΩΝ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 18)

καὶ νὰ γελά μαζί ἀπὸ τὴν χαρά μου. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐρωτικὴ μου ἐξομολόγησι...

"Οταν γυρίσαμε στὸ Λονδίνο, παντρευθήκαμε καὶ ἀποφασίσαμε νὰ φτιάξουμε ἕναν δικό μας θιασο. Μὰ, ὁ Φρέντερικ, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ μ' ἔπεισε νὰ πάμε στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἦθελε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Μὰ δὲν φανταζόταν τότε ὅτι μὴ ἡμέρα θὰ γινόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους «ἀστέρους» τοῦ Χόλλυγουντ. Οὔτε κι' ἐγὼ, ἄλλωστε, εἶχα ποτέ φαντασθῇ, ὅτι θὰ εὑρίσκα στὸ πρόσωπό του τὸν πὶὸ τρυφερὸ καὶ ἀφωσιωμένο σὺζυγο.

ΦΛΟΡΑΝΣ ΠΑΝΤΡΙΤΖ

Τὸ μυστήριον
τῆς γυναικας ποῦ
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη, ἁμπετος νέας κέρης. Θὰ
ἔχω κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ'
ἀπὸ μὴ ἐπιστημονικὴ ἐρ-
ρευσι.

Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐν-
δοσκοπικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶναι πολὺτιμον στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότερος, ἀπα-
ραικτὸν διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
τοῦ Tolalton χρώματες ρεῖ
καταλεῖ τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέ-
σαι καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Ὅτε ξυπνεῖτε νεότερα, κάθε
πῶρ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξομαλύνονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίσεθε τὴν κρέμα
«Biocel». Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λευκὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρή, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα
καὶ στιγμάτια καὶ ἀτελείας.
Ἐκτετατικὰ κατὰ 10 χρόνια
καὶ μάλιστα νέας. Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὰ γαυδῆς χρώμα. Ξα-
ναῖστε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα στυκὰ καὶ τὴν λεπτὴ χά-
ρη τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γνῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
αποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
«Biocel» προφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐὰν ἔχῃ, εὐχαρίστως
ἡ σὲς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρή-
ματα σας.

Ὅτε μὴ ρυτίδα, οὔτε μὴ
πρῶτὴ σὲ ηλικία 65 χρόνων,
Μα ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκώ-
τη,

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

σμένοι, μιά θαυμάσια και απόκρυφη μουσική ξεχύθηκε μέσα σ' ολόκληρο το παλάτι. Ένας αδιάκοπο πήγαινε-έλεα ύπουρων, ευγενών, ποιητών, τραγουδιστών, ξεψύχωνε το απέραντο κτίριο, μέχρι τη στιγμή που μ' ένα σημείο του Σουλτάνου Έλ Μοταβάκελ, τα τραπέζια γεμάτα φαγητά και ποτά στρώθηκαν στη μεγάλη σάλλα του σεραγιού.

Ενώ οι καλεσμένοι έτρωγαν, εξίστιες χορεύτριες τους διασκεδάζαν με τους χορούς των αστραποβολώντας κάτω από τα όλομέταξα φορέματά τους και τα πολύτιμα κοσμήματά τους.

Όταν τελείωσε το γεύμα, οι ποιητές της Αύλης σηκώθηκαν, ο ένας ύστερα από τον άλλο, και άρχισαν να ψάλλουν τη δόξα του βασιλέως και τις χάρες της νύφης. Ύστερα, ο Μεγάλος Βεζύρης σηκώθηκε και έκανε την παρακάτω προσφώνηση:

— Μεγαλειότατοι και σεΐς ένδοξότατοι πρίγκηπες, ω σεΐς το άνθος της αυτοκρατορίας μας και της δυνάμεώς μας, είθε ο Θεός να σάς έχη πάντα κάτω από την άγρυπνη προστασία του!... Έπιτρέψατέ μου να δικαιολογήσω την άπουσία, απ' αυτή τη λαμπρή και μοναδική έορτή του φιλάτου μας και πολυαγαπημένου πρίγκηπα Νούρ Έντίν... Αυτός που υπήρξε νικητής στη μάχη του Εύφρατη, αυτός που έσωσε την αυτοκρατορία από τη φεβερώτερη καταστροφή, αυτός που συνεκέντρωσε την εμπιστοσύνη μας και την έλπίδα μας, αυτός που έψαλλε τις ώμ ριές της ζωής και των μαχών με άθαντους στίχους, αυτός που ήτανε το σύμβολο του θάρρους και της τιμής... αυτός, όπως θα προσέξατε, δεν βρίσκεται, αλλοίμονο! ανάμεσά μας... Ο ευγενέστατος άρχοντας και κύριός μας άς του συγχωρήσει αυτήν την παράλειψη, γιατί είναι νέος και δεν υπακούει σ' άλλο τίποτα, παρά μονάχα στα αυθόρμητα αισθήματα της καρδιάς του...

Ο Σουλτάνος Έλ Μοταβάκελ διέκοψε τότε τον Μεγάλο Βεζύρη του:

— Έξοχώτατε, του είπε, μονάχα σεΐς θα ξέρετε την αιλία για την οποία ο ένδοξος άνήψιός μου δεν βρίσκεται εδώ!...

Ο Μεγάλος Βεζύρης χαμήλωσε τότε με θλίψη το κεφάλι του και είπε:

— Μεγαλειότατε, αυτή η νύχτα ήταν η τελευταία της ζωής του... Αυτοκτόνησε από αγάπη...

Όλοι έφριξαν.

Απόλυτη σιωπή απλώθηκε γύρω.

— Και ποιά αγαπούσε; ρώτησε ο Σουλτάνος. Ποιά ήταν αυτή για την οποία θυσίασε τη ζωή του;

Κι' ο Βεζύρης αποκρίθηκε:

— Η Πριγκίπισσα Χάμ Ένναχάρ, πολυχρονεμένη Σουλτάνε!

Και γονάτισε μπρός στον αθένητο του.

MAHMOUD ASLAM

ΓΛΕΝΤΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

αυτά τα μέρη την εποχή εκείνη μπορούσε να χαθεί κανείς μέρα μεσημέρι. Κι' εμείς ούτε καλά-καλά τον δρόμο ξέραμε. Ήταν και νύχτα και επί πλέον είμαστε μεθυσμένοι. Χάσαμε, λοιπόν τον δρόμο και παραπλανηθήκαμε ως το πρωί. Και σαν να μην έφθαναν όλες αυτές η ταλαιπωρίες, θές το πολύ φαγοπότι με πείραξε, θές κρύωσα που κοιμήθηκα μισογυμνος και μεθυσμένος στο υπαίθρο, ένοιωθα... έναν κολόπονο απερίγραπτο!...

Το ίδιο κάρο είχαν πάθει κι' οι σύντροφοί μου. Κουλόπονος μιά φορά αβάσταχτος.

— Βάι!... Βάι!... Βάι!...

Ευτυχώς αντικρύσαμε μπρός μας ένα καταφύγιο. Όλοι πάτε τρέξαμε προς τα εκεί. Κι' επειδή καθένας ήθελε να περάσει πρώτος, πιαστήκαμε, καυγαδίσουμε κι' άρχισαμε τις γροθιές. Ποι' σέ πονεί και ποι' σέ σφάζει!...

Με πήγαν σίτη μου ύστερα από τρείς ώρες τουμπανιασμένο, άρρωστο... μοσχομυρισμένον!...

Κι' από τότε όρκισθηκα να μην ξαναγλεντήσω πειά με την παλιοπαρέα μου.

Καλλίτερα στο σπίτι. Κοντά στη γυναίκα μου. Χωρίς κολόπονο, τζάνεμ!...

PAUL BRULAT

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΡΟΥΜΠΙΝΣΚΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

Και πριν ο κόμης Ίβάν προφθάσει ν' αντίσταθ, οι δυο Ρώσοι χύμηξαν επάνω του για να τον δέσουν μ' ένα σκοινί. Μά εκείνος, με δυο άπεγνωσμένα πηδήματα, θγήκε από το δωμάτιο. Δεν μπόρεσε όμως να προχωρήσει. Οι πράκτορες της Γκεπεού είχαν τυλίξει κίονα το σκοινί γύρω από τη μέση του. Έτσι, τον έδεσαν χειροπόδαρα και τον άφησαν στον διάδρομο. Κατόπι ξαναγύρισαν κοντά στον θησαυρό κι' άρχισαν να τον περιεργάζονται θαμπωμένοι.

Ο Ίβάν Ρουμπίνσκυ δεν άργησε να άνακτήσει την ψυχραιμία του. Κι' άξαφνα, μιά τρελή ιδέα πέρασε από το μυαλό του. Όπως ήταν ξαπλωμένος ανάσκελά, ώρθώθηκε σιγά-σιγά ως τον τοίχο και με το κεφάλι του και τα πόδια του κατάφερε σιγά-σιγά να σηκωθεί όρθιος.

Έτσι, το κεφάλι του τώρα άκουμπωσε στο μεταλλικό κουμπί του τοίχου. Ο κόμης Ίβάν τότε συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και σφίγγοντας τα δόντια του από τη λύπη της έκδικήσεως, έδωσε με το κεφάλι του ένα δυνατό χτύπημα στο κουμπί, όπως χτυπάει κανείς μ' ένα σφυρί το κεφάλι ενός καρφιού.

Ο σκληρός πόνος τον έκανε να χάσει τις αισθήσεις του. Μά τη στιγμή που έπεφτε, μπόρεσε να αντίληφθ ότι ο τοίχος έκλεισε, φυλακίζοντας μέσα στο δωμάτιο του θησαυρού τους δυο Ρώσους.

Την άλλη ημέρα το πρωί, οι καινούργιοι ιδιοκτήται του πύργου είδαν ότι ο ξένος τους είχε εξαφανισθ, αφήνοντας στο θάθος ενός σκοτεινού διαδρόμου ένα σκοινί...

Στο Παρίσι, ύστερ' από λίγον καιρό, ο κόμης Ίβάν Ρουμπίνσκυ, μου έξιτορούσε αυτήν την εκπληκτική περιπέτεια, σε μιά συγκέντρωσι. Κι' έπρόσθεσε, τελειώνοντας:

— Όμολογώ, ότι όταν συνήλθα από τη λιποθυμία μου, με μεγάλο κόπο μπόρεσα να λυτρωθώ από τα δεσμά μου. Έπειτα, κατέβηκα στην Όδησο κι' από εκεί ξαναγύρισα στο Παρίσι. Τα κοσμήματα που είχα στις τσέπες μου άξιζαν μιά ολόκληρη περιουσία...

— Κι' οι πράκτορες της Γκεπεού; τον ρώτησα.

— Σε λίγο θα είναι δυο άστροι σκελετοί ανάμεσα στον θησαυρό των Ρουμπίνσκυ!... μου άπάντησε ο κόμης Ίβάν.

Ύστερα από λίγες ώρες θα πέθαναν από άσφυξία...

Κι' ο Ρώσος με μιά σκληρή έκφρασι στο πρόσωπο, έκύτταξε το φεγγάρι που ύψωνόταν πάνω από τον Σηκουάνα...

ΕΛΙΣ ΡΕΝΑΞ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΑΡΘΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

Άνοιξα το στόμα μου για να τον εύχαριστήσω, μά δεν κατόρθωσα ν' άρθρώσω ούτε λέξι και χρειάστηκε πάλι ο ίδιος ο Δάσκαλος να διακόψει τη σιωπή... Από ότι μου είπε εκείνη την ημέρα, δεν κράτησα παρά αυτά τα λόγια, που με καθοδηγούν ακόμα και έμψυχώνουν αδιάκοπα την πίστι μου, παρ' όλη τη σκληρή ζωή, τους κατατρεγμούς της τύχης και τις άδικιες των ανθρώπων:

— Έργασθίτε, μου είπε, μην είσατε άνοητοι. Η Ιστορία δημιουργείται πολύ άργά. Οι νέοι σήμερα είναι πολύ θιαστικοί. Δεν τους φθείρουν τα θιθλία μας, αλλά η έπιτυχία μας. Για να δημιουργήση κανείς, χρειάζεται να μάθη πρώτα τη ζωή. Ζήστε λοιπόν, και κάμετε το έργο σας, χωρίς ν' άνησυχίτε για τ' αποτελέσματα... Δεν πιστεύω σε τίποτε άλλο παρά μόνο στην εργασία. Αδίκη είναι η μοναδική μου δύναμι. Το έργο που έχω συνθέσει, ή τρείς ή τέσσερες σελίδες που έχω γράψει, κάθε πρωί, είναι γιά μένα σαν ένα στήριγμα, που με κράτησε πάντα έναντιόν όλων των θλίψεων, όλων των φυσικών καταστροφών... Και έξ άλλου τί ένδιαφέρει η δημόσια άναγνώρισι! Είναι άρκετό γιά έναν έντιμο άνθρωπο το ότι έζησε κάνοντας το έργο του και ύστερα έρχεται η σιωπή, η απέραντη σιωπή του μηδενός...

PAUL BRULAT

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών—Πειραιώς προς εύκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ έδρες Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, έδρες Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΤΕΛΗΣ, έδρες Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, έδρες Ευτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδρεμίου.

ΠΛΑΚΑΣ, έδρες Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, έδρες Συρράκου, πλησίον σταθμού ΣΠΑΠ — ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, έδρες Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΝΣ, έδρες Αριστοτέλους 15α

ΠΑ. ΗΡΩΩΝ, έδρες Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, έδρες Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, έδρες Αχελώου και Αλατοστάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, έδρες Αγ. Διονυσίου και Ψαρόν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Άντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελλασσόμενοι με το πλησιέστερον συνεικίακον παράρτημά μας άποφεύετε τὰ έξοδα και την άργονερίαν της μεταβάσεως εις το κέντρον.

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

τα νέα κοίλα Κρύσταλλα, ομματοϋαλίων μάρκας REX RONSUEL είναι τα άνώτερα όλων και εις τιμάς άσυγκρίτως ευθινας.

ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ έν γίνεσι πάσης φύσεως, φωτογραφικοί μηχανοί εις τιμάς ευκαιρίας films κλπ. έμφανισεις και μεγεθύνσεις καλλιτεχνικάι.

Ειδικός τεχνίτης εινε εις την διάθεσιν σας δια πάσαν πληροφορίαν εις το ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ αγοράσετε το φορέμά σας, ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΗ ΓΥΜΝΑΣΙΕΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΤΑΚΟΥ (Άγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος, τηλ. 25.171) Θα έχετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταχυέρ, παλτά κλπ. με τις καλύτερες γραμμές, τις πιο τελευταίας μόδας, άριστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα σύμφωνα με τας μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ Σκυριανές 2,500 και 16.900 Βυζαντινές 16.400, Αγγλ και 23.000 ΚΑΙ 28.000 τα 10 κομμάτια

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2 Τηλ. 54-737

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα άποτελέσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναζωογόμος άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τα κτηνισμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τὰ έπικίνδυνα μικρόδια, την αίτίαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι κατόπιν το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΜΟΔΙΣΤΑ, έγκατεστημένη επί κεντρικωτάτης οδού (πλησίον της πλατείας Συντάγματος) προς καλύτεραν εξυπηρέτησιν της πολυπληθούς πάλαιτιος της ένοικιάζει με πολύ ευνοϊκούς όρους διαμέρισμα μετά γαροφύρι έργαστήρια εις καπέλλου ή απορρορευού ή κορσέδου ή κεντητά, πληροφορίαν εις τας Γραφεία μας (έδρες Γερμανού Παλ. Πατρών 56, έναντι πλατείας Κλαυθμιώνος).

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑ ΑΡΘΡΟΠΛΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ ΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΔΗΣ

Βερανιέρου 12 & Τηλ. 54-019

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Το Ράδιο - ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ είναι αποκλειστική εκμετάλλευσις τῶν ἔργων
στηρίων ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ. Δὲν περιέχει σύρματα οὐδὲ ἠλεκτρισμὸν, τοῦτο
ὠφελεῖ καὶ ὄχι νὰ βλάψῃ τὴν κόμην σας. Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗΛ. 53-277

ΠΡΟΣ τοὺς κ. κ. ΚΟΜΑΤΙΑΣ. Ἐξασφαλίζετε τὴν Πελατεῖαν
σας ὅταν μεταχειρίζεσθε τὰ φάρμακα διὰ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤΙ BEALIS